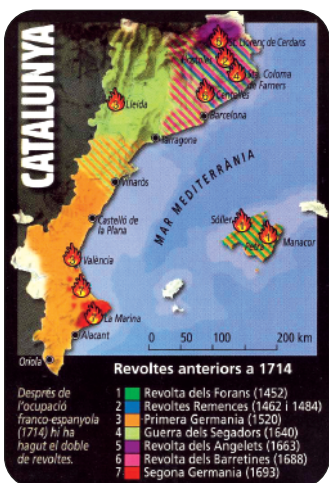

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL: mateuistel@gmail.com

AMB EL PATROCINI DE

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALA

ANY XXVIII. NÚMERO 670

1ER DE MARC DEL 2010

PREU: 2 €

ESTAT LLIBRE D'ANDORRA

En Josep és una 'antiga figura del motociclisme en l'especialitat de Supermotar, ara gerent d'Alaminos Moto, tenda de venda de motos nova i d'ocasió, i taller de reparació a l'Avinguda Doctor Mitjavila, 16. Telèfon (00376) 867 701. Mòbil (00376) 344 303.

En Manel és un client d'EXTREM ROCK que comprà la jaqueta que llueix i s'hi sentí tan bé que posà per a L'Estel. Al local, situat a l'Avinguda Príncep Benlloch, 14gòtica i rock, que també podeu visualitzar al web. www.extremrock.com Telèfon (00 376) 866 484. En Jorge Negrodo, gerent, us atindrà i aconsellarà de la manera més adequada i cordial.

En Marc Benet en el xef de la cuina de l'extraordinari Restaurant CAN BENET, dirigit pel seu pare Josep Maria Benet. Es tracta d'una antiquíssima casa rústica anomenada La Cort del Nyerro, reconvertida luxosament, que acull una ampla clientela, de vegades selecta, del Principat i dels estats espanyol i francès. Les especialitats de la casa són els cargols a la llauna, la caldereta de peix, els civets i la perdiu a la vinaigreta. Són a l'Antic Carrer Major, 9 d'Andorra la Vella. Telèfon (00 376) 828 922. Menú de degustació per 30 .

En Jordi és el mecànic de MOTO ESPORT, la tenda de compravenda de motos i quads, així com taller de reparació de motos en general, que des de fa tretze anys dirigeix en Miquel López, el discret i cordial gerent de l'empresa. Són a l'Avinguda Santa Coloma,

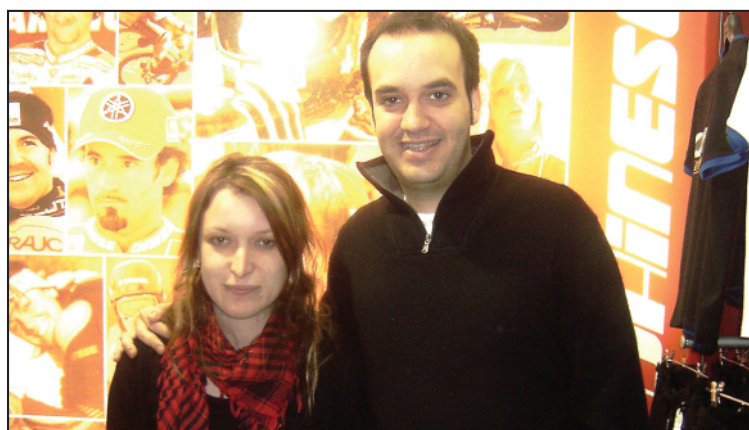
La delicadesa portuguesa la trobareu al BARAVUI, situada a L' Avinguda Príncep Benlloch, (local 66) on la Florbela Lima Vieira fa un any i mig que és la gerent. Menús sustanciosos a bon preu. Partits de la Champions i de les lligues de l'estat espanyol i portugués. Telèfon (00 376) 827 418.

En Joaquim Barros i la seva cuinera na Maria del Cel del Restaurant Terra Alta. Especialitat en bacallà i caragols a la llauna , el vi de la casa és Rioja. En Joaquim és un exitós restaurador, establert fa 32 anys a Andorra. El seu local es troba al carrer Pera d'Urg, 17. Telèfon (00376) 820 412. S'hi pot menjar de menú o a la carta.

Fa tres mesos que en Miguel Bonavota inaugura Tatú Restaurant on hi trobareu les suculentos carns a la brasa cuinades a l'estil uruguaià. Aquesta nova aportació a la cultura culinària andorrana inclou també elements italians en forma de pastes i postres. S'ofereix un menú de degustació per 11 euróns (beguda inclosa) i a la carta s'hi menja des de 25. Avinguda Tarragona, 58/70. Telèfon (00376) 824 184.

Són na Vanessa Pla i en Martí Martínez gerent de MARTÍ MOTOS , establiment que des del 1970 protegeix els motoristes del Principat i dels estats espanyols i francès amb tota mena d'accessoris per a la seva seguretat. Podeu guaitar el seu web: www.martimotos.com. I visitar la botiga de l' Avinguda Santa Coloma, 22. Telèfon (00 376) 824 114. Distribueixen els productes de la marca Dainese i tenen quatre botigues més.

Aquí els teniu: són en Victor, el Sr. Peredo (gerent), n'Antoni i en Bernardino, de la Fusteria- Ebenisteria EBEN. Fabriquen tot tipus de peces, estructures, mobles, mampares, revestiments, etc, amb una atenció al client immillorable (simpàtics i amables). Avinguda del Fener, 1, d'Escaldes-Engordany. Telèfon (00376) 869 657. E-mail: fusteben@andorra.ad

Són en Julián Alarcón i el seu fill del mateix nom, gerents de l'Snack-Bar Tontaneta al carrer Riberaygua, 1. Telèfon (00376) 827 899. En Julián Senior té una llarga i contrastada experiència en restauració que començà a Mallorca, a la Plaça Gomila, en el gloriosos temps del restaurant El Patio i l'aleshores sala de festes de prestigi internacional Tito's. Ara, els seus clients d'Andorra la Vella es beneficien d'aquesta experiència. Ofereix sopars d'empresa, comiat de solters, aniversaris, i diàriament plats combinats, tapes i menús.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

BERNAT JOAN I MARÍ

Partit puput, o ideologia tòxica?

Mai tan pocs havien aconseguit tant de poder. La II Guerra Mundial havia acabat a Hongria. Els tancs soviètics havien alliberat el país del règim pronazi i un ampli Front Patriòtic es preparava per a la reconstrucció de la nació. Dins el Front Patriòtic, el Partit Comunista tenia a penes el 10% dels vots i de la representació. Aquesta desena part del FP, emperò, comptava amb la simpatia i el suport de l'exèrcit que havia foragitat els nazis i que encara era més percebut com a alliberador que no com a invasor. Deu anys després, amb el suport de la força militar, el deu per cent s'havia apoderat de l'Estat, havia convertit Hongria en una malaurada dictadura i continuava mantenint la marca "Front Patriòtic": l'únic petit detall era que el noranta per cent havien estat executats, expulsats, exiliats o enviats a Sibèria. En una de les meues anades a Budapest, encara vaig tenir

ocasió de conèixer un dels herois que lluitaren contra els nazis primer i contra els soviètics després, perquè es respectà la democràcia i perquè el noranta per cent pogués governar d'acord amb allò que volia el poble hongarès. Es diu Sándor i encara és viu. Ara conrea uns camps de pomeres, al sud de la fèrtil plana hongaresa, i se sent feliç de viure en una democràcia i de fer part de la Unió Europea.

No tenc coneixements d'ornitologia, però un aucell de tant de pes com en Quim Monzó ens contava, en un article memorable, que existeix una au que pon els ous dins els nius d'algun altra au, tot foragitant els ous que abans aquesta hi ha post. És el puput, conegut també com a cucut o, popularment, a Eivissa i Formentera, com a paput. De manera que l'au que ha fet el niu cova durant els dies pertinents l'ou del puput fins que surt el pollet paràsit. Mentrestant, la llustrosa au puputenc pot volar tranquil·lament, passejar sense problemes i gaudir de la vida, mentre algú altri li fa la feina. En certa manera, el Partit Comunista Hongarès va fer,

en el seu moment, com el puput: va pondre l'ou dins aquella amalgama de partits (liberals, agraris, socialdemòcrates, democristians...) que era el Front Patriòtic d'Hongria, va esperar pacientment que algú li donàs una maneta des de fora i, finalment, es va cruspitar tots els adversaris i els va eliminar sense pietat ni misericòrdia.

El puput basa la seua estratègia, fonamentalment, en l'engany. Si la cadenera o el tord sabessin que estan covant un ou d'una altra espècie, és molt probable que passassin olímpicament de la tasca i que mamà puput s'ho hagués de treballar o que l'ou se n'anàs a can piStraus. De la mateixa manera, si l'amic Sándor, demòcrata i democristià, hagués pensat que lluitar colze amb colze amb el PCH per alliberar Hongria dels nazis, deixar-se la pell per constuir el Front Patriòtic i arriscar la vida per un ideal col·lectiu l'havia de portar durant setze anys a un camp de concentració del Gulag de Sibèria, potser hauria pres un altre tipus de precaució.

Justament per això crec que hem de ser seriosos, responsables i honestos amb els altres i amb nosaltres mateixos i no deixar-nos enganyar. En el món de la política, una minoria organitzada, que actui amb disciplina militar, fortament centralitzada i amb un aparell implacable, es pot cruspitar una majoria (pot ser perfectament del noranta per cent) sense gaires problemes. Aquesta ha estat la força tant de l'esquerra no democràtica com de la dreta no democràtica. Per això deu per cent de falangistes a Espanya o deu per cent de comunistes a Hongria varen poder ocupar el poder, sense cap legitimitat en tots dos casos, durant quaranta llarguissims i penosos anys.

Actualment, a la nostra part del món, hi ha sectors, dins determinades formacions polítiques (de vegades formacions senceres), que estan per l'assemblearisme, per les llistes obertes i per explorar noves formes de participació democràtica. De partit que tenguí funcionament assembleari (discutit internament, per cert), que a mi em consti, només n'hi ha un:

Esquerra Republicana de Catalunya. De partidaris de les llistes obertes en trobam a la mateixa ERC, a Convergència i Unió, a Ciutadans pel Canvi (partit coalitzat amb el PSC-PSOE), i fins i tot n'hi ha algun que se'n confessa partidari dins el Partit Popular.

Sorprèn, emperò, que els que s'inventaren el "centralisme democràtic" ara advoquin per la coalició de partits (unitat de l'esquerra, bla, bla, bla), que els que en realitat funcionen d'una manera més dirigista quan es troben dins un grup més ampli siguin partidaris de les assemblees (l'assemblea és sobirana, etc, etc), i que aquells que mai no acceptarien llistes obertes dins el seu propi partit polític en siguin els més partidaris quan es troben dins un espai més ampli. Potser pensen que no hi ha altra manera d'aconseguir que, com deia aquell, *mañosamente*, el deu per cent controli el cent per cent, *para que se produzca el efecto sin que se note el cuidado*. Francament, crec que els europeus ja hauríem d'estar vacunats contra tant de jacobinisme.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor de
Removent consciències

Marcelino Iglesias, amb la biga a l'ull

Darrerament Marcelino Iglesias, president d'Aragó, ha tractat de ridiculitzar Monsenyor Joan Piris, bisbe de Lleida, tot qüestionant si el prelat lleidatà forma part de l'església catòlica o no, atès que hi ha un pronunciament dels tribunals eclesiàstics instant a lliurar l'art sacre de les antigues parròquies del bisbat de Lleida al de Barbastro-Montsó: «és insòlit que el bisbe de Lleida no faci cas a Roma (...) és un fet que no passa habitualment» (*El Periódico*, 28-1-10).

Per la mateixa regla de tres,

Iglesias també ens podria explicar per què des d'Aragó no fa cas dels compromisos adquirits per Espanya envers la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries. O és que potser el president aragonès no és europeista, demòcrata i polític de fiar? I és que el model d'ensenyament que preveu el Consell d'Europa en territoris com ara la Franja de Ponent ha de ser impartit bàsicament en la llengua regional o minoritària. En aquesta línia, el filòleg Albert Branchadell apunta que la llei de llengües aragonesa, vigent des del 30-1-10, no només no planteja un model de plena immersió, sinó que ni tan sols preveu un model bilingüe estructurat, «tot el que garanteix la llei és el que de fet ja existeix, és a dir, el dret a l'ensenyament voluntari del català i de l'aragonès (no en

català ni en aragonès)» (*El Periódico*, 13-1-10).

No és la primera vegada que Iglesias fa declaracions com les esmentades. En el decurs de tres legislatures ha professat reiteradament un aragonesisme sorollós, que gairebé sempre ha explicat mostrant hostilitat cap a Catalunya, per atenuar així la seva condició de catalanoparlant fill de Bonansa (Ribagorça Occidental). En canvi, de les parròquies de la Diòcesi de Jaca, integrades a la Província Eclesiàstica de Pamplona, ningú no en canta ni gall ni gallina. Amb el temps que fa que ocupa Iglesias la presidència d'Aragó, hagués estat més intel·ligent per la seva part dedicar esforços a fer pedagogia de la diversitat lingüística territorial, com un fenomen positiu i enriquidor, en lloc d'exhibir tanta aragone-

sitat forçada. I és que, a hores d'ara, bona part dels franjolins no identifiquen el català com la seva llengua. Diu Javier Giralt, professor de filologia catalana de la Universitat de Saragossa, «Tant costa d'entendre que no pot ser d'una altra manera, arran de la desinformació que ha imperat a la Franja entorn a la llengua autòctona? Mai a l'escola es va ensenyar que els parlars de la Franja són varietats del català, més aviat el contrari: foren desacreditades, advertint de les dificultats que els joves tindrien fent servir aquest 'xampurrejat'» (*Heraldo de Aragón*, 16-12-09). Aquesta ignorància també fomenta prejudicis, malentesos i oposició envers la diferència fins al punt que un tresor lingüístic local, el català i l'aragonès, és vist com una anomalia, un inconvenient, una sobrecàrrega. Manifestacions de l'estil de

Jaume Cabós, tinent d'alcalde de Fraga, en seria un exemple: «No necessitem una llei que duplicarà els costos» (*La Mañana*, 19-12-09). L'econòmic és un raonament conegut com instrumental perquè acostuma a oblidar les finalitats nobles de la humanitat, en aquest cas el goig de viure en la llengua del territori.

Amb l'excusa del consens parlamentari, que mai ha reeixit (només la Chunta Aragonesa li ha fet costat), Marcelino Iglesias ha ajornat l'aprovació d'aquesta llei durant 11 anys. S'ha volgut curar en salut, just ara que enfila el seu darrer mandat com a president? Sigui com sigui, el de Bonansa ha demostrat tenir poca vista. I és que sempre és més fàcil veure la brossa en l'ull de l'altre que veure la biga en l'ull d'un mateix.

ANDREU SALOM I MIR

El 14 d'octubre de l'any 1959, a la ciutat canadenca de Vancouver (Columbia Britànica), moria un dels actors més carismàtics, però també polèmics, de l'època daurada de Hollywood. El seu nom complet era **Errol Leslie Thomson Flynn**, natural de Hobart (capital de l'illa australiana de Tasmània), on havia nascut el 20 de juny del 1909. Oficialment morí d'un infart de miocardi però, probablement, els excessos etílics al llarg dels anys i un estat de salut afeblit per diverses malalties (sabem, per exemple, que era diabètic, que patia una lesió cardíaca, que tenia seqüeles d'una malària mal curada i que prenia algunes drogues, especialment morfina, per calmar els dolors que patia) degueren influir en la seva mort prematura a cinquanta anys (el seu cos, segons els metges forenses, corresponia al d'un vell de setanta anys).

A banda de les seves aficions a l'alcohol i a les dones ("Allà on he anat, en qualsevol situació, sempre hi ha hagut una dona que simbolitzàs finalment la meua presència" arribà a declarar), Errol Flynn va tenir dues grans passions: el cinema i la mar. Significativament, la seva mare era una jove aventurera descendent d'un dels mariners del famós vaixell *Bounty*, el motí del qual ha estat portat al cinema diverses vegades (curiosament, l'any 1933, en els seus inicis com a actor, participà en un documental que portà per títol *In the wake of the Bounty*) i ell mateix, des de ben jove, després d'haver estat expulsat de multitud de col·legis per la seva incorregible indisciplina i de barallar-se amb els pares (se n'anà de casa a quinze anys), es dedicà a córrer món i exercir multitud

d'oficis (cercador d'or, escupraplats, mariner, sanador d'ovelles, boxejador, supervisor d'una plantació de tabac, corresponsal...). Perseguit per la llei australiana s'instal·là a Anglaterra, on s'interessà per la interpretació, que veié com la professió que satisfecia més el seu ego i esperit indòmit. També cultivà la literatura, tot arribant a publicar una obra teatral, *Cold Rice*, que estrenà al 1933, dues novel·les: *Beam Ends* (1936), la publicació de la qual li permeté fer de corresponsal en la Guerra Civil espanyola (eren conegudes les seves simpaties per la República) i *Showdown* (1946). Actuant en un teatre de Londres va ser captat per un agent artístic de la Warner Bros., que el contractà i el portà a Hollywood, on aviat començà a prendre forma la seva fama de cercaraons, cràpula, baralladís i femeller impenitent (a les suposades orgies en què intervingué, les males llengües asseguren que tocava el piano amb el penis). El seu primer gran èxit en el setè art fou fent de pirata en la mítica *El capità Blood* (1935), de Michael Curtiz. A partir d'aquí, l'actor australià es convertí en una estrella del cinema, que arrodoní amb papers d'aventurer, *galan* i heroi ideal -no admetia dobles en les seves pel·lícules- en títols tan destacats com *Les aventures de Robin Hood*, La càrrega de la brigada lleugera, Dodge, ciutat sense llei, La vida privada d'Elizabeth i Essex, Camí de Santa Fe, Gentleman Jim, Moriren amb les botes posades o Objectiu Birmanània, dirigides pel mateix Curtiz i per Raoul Walsh, bon amic de Flynn.

Després de la Segona Guerra Mundial començà el seu declivi artístic, en bona part motivat pel seu deteriorament físic i pels constants encàndols, bregues i peripècies de tota

índole que protagonitzava entre bastidors a causa de la seva personalitat indomable, desafiant i desbordant, que es sobreposava a la d'altres actors (a banda d'això, era blanc de les enveges i aprensions de molts col·legues de professió, temerosos sempre que el doner Errol no els prenguéss les seves dones o promeses, coneixedors com eren de la seva notable capacitat de conquesta femenina). Continuà actuant a Hollywood en pel·lícules menors, totes en la mateixa línia d'aventures clàssiques (com *El burlador de Castella*, *Kim de la Índia*, *Montana*, *L'illa dels corsaris* o *El senyor de Balantree*) fins que l'any 1953 inicià un breu períple professional a Europa. Abans de la seva mort rodaria unes quantes pel·lícules més a la "meca del cinema" (destaquem *Fiesta*, de Henry King i *Les arrels del cel*, de John Huston). Però la major part del temps, potser intuït precisament que n'hi quedava poc, el dedicava a navegar, la seva gran passió d'aquells anys.

Els anys 50 significaren, doncs, per a Errol Flynn, un revifament de la dèria que sempre havia tingut de veure món. Fou així que, pel desembre de l'any 1950, el trobem navegant, amb el seu veler *Zaca*, per aigües pròximes al golf de Lleó, en companyia de la seva tercera dona, Patrice Wymore, també actriu, amb qui feia poc s'havia casat. Una tempesta imprevista l'obliga a refugiar-se a la badia de Pollença, i així coneix per primer cop Mallorca. Passaren uns anys fins que, amb motiu d'un rodatge per terres europees, aprofita per a fer una escapada a l'illa amb el veler. És l'any 1955, i l'actor-aventurer converteix el seu vaixell en una mena de centre d'interès turístic del port de Palma, amb actuacions musicals en directe i festes sonades al Club Nàutic (l'em-

barcació ja no es mouria de Mallorca fins l'any 1965, en què els hereus de l'actor el vengueren al port francès de Villefranche sur Mer). Al cap de poc temps, Flynn substitueix la tripulació jamaicana del *Zaca*, que li havia manifestat els desitjos de retornar al seu país, després d'anys d'absència (a l'illa de Jamaica encara hi resideix, per cert, la seva vídua Patrice), per una altra de mallorquina (entre aquests nous mariners s'hi trobava un parent de qui escriu, de nom Eduard Sala, el fill del qual, Ventura, solia ésser requerit per Errol amb l'apel·latiu manyac de "pequeño bandido"). Encara hi ha gent que recorda les eixides nocturnes del *pirata tasmanià* per la zona de la plaça Gomila, sempre ben acompanyat (un dels seus llocs preferits era el famós restaurant *El Patio*, on se'l veié en certa ocasió acompanyat de l'exuberant Ava Gardner, també bevedora consumada). Malgrat la seva (mala) fama de cap buit i

conflictiu que el perseguia, fou sempre amic incondicional dels seus amics. A Mallorca deixà una empremta de persona alegre, cordial i accessible -cosa que el converteix en l'antítesi del senyor Michael Douglas-, fins al punt que els mateixos mariners que treballaren per a ell dirien, anys més tard, que Flynn era "un dels nostres". A tall de cloenda, encara direm que, poc després de la seva mort, es publicaren les seves impagables memòries, amb el títol de *My Wicked, Wicked Ways* (publicades en castellà amb el títol *Errol Flynn. Aventuras de un vividor. Autobiografía*) on escrigué aquestes paraules: "Viure he viscut moltíssim, com un golut que es vol menjar el món, i no crec que pequi d'egòlatra si suggereixo que ben pocs dels qui han viscut en aquest segle s'han empasat més món que jo (...). Jo no he anat a la recerca de fama o fortuna, sinó de la vindicació de l'acte de viure".

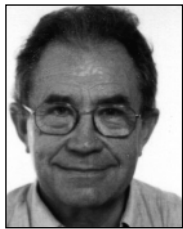
ESTIC SEGUR...Que com jo, TOTS aquells que ja han decidit que VOTARAN a favor de LA INDEPENDENCIA estan ORGULLOSOS perquè saben que portaran la LLIBERTAT als ESCLAUS (encara que ho ignoren que ho son) si, estan ORGULLOSOS de la seva decisió i qui NO!! si ve a ser com ressuscitar a un moribund...curar el MAL i el DOLOR sempre és una tasca de primera magnitud...i NO col·laborar més amb els nostres AMOS ENEMICS bressol de TOTES les nostres malalties, això els ho deixem per als Partits que a aquestes hores ens han deixat FOTUTS i REFOTUTS...i encara hi ha que espera continuar donant-los SUPORT.

Josep Casalta i Casesnoves

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

El Barça duu escrit Unicef a la samarreta. Sabeu què vol dir?

Una
Nació
Independent
Catalana
És
Factible

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Ni diem les sinergies, vull dir-ho amb d'altres mots, ens cal engranar-nos, transmetre moviments positius qual rodes dentades treballant en comú. Hem de ser supremes en intel·ligència, els mallorquins i tots els balears, comprenem amb claredat, tenim un mateix objectiu de llibertat junt a valencians i catalans. No ens calen intrusions partidistes com la que va fer ERC, quan en comptes d'enfortir el PSM de l'incombustible Pere Sampol, -hauria d'haver-s'hi integrat- treballant colze a colze i no perdre esforços amb la dispersió. Els interessos enquistats de partits polítics que ja ens han ensenyat els equivocats camins que han emprès, entorpeixen. L'adversari i clar enemic ens és l'estat i una concepció política del regne espanyol ja obsoleta, aquí és on hem de donar-li resposta arribant democràticament a la nostra sobirania.

Per a la lluita doncs, ens és primordial, fixar qual metàfora, el fer diana en els objectius per assolir el poder polític per desenvolupar amb garanties de continuïtat històrica la nostra llengua comuna i tots els nostres valors. Tanmateix no oblidem l'organització d'una societat on el producte del nostre treball l'ha "gestionat" fins avui, el capitalisme madrileny que és el paradigma de les corrupcions selectives, qual crueltat humana, on adquireixen el rang suprem d'explotació. Referint-nos als tres territoris que formem una sola nació, cada un d'ells ha de tenir un full de ruta distint, ja que el nivell d'atrocitats a que ens sotmet l'estat són distants, com demostra l'invent modern del secessionisme lingüístic. En tots els àmbits les estratègies del regne espanyol varien en relació al tracte a la llengua, i fins i tot en l'econòmic, on les Balears són les més castigades pel dèficit fiscal a continuació Catalunya, i en tercer lloc el País Valencià.

En les profunditats de l'àn-

ima espanyola, àdhuc hi ha un tribalisme congènit projectat per les jerarquies militars, funcionaries, eclesiàstiques, inclosa sense cap pal·liatiu la monarquia, remarcant superlativament amb la l'estigma d'uns dominadors enyorats de glòries imperials, el genocidi moral que representa un sistema com l'espanyol que de manera insidiosa extermina els valors de tot un poble. Està cercant d'ençà fa més de tres segles la solució final per a la llengua catalana. I en relació a la vida econòmica és una evidència que vol arruïnar-nos, entrarem en els temes. Existeix un clar boicot, com succeeix a Catalunya, on el Corredor Mediterrani amb tren d'alta velocitat el TGV, el frenen els eurodiputats del PSOE i del PP, ho sap qualsevol economista, qualque empresari que li calgui exportar, que sense unes infraestructures de comunicació ens és l'ofec. Just per açò estant projectant el més irracional AVE (mai es deixen la E, espanyola), sense enllaçar València i Barcelona, tenen por del tracte cordial entre pobles, no el volen ni econòmic, ni cultural, ni polític.

En els programes de la ràdio i televisió catalana, hi ha un clar bloqueig, cap a tots els moviments independentistes, i paral·lelament el propòsit de donar tribuna als partits i agrupacions del més ferotge dels nacionalismes espanyols. Així es pot escoltar a Catalunya ràdio al mati de Manuel Fuentes un entrevista amorfa, sense cap càrrega ideològica, cap pregunta sobre les insidies que pregona una política tan espanyolista com la Rosa Díez. O per televisió els matins de TV3 de Josep Cuní, on insisteix sense descans, contra els independentistes catalans, dient-los que entrar al Parlament, és una cosa molt seriosa, que ha d'anar acompanyada per un programa, on hi hagi espai per a la sanitat, les infraestructures, l'educació l'economia, el benestar. Hom li pregunta a aquest presentador si el partit polític que l'agombola -el pscPSOE-, ha fet quelcom amb trenta anys que gaudeix d'un immens poder, mai no ha fet res més que maltractar fins a grans mis-

èries, a la classe treballadora on és recolza, i de qui rep el suport a les urnes, traint amb claredat els principis que diu defensar.

La corrupta vida econòmica espanyola queda centralitzada a la capital de la metròpoli emperò s'estén per tot el territori, l'amalgama entre el diner públic i el privat és gegantina, el poder polític surt en socors d'entitats privades perquè són del mateix cordatge. Ens cal la sobirania amb urgència, perquè mentre no s'estableixi, una diferenciació aclaridora entre espais econòmics, sempre sorgiran gent com Gerardo Diaz Ferran, President de la CEOE, la gran patronal espanyola, catapultat per Aznar, i també per Zapatero, sense mancar-ne mai la continuïtat, mani qui mani, la barreja entre sector públic i el sector privat, mentre no s'arangi, la democràcia només serà una ficció viciada, adulterada i buida de continguts. Totes les coneixences són cobejades, de les influències sempre se'n treu profit.

Atzagaiades de la Generalitat valenciana, d'ella sorgeixen veritables atacs contra la seva pròpia cultura i llengua. Es resisteixen obstinadament a la raó, són recalcitrants, boicotegen l'Institut Ramon Llull, sort del poble que ha creat la Xarxa de Ciutats Valencianes enllaçades amb l'Institut. En el recent cas de la doctora racista, que no va voler atendre a un pacient, perquè li parlava en català de València. Instada la denúncia pel perjudicat, la mateixa Generalitat li contesta donant la raó a la funcionària. Amb la gran quantitat de literatura valenciana que s'edita, ni ho esmenten mai, també amaguen la música, malgrat existeix grups de primer nivell, que s'han de guanyar la vida, aixoplugats per municipis més democràtics, o sense parar de voltar per tots els racons dels Països Catalans. La devastació moral de tots aquest polítics professionals, és incommensurable, aquesta gent ens governa, perquè el poble enganyat els vota, els han trencat els esquemes mentals i socials. Hem heretat una nació assolada en tots els àmbits, ara ens

toca, en primer lloc, guanyar el poder polític que tenim segrestat d'ençà més de trenta desenes d'anys. Un cop aconseguida la independència, hem de guarir els greus desequilibris on ens ha sotmès el regne espanyol, l'econòmic, el laboral, el fiscal, el productiu. La invisibilitat de la nostra identitat no ens ha fet desaparèixer de la realitat. Tenim força, no estem desensicats, serem plenament operatius.

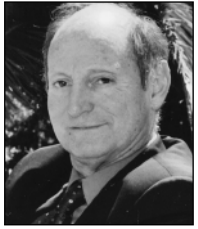
El rumb propi, balear, català i valencià, en diferents etapes arribarà cadascuna a les metes proposades. En els propers anys convergirem, i sabem que ho farem de manera estrètua, res senzill, res planer, però si eficaç. Dels valors esmicolats per la història en farem una sola peça. Per sempre més tindrem objectius comuns. Plegats convertirem la terra eixuta en fèrtil. Els nostres espais de ciutadania seran de suprema convivència, portem massa generacions oprimits inoperants en el terreny polític, qui ha treballat en aquest camp ho ha fet a glòria i guanys del regne

espanyol. Amb la llibertat retrobada passarem de comunitat cívica a cos polític propi. Hem trescat de manera afanyosa perquè els beneficis revertissin al nostre àmbit, sempre ens els han afanat en direcció a la metròpoli. Un element d'il·lusió vital, serà el treballar per un mateix per a la nostra comunitat, la llibertat és impulsora ens fa creatius i operatius a l'empara de produir per a la nostra nació. Tanmateix aquesta novetat per a nosaltres, se'ns convertirà en el revulsiu per a pensar amb l'entusiasme al fer-ho per a la família, per el barri, per el veïnatge. No hem gaudit de llibertat i aquesta és forjadora de l'empenta que ens cal per endreçar-nos. De les estretors i crisi econòmica on ens ha portat Espanya. Heus aquí un dels reptes, passarem a fer les inversions idònies per el futur, destinarem el 4% del PIB en R+D+I, per atansar-nos i igualar als estats avançats tecnològicament, en innovació. Treballarem imbuïts d'una nova força, la de treballar en llibertat, sense l'amo colonitzador.

Humor Franco Begbie (08/02/2010)

La tauromàquia que ens convé

PERE FELIP I BUADES

Els sindicats davant la Presidència Europea

La crisi financera ha fet evaporar-se mils de milions d'especuladors. Per tornar a posar-se en marxa la màquina destructora de l'economia basada en la propietat privada, els capitalistes necessiten arrabassar a la classe treballadora les seves conquestes, rebaixar els seus salaris reals, el salari diferit (pensions, sanitat pública...) Per ells, totes aquestes conquestes arrabassades en la lluita de classes, especialment en la mobilització revolucionària que en la majoria d'Europa seguí a la derrota del nazisme, són "obstacles a la competitivitat". Per eliminar-los, proposen nombroses *reformes*.

L'estratègia 2020 i la presidència espanyola de la Unió Europea. La unió Europea, els seus tractats i directives guiats sempre per la "lliure competència no falsejada", són els instruments del capital per imposar aquestes reformes. El Tractat de Lisboa, aprovat d'acord dels pobles que no ha pogut pronunciar-se o aquí s'ha forçat a repetir la votació quan han dit que no (Irlanda), suposa un salt qualitatiu en aquesta via.

En el seu discurs de presentació de la presidència espanyola de la UE, en Zapatero ha explicat que "*ens correspon exercir una Presidència rotatòria en un temps de canvi: de canvi en lo econòmic, com a conseqüència d'una greu crisi financera que no vivíem des de fa vuitanta anys; de canvi en lo*

polític, perquè tenim un Tractat de Lisboa que canvia el govern de la Unió Europea (...) i de canvi en la relació que la Unió Europea ha de tenir amb la ciutadania europea, per posar en valor tot lo que el nou Tractat de Lisboa disposa".

En Zapatero afegí que "*la nostra proposta, el nostre programa, és que l'Estratègia 2020 per afavorir a Europa que no hi hagi barreres, per afavorir la competència, per afavorir la innovació i per afavorir el retorn empresarial*". En aquest sentit ha presentat la seva proposta de reforçar els poders de la Comissió Europea per imposar el compliment de les reformes per mitjà de noves sancions als Estats que no compleixin, i ha recordat: "*però si la Unió Europea te en funcionament moltes decisions que suposen sancions si no se compleixen les Directives, si no se compleix el Pacte d'Estabilitat...!*"

Necessiten la col·laboració de les organitzacions obreres. Els euroburòcrates de la Comissió Europea i el Banc Central Europeu són conscients de la dificultat que suposa aplicar aquestes contrareformes, de la resistència que generen entre els treballadors. Per això bombardegen a la opinió pública amb propaganda sobre la "necessitat" dels retalls. Però això no basta. Si la resistència se recolza en les organitzacions dels treballadors, si aquestes no cooperen en la seva aplicació, és impossible dur-les a terme.

En Zapatero explica en el seu discurs. Per aplicar l'Estratègia 2020 se precisa la cooperació dels sindicats: "*el pacte social (...) ha de suposar una revisió, un canvi, per incorporar els interessos, la legítima representació i la posició constructiva d'una bona part d'aquells que representen als treballadors a Europa; als treballadors, als sindicats que expressen el Pacte Social Europeu...*"

Però l'Estratègia 2020 no és altra cosa que el programa de les multinacionals, reformar-ho tot i retallar els drets en benefici de la "competitivitat" de les empreses, privatitzar els serveis públics, substituir el dret a l'ensenyança per la "formació als llarg de la vida" per allò que necessitin les empreses...

El paper de la Confederació Europea de Sindicats (CES). La mal anomenada Confederació Europea de Sindicats, que en la pràctica no és més que una corretja de transmissió de la Unió Europea dins del moviment sindical, fa professió de fe d'"europeisme", és a dir, del seu recolzament a la política de la Unió Europea (lo que no exclou algunes mínimes crítiques de paraula, crítiques que respecten les imposicions dels tractats europeus i els criteris del capital financer).

Davant la presidència espanyola de la UE, la CES ha presentat un *memoràndum sindical* en el que explica que és precís "*fer de l'Estratègia de*

la UE 2020 un instrument efectiu per el canvi de model productiu cap a una economia Sostenible, amb un fort i creixent sector verd. Fer que la creació de treball de qualitat i la cohesió social siguin objectius essencials de l'Estratègia...". ¿Com pot ser instrument de creació de llocs de feina de qualitat una estratègia que permet el lliure tancament i deslocalització de les indústries? ¿Com pot promoure la "cohesió social" el retall de pensions i la sanitat pública que proposa la Comissió Europea?

La CES, que no ha passat d'una protesta formal davant les sentències del Tribunal Superior de la UE contra els convenis col·lectius, proposa en el seu *memoràndum "reforçar el Dret Laboral Europeu i la negociació col·lectiva contra el dumping laboral promogut per aquells que volen utilitzar per el seu foment la mobilitat transfronterera d'empreses i treballadors"* i "*aprovar un Protocol de Progrés Social del Tractat de Lisboa que dona garantia de vigència i primacia dels drets sindicals i laborals fonamentals*". La Ces ofereix el seu recolzament a l'aplicació del Tractat de Lisboa, però és conscient de que per poder prestar el seu recolzament als plans de retalls és precís disfressar amb "protocols socials" i "cartes de drets".

De la mateixa manera, quan el plans de la Unió Europea proposen la privatització dels

serveis públics, imposen l'"obertura a la lliure competència" del correu públic i els ferrocarrils, dels aeroports etc., la Ces, en lloc d'enarborar la defensa dels serveis públics, proposa "*elaborar una Directiva marc europea de serveis públics i d'interès econòmic general coherent amb els principis i valors que caracteritzen el Model Social Europeu*", directiva que posaria en el mateix nivell els serveis de titularitat i prestació pública amb els serveis "d'interès general" "privatitzats i lliurats a les multinacionals precaritzant l'ocupació i destruint el mateix concepte de servei públic a la població.

Les reformes que reclama la Confederació Europea de Sindicats (CES), ¿No signifiquen agranar tot allò conquistat pels treballadors amb les seves organitzacions des de la mort d'en Franco fins els anys 80?

Les organitzacions dels treballadors han de negar-se. Els sindicats són les organitzacions pròpies de la classe treballadora, creades per la defensa dels seus interessos específics, oposats als dels capitalistes. En la societat dividida en classes no existeix un "interès general", de la mateixa manera que no hi ha una "propietat general", sinó una propietat privada dels mitjans de producció. La "competitivitat" de les empreses sols beneficia als seus propietaris, que precisament cerquen aquesta competitivitat retallant salaris i drets.

300.000.000.000 euros (tres cents mil milions)

Euro de més o de menys, aquesta és la quantitat per la qual el nostre sistema financer es va endeutar amb la resta del món, per tal de poder construir milers de promocions immobiliàries sobrees i per donar hipoteques en condicions immillorables al primer que passava per l'oficina. Gràcies a la seva generositat, canviar-se de casa, de cotxe i marxar de vacances es podia aconseguir signant quatre papers. Era una situació idíl·lica, difícil d'entendre, però a la

qual tothom s'hi apuntava. Com acostuma a passar, haurem de despertar del somni i pagar-ne les factures. Per començar ja ningú no ens fia. La banca estrangera ens tracta com si fóssim el clàssic amic que sabem endeutat fins a les orelles i que amb cara de bon noi ens ve a demanar calés. Li donem uns copets a l'esquena, bons consells, i demà serà un altre dia. Ens agradi o no, haurem de reconèixer que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats i que ara toca estrènyer-se el cinturó. Quant

més aviat ens hi posem, millor. De fet ja temps que ho hauríem d'haver fet, però com si fóssim una parella a punt de separar-se, ens ha costat reconèixer que transitàvem per un camí sense sortida. Per tant, més val que deixem de dir ximpleries i empenyem els qui ens representen a seure i dialogar, per acordar tot allò que sigui necessari per sortir d'aquest parany i començar a creure en el nostre futur. Per cert, per molt que hi donin voltes i que s'entretinguin negant l'evidència, tots els

temes que aquests dies són objecte de controvèrsia hauran d'estar sobre la taula de negociació. L'oposició haurà de ser responsable, si no vol governar el no-res quan li toqui, i els sindicats, millor que prenguin til·la. Desitjo que se'n surtin, encara que tinc males vibracions quan penso que —entre d'altres— caldrà pactar la sortida de la crisi de la construcció amb un líder sindical anomenat «Toxo».

Xavier Valls Serra
14/02/10 02:00

L' ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XX)

Homenatge a

Josep M. Llompart de la Peña

MIQUEL LÓPEZ CRESPI
Escriptor

Aquests records tenen el seu origen en la carta que m'acaba d'enviar [any 2002] Encarna Viñas, la vídua de Josep M. Llompart, amiga i companya de lluites en aquella època de combats per la llibertat, en defensa de la nostra cultura

Aquests records tenen el seu origen en la carta que m'acaba d'enviar [any 2002] Encarna Vinyes, la vídua de Josep M. Llompart, amiga i companya de lluites en aquella època de combats per la llibertat, en defensa de la nostra cultura. N'Encarna m'escrivi, amb data de 21-III-02: "Estimat amic: He rebut el teu 'dossier' sobre en Pep. Gràcies. Jo guard tot el que fa referència a ell, per arxivar-ho. Estic subscripta a L'Estel, però em va bé tenir-ne una altra còpia. Ara que hi vaig, ho duré a Barcelona, a mostrar-ho als amics. T'ho agraeix molt i, sobre tot, agraeix el que te'n recordis. Abraçades. Encarna".

El material enviat a la vídua de Josep M. Llompart consistia en tres llargs articles il·lustrats amb fotografies, escrits amb la sana intenció de recordar als desmemoriats el paper fonamental de l'insigne autor en la nostra cultura. Paper -tant el literari, com el cívic, en defensa de la llibertat i de lluita contra el feixisme- que sembla vol ser oblidat per tot un sector de cínics i menfotistes.

Posteriorment, la relectura de la introducció de Maria Antònia Perelló Femenia al llibre de Llompart de la Peña *Els nostres escriptors* (Editorial Moll, 1995) i, més concretament, l'apartat "La Columna de foc" m'ha fet recordar tot un seguit d'històries personals i col·lectives que tenen molta relació amb els treballs enviats a Encarna Vinyes. El dictador ja havia mort. Érem a la darreries del feixisme. Com explica Maria Antònia Perelló parlant de la secció del diari *Última Hora* on vaig col·laborar amb Josep M. Llompart: "El dissabte 14 de febrer del 1976 el diari *Última Hora* obria per primera vegada una pàgina setmanal en català de caràcter lingüístic i literari, amb el títol de 'La Columna de foc', que durà fins al 23 d'agost del 1980".

Al costat del mateix Josep M. Llompart que a vegades emprava els pseudònims Narcís Vinyoles, Pere Albert o Bernat Fonollar, hi escriviem Francesc d. B. Moll, Aina Moll, Isidor Marí, Gabriel Janer Manila, Antoni Serra,

Gabriel Bibiloni, Llorenç Capellà, Jaume Corbera i qui signa aquest article.

Cap a les darreries de 1968, i des de les mateixes pàgines d'*Última Hora* ("Literatura"), ja havíem provat de fer quelcom de semblant. Aleshores la secció cultural era coordinada per Frederic Suau i dins d'aquesta secció hi escriviem munió d'intel·lectuals del moment. Record ara mateix els assenyats articles de Gregori Mir, Damià Ferrà Pons, Josep M. Llompart, el mateix Frederic Suau... Posteriorment, a començaments dels anys setanta, aquesta moguda cultural catalanista i antifeixista va passar a la secció "Letras" del *Diario de Mallorca*. "Letras" era dirigida pel periodista Xim Rada, i allà, amb completa llibertat, hi escriviem Jaume Vidal Alcover, Damià Huguet, Miquel López Crespi, Josep M. Llompart, Francisco Monge, Andreu Ferret, Cristòfol Serra, Joan Adrover, Damià Ferrà Pons, Maria Antònia Oliver, Josep Alberti, Carlos Meneses, Sebastià Verd, Fernando Merino, Gabriel Janer Manila i tants i tants companys de dèries literàries.

En aquests començaments dels setanta és quan a començ a escriure els llibres de narracions que posteriorment seran publicats a la col·lecció "Gavilans" del l'Editorial "Turmeda"

També coneixia Guillem Frontera (me l'havia presentat l'estiu del 67 en Frederic Suau en el seu pis del carrer Joan Crespi de Ciutat). Una vegada ens llegí unes pàgines de *Els carnisseres*, la novel·la que l'any 1968 guanyaria el Ciutat de Palma. Després vaig conèixer -i amb en Frederic repartírem per tota Mallorca!- l'obra *Cada dia que calles* (1969). I, pel setanta, quan jo feia el servei militar a Cartagena, enllestiria *Rere els turons del record* (1970).

En aquests començaments dels setanta és quan a començ a escriure els llibres de narracions que posteriorment seran publicats a la col·lecció "Gavilans" de l'Editorial "Turmeda" que dirigeix l'escriptor Antoni Serra. Són els reculls *A peu fet* (1973) i *La guerra just acaba de començar* (1974). Aquest darrer llibre havia obtingut el Premi de Narrativa "Ciutat de Manacor 1973" lliurat per un jurat format per Blai Bonet, Manuel Vázquez Montalbán, Guillem Lluís Díaz-Plaja i Antoni Serra. En aquesta mateixa època Josep M. Llompart escriu *La Terra d'Argensa*

Miquel López i Encarna Vinyes

(1972) i *Memòries i confessions d'un adolescent de casa bona* (1974). L'any 1972 vaig guanyar el Premi de Teatre Carles Arniches per la meua obra *Ara, a qui toca?* a la ciutat d'Alacant. El 1974 guanyava igualment el "Ciutat de Palma" amb *Autòpsia a la matinada* i el 1975 el Premi Especial "Born" amb *Les Germanies*.

Recordem que, més o manco en els mateixos anys, Blai Bonet publica *Mister Evasió* (1969) i Gabriel Janer Manila edita *El cementiri de les roses* i *Els Alicorns*. Maria Antònia Oliver havia publicat *Cròniques d'un mig estiu* el 1970 i Llorenç Capellà *El pallasso espanyat* (1972).

Parlant dels meus primers llibres i de la participació en aquells concursos literaris, val dir que aleshores destacaven el *Ciutat de Palma*, el *Ciutat de Manacor*, l'*Andreu Roig* de poesia i el *Joan Ballester* de narrativa a Campos (del jurat del qual formaven part l'any 1971 Francesc de B. Moll, Gregori Mir, Andreu Ferret, Miquel Pons, etc) i el *Llorenç Riber* de narrativa a Campanet (Josep M. Llompart). Amb el temps els vaig arribar a guanyar quasi tots (i molts d'altres al Principat i al País Valencià). Tot això era abans de la interrupció (motivada per la meua militància política en l'OEC i el PSM) de quasi nou anys dins de la meua tasca d'escriptor.

Més d'una vegada, quan escorcollaven de nit o dia la casa dels meus pares o el pis on vivia, mostrar un

retall de diari amb la informació d'un premi literari em salvà de més d'una bufetada i qui sap si d'anar directament a la presó

Cal tenir present que una de les motivacions importants que m'inclinaven cada vegada més a la dèria literària era també una valoració ben interessada de les "possibilitats" que oferia l'ofici quant a les relacions "forçoses" que mantenia amb la Brigada Social (la policia política del règim) o amb els serveis d'informació de la Guàrdia Civil (em refereix, evidentment, a les contínues detencions per part d'aquests "senyors"). Era clar (i ho vaig anar comprovant amb els anys) que, per a aquests sicaris de la dictadura, la gentussa encarregada de la feina bruta de la repressió, era molt diferent quan començaven els interrogatoris i et demanaven "oficio" dir que eres *escriptor* que no pas *cambrer*. Vaig anar copsant (en la pràctica) com, sense deixar de ser uns impenetrables i uns grollers, les seves maneres i entonació de veu anaven canviant en saber que el detingut (qui signa aquest article), a més d'haver sortit en els diaris com a guanyador de nombrosos premis literaris, era igualment un escriptor conegut a la "provincia".

Potser aquesta qüestió pugui semblar "extraliterària" per als autors "de casa bona" o genteta que mai no s'hagi embrutat les mans en defensa dels drets del seu poble. Però us puc ben assegurar que, en uns anys on eren habitu-

als les tortures, les humiliacions i fins i tot el garrot vil i l'afusellament, poder tenir un mínim de confiança què declarant-te escriptor no et tocarien un pèl (o que te'n tocarien menys), era d'agrair i de tenir ben en compte. Jo ho vaig fer servir sovint! Més d'una vegada, quan escorcollaven de nit o dia la casa dels meus pares o el pis on vivia, mostrar un retall de diari amb la informació d'un premi literari em salvà de més d'una bufetada i qui sap si d'anar directament a la presó.

El primer premi a què em vaig presentar era el Joan Ballester de narrativa (el jurat era format per Jaume Vidal Alcover, Gregori Mir, Andreu Ferret, Francesc de B. Moll...). Va guanyar l'amic Gabriel Tomàs, d'Andratx, amb una obra que portava per títol *L'home que toca va els platerets*. El meu llibre de narracions duia per títol **Demà els barrobins**. Ara mateix no us sabria dir de què anaven els contes. L'original em desaparegué en un d'aquells nombrosos registres dels temps de la clandestinitat. Sé que era l'època de la consolidació de l'embranchida turística dels anys seixanta. Havien estat deu anys de sentir els barrobins destruint cales, platges mallorquines, llocs paradisiacs... una època en què un constructor arribà a declarar que les pedres dels talaiots servirien molt bé per bastir els fonaments dels hotels! Record que ens oposàvem a aquesta destrucció salvatge de la nostra terra. Els contes eren de lluita contra tot el que havíem de veure en aquells moments. Tampoc no podien mancar algunes narracions parlant de la guerra, dels tres mil afusellats pels feixistes... El món que dominava aquell recull era l'opressió feixista de la postguerra i la destrucció per part de les multinacionals de l'especulació i del turisme d'una Mallorca que encara imaginàvem idíl·lica. Aviat descobríem que aquella Mallorca de somni només existia en la nostra imaginació o en la dels aristòcrates. Estudiant a fons la nostra història veurem a la perfecció fam, guerres, repressió per al poble. Però, hi hagués o no una mica de sentimentalisme en aquelles concepcions juvenils, el cert era que no ens agradava -ni ara ens agrada!- constatar com quatre nourics ens vénen Mallorca al millor postor.

El pes de la lluita antifranquista anava a coll d'aquest tipus d'activitats culturals que, sense que ni les mateixes autoritats copsassin el que passava, anaven consolidant una consciència nacional i antirègim

En Joan Manresa guanyà el premi de poesia *Andreu Roig* amb el poemari *Res no hauré fet*; en Josep Alber-

ti restava finalista amb el seu llibre Un cos que tenia el meu nom. El premi d'assaig el guanyà en Joan Antoni Adrover amb el treball Iniciació a l'estudi d'uns determinats aspectes de la zona de regiu al terme de Campos. Tot això s'esdevenia a la *I Festa de les Lletres de Campos* i obriren la vetlada cultural (estam parlant del dia 21 d'octubre de 1971) na Maria del Mar Bonet i Madò Buades de sa Pobla. Ara, aviciats per anys de conformisme, potser faci riure pensar en aquell temps carregat d'esperança. Però en la tenebror de la dictadura -malgrat ja quasi fos en les darreries del nacionalcatolicisme- era emocionant -només ho saben aquells que ho varen viure de veritat- escoltar les cançons combatives de na Maria del Mar o sentir una veu autèntica sortida de la marjal poblera. Parl de les cançons de feina que cantava madò Buades, acompanyada per la seva ximbomba i la veu de la seva néta. Pensau que vivíem en ple regnat de Sarita Montiel, Lola Flores, Paquita Rico o de la brutor absoluta d'un Raphael. Llavors ja sabíem a la perfecció qui eren els intel·lectuals mallorquins que hi havia rere els premis (Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llompart o el mateix Francesc de B. Moll eren mestres admirats). Consolidar aquells petits espais de llibertat constituïa una conquesta importantíssima. En aquell moment -ho he escrit en nombrosos articles- les activitats dels comunistes -els únics que feien alguna cosa en la clandestinitat- consistia tan sols en reunions secretes per a comentar la política dels respectius partits i, ja més espaiat, alguna pintada ocasional demanant llibertat pels presos (amnistia). Es feia també alguna repartida nocturna de fulls reivindicatius, però molt poca cosa. El pes de la lluita antifranquista anava a coll d'aquest tipus d'activitats culturals que, sense que ni les mateixes autoritats copsassin el que passava, anaven consolidant una consciència nacional i antirègim.

Recordem que, quan nosaltres entram a col·laborar amb Josep M. Llompart i "La Columna de foc", som en plena lluita per la llibertat i el socialisme. Pel més de març un govern sense escrúpols en el qual hi ha en Suárez i en Fraga Iribarne dóna ordres de reprimir els obrers de Vitòria tancats dins d'una església en defensa dels seus drets laborals i polítics. La policia armada intervé de forma brutal. Hi ha tres morts i nombrosos ferits per les bales de la policia. Aleshores jo militava en l'OEC i portava endavant determinades activitats culturals de la meua organització. Una mica més endavant de l'època que comentam (1976), una vegada realitzades les primeres eleccions dites "democrà-

tiques" (amb tots els partits comunistes prohibits excepció del de Carrillo), Josep M. Llompart, que no veia gens clar les dilacions del Pacte Autonòmic, em convidà a escriure en "La Columna de Foc". Oferiment que vaig acceptar ben de grat perquè, en aquelles alçades de la reforma, eren pocs els mitjans que se'ns oferien als esquerrans mallorquins. Com ja he explicat amb detall a L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970), les activitats de lluita pel nostre alliberament nacional i de classe, quan no eren criminalitzades per la premsa oficial o els servils a sou de la "unió sagrada" anticomunista i promonàrquica (AP, UCD, PCE, PSOE), eren silenciades olímpicament o desvirtuades a fons. Poques o nul·les informacions damunt el moviment assembleari i anticapitalista promogut per OEC; no res del nostre treball a barris, on la direcció del nostre Front de Moviment Ciutadà (Francesc Mengod, Jaume Obrador, etc) havien creat les primeres associacions de veïns de Ciutat i encapçalat les primeres lluites ciutadanes en contra del feixisme i el capitalisme; silenci absolut damunt la reorganització del moviment obrer a l'hosteleria, la sabata, la fusta; no res pel que fa a la creació d'Unió de Pagesos de Mallorca (on homes com el santamarí Gori Negre hi feien un paper destacat; silenci damunt les activitats de les Plataformes Anticapitalistes d'Estudiants; tampoc no existíem ni a Sanitat, ni a pobles; a Menorca, l'OEC era una força determinant i també planava el silenci damunt la nostra lluita. No és estrany que actualment els historiadors propers al PCE, persones, en definitiva que no visqueren aquells esdeveniments, ara, consultant els diaris de l'època o parlant solament amb protagonistes d'un partit (especialment partidaris del carrillisme illenc) es pensin que tot a Mallorca, dins del moviment obrer i popular, fou obra de l'estalinisme reciclat (el PCE).

Com ja he explicat en alguna altra banda, a ran d'unes xerrades amb Josep M. Llompart vaig decidir -a part de la meua lluita estrictament de militant dins l'OEC- portar una mica "la guerra pel meu compte" i provar d'utilitzar tots els mitjans que la premsa legal podia oferir-nos. La secció del diari Última Hora "La Columna de foc" esdevenia, doncs, una eina essencial i única. I així, en tots aquests mesos conflictius, quan pareixia que -obtingudes les respectives poltrones institucionals- s'havia oblidat la lluita pel nostre redreçament nacional, vaig escriure nombrosos articles denunciant la manobra reformista de la transició i el silenci dels parlamentaris elegits a les Illes, envers tot el que es referia al combat pel nostre autogovern.

Acudits

-Que estic tot preocupat. M'he comprat un puzle i no me'n surto de cap manera.
-Però amor meu, no et preocupis, a vegades cal mirar si la caixa té algun dibuix que ens doni pistes.
-Si ja ho he fet, però a la caixa només hi surt dibuixat un gall i no tinc nassos d'encaixar res.
-Va que et dono un cop de mà.
Li dona la caixa. Se la mira atentament i li respon.
-Ara el que farem serà tornar a posar tots els cornflakes a la caixa i no direm res a ningú... D'acord?

Un senyor que sen va a la botiga

-Escolta'm que a veure si em pots vendre una bossa d'aigua calenta d'aquesta que es posa al llit per dormir i no tenir fred als peus.
-Ostí si que em sap greu, acabo de vendre l'última!
-I ara que faré? La dona sempre es queixa que té fred als peus...
-Mira et puc deixar el meu gat.
-I que vols que en faci del teu gat?
-Com que és molt grassonet i rodanxó, el pots posar sobre els peus de la dona i els mantindrà calents
-D'acord, bona idea.
I marxa. L'endemà torna a la botiga emprenyadíssim amb tota la cara plena d'esgarrinxades.
-Què t'ha passat!
-El teu gat dels nassos, que m'ha fet passar una nit!!!
-Però com pot ser, si sempre es porta molt bé.
-Doncs noi, jo no sé que li fas tu, però quan li vaig posar l'embut a la boca encara s'estava quiet, ara que quan li vaig tirar l'aigua bullent...

Una parella que parla

-No creus que ara que guanyem més podríem anar a viure a un pis una mica més car?
En aquest moment de la conversa sona el telèfon. L'altre l'agafa i escolta i li contesta:
-Doncs s'acaba de fer realitat el teu somni. Era el llogater que ens apuja el lloguer.

Una amiga li comenta a una altra:- Saps que en Miquel i la Montserrat s'han separat?- A sí? Però si s'estimaven molt. I de qui és la culpa? - D'en Miquel que un dia va decidir tornar a casa més d'hora de l'habitual i sense avisar.

Això és un home d'avanzada edat que va al metge i li diu:

-Bon dia doctor. Jo vull poder fer l'amor cada dia, sense prendre pastilles, sense operacions, sense dietes i sense pròtesis.
-Però quina edat té vostè?
-Setanta anys.
-Doncs em temo que no serà possible.
-És que jo tinc un amic de setanta-quatre anys que diu que fa l'amor cada dia i sense pastilles ni res...
-Cony, això és fàcil. Digui-ho vostè també!

Any 1663.

per Ricard Colom

REVOLTA DELS ANGELETS A LA CATALUNYA OCUPADA PELS FRANCESOS.

REVOLTA AGRÀRIA A L'HORTA DE VALÈNCIA. ELS OTOMANS ATAQUEN ÀUSTRIA.

12-2-1663: Naix a Massachusetts el teòleg purità i escriptor Cotton Mather.

5-3-1663: Mor l'emperador japonès Go-Sai i l'emperador Reigen puja al tron del Japó.

7-3-1663: Naix el compositor italià Tomaso Antonio Vitali.

24-3-1663: El rei Charles II d'Anglaterra atorga la Carta de Carolina, es crea la província de Carolina, i es divideix entre vuit *Lords* com a Propietaris.

17-4-1663: Els turcs declaren la guerra contra l'emperador Leopold I. El Gran Visir otomà Ahmed Koprulu condueix un exèrcit cap a Hongria.

20-5-1663: Naix William Bradford, impressor a les colònies americanes

8-6-1663: Batalla de l'Ameixial, on l'exèrcit castellà de D. Joan d'Àustria, fill bord del rei, cau derrotat pels portuguesos i algunes tropes auxiliars angleses.

“L'estiu”, de Nicolas Poussin.

1663: Països Catalans:

Comença la revolta del Angelets al Rosselló i

la Cerdanya contra les gabelles de la sal.

La Companyia de Jesús, al Rosselló una eficaç eina política d'assimilació francesa, gràcies a l'exclusiva que aconsegueix en l'ensenyament de les lletres clàssiques i franceses; el 1663 assegura el monopoli mitjançant l'acord amb la universitat de Perpinyà que els professors de filosofia i teologia jesuïtes donarien classes a la universitat.

La gent de l'Horta de València s'alça contra els jurats perquè la ciutat de València vol estendre la nova *sisà* de la carn a los llauradors de l'Horta. Més de 6.000 llauradors assetgen la capital en protesta de les puges d'impostos.

Europa:

Els turcs declaren la guerra al Sacre Imperi Romà Germànic, envaeixen Transilvània i Hongria, passen per damunt la fortalesa de Novo Zámky, Eslovàquia

Naix el futur Gran Duc Ferran de Mèdici de Florència.

Naix el príncep Eugeni de Savoia (†1736), gegant militar d'Àustria, a París.

Naix el dirigent escocès jacobita Francis Atterbury.

Mor el noble escocès John Campbell, més tard 1r Comte de Loudoun.

Naix el futur almirall anglès George Byng, més tard Vescomte Torrington.

El rei anglès Charles II nomena Richard Jaquet (més conegut com a Jack Ketch) botxí reial, a Tyburn.

La “*Royal Mint*” bat una nova moneda, anomenada “*Guinea*” perquè l'or amb què es fa havia estat extret de la Guinea.

L'exoficial de l'exèrcit suec Hans Albrecht von Treileben i l'expert alemany Andreas Peckell organitzen un gran esforç per al rescat del vaixell “*Vasa*” al port de d'Estocolm.

Àsia:

Naix el futur xogun Tokugawa Ienobu del Japó.

“Scala Regia” del Vaticà, de Bernini.

Religió: Bíblia Índia, la 1ª Bíblia impresa en Amèrica, en el dialecte nadiu algonquí natick de Massachusetts. John Eliot, encoratjat pel 1er president de Harvard (Henry Dunster) hi és ajudat pels seus mestres indígenes J. Sassamon, Job Nesutan i Cochenoe del 1659 al 1663.

Charles II visita la “*Christ Church*”, a Oxford.

Mor el sacerdot italià Josep de Cupertino, els

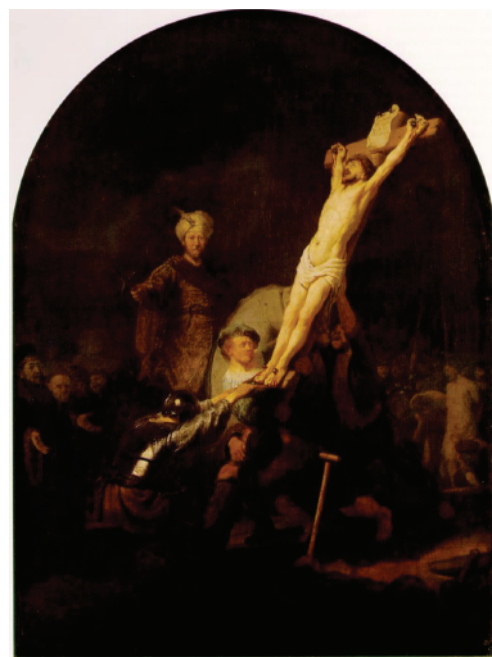
atacs d'epilèpsia es van considerar visions i èxtasis. “*El frare volador*” serà canonitzat el 1767 i ara és sant patró dels aviadors.

Mor el cardenal Giovanni Carlo de Mèdici.

L'Església Catòlica prohibeix els escrits de René Descartes.

La Mesquita Yeni obre a Istanbul.

Mor el mestre budista zen xinès Daozhe Chaoyuan, a Nagasaki.

“L'alçament de la creu”, de Rembrandt.

Comerç i colònies:

Creació del Correu a Suècia.

Entre l'Atlàntic i Nova Granada, el jesuïta fra Antonio de Monteverde, navega l'Orinoco i el Casanare cap amunt, a la recerca del camí vers la remota missió de Tame.

Colonialisme holandès:

Les forces neerlandeses serveixen els millors ports del pebre de la Costa de Malabar de l'Índia, i això els dona un domini virtual en el comerç d'espècies, en un altre temps controlat per Portugal.

La “*Compagnie Oostindische Vereenigde*” pren el control de Kochi a Índia, als portuguesos i estableix una seu a Padang, Sumatra.

El fort suec del Cap Corso, a la Costa d'Or, és abandonat pels neerlandesos.

Colònies franco-americanes:

El Seminari del Quebec, precursor de la Universitat de Laval, és fundada per F. de Montmorency Laval, bisbe de Quebec.

El rei francès Louis XIV, assessorat per Jean Colbert, pren el control de Nova França de l'empresa comercial que ha fet fallida, “*Els Cent Socis*”.

Colbert organitza la colònia de N. Amer, colònia de Nova França en una província amb Quebec com a capital.

Un terratrèmol sacseja Nova França. Centrat prop de Charlevoix en els Cantons de l'Est, provoca esllavissades de terra al Quebec, trenca les xemeneies a Massachusetts, i se sent a tota la Costa Est. (al voltant de 6,5 en l'escala de Richter).

Colònies anglo-americanes:

Charles II subvenciona cartes a la “*Royal African Company*” i a vuit propietaris de Carolina del Nord (que pren d'ell el nom de Carolina), a Roger Williams una carta per a les plantacions de Rhode Island i Providence.

Els colons de Maryland aproven llei que estipula que tots els negres importats tinguin la condició d'esclaus. Si dones lliures es casen amb esclaus negres han de ser esclaves durant la vida dels seus cònjuges.

Ca-1663: Bèlize (territori maia) passa a poder anglès.

Esclavatge:

Mor la reina Ann Nzingha de Ndongo i Matamba (actual Angola), que va insistir a ser anomenada "Rei". Durant la seva llarga vida, havia tractat de limitar els estralls de la tracta d'esclaus a les seves terres mitjançant la negociació de tractats amb els portuguesos, la conversió al cristianisme, i, quan calgués, la realització d'hàbils campanyes militars contra els comerciants.

1ª comunitat d'esclaus revoltats a Surinam.

Jan Steen: "La lliçó de dibuix".

Ciència:

Isaac Newton (1622-1678) descobreix el teorema del binomi.

El físic Otto von Guericke inventa el primer generador elèctric (vegeu la bomba d'aire, 1650, 1654). Produeix electricitat estàtica mitjançant l'aplicació de la fricció contra una bola giratòria de sofre i Guericke mostrarà el 1672 que l'electricitat pot fer brillar la superfície de la bola de sofre.

James Gregory inventa el telescopi reflector.

Robert Hooke descobreix que el suro està format per "petits espais buits", que primer anomena "cèl·les".

Inagurada escola de medicina a Suècia.

Pascal: "L'Equilibre des licors" (obra pòstuma).

Mor el físic i astrònom italià Francesco Maria Grimaldi.

Naix el matemàtic escocès John Craig.

Naix el físic francès Guillaume Amontons.

Naix l'enginyer anglès Thomas Newcomen, inventor del primer motor de vapor.

Finlàndia. Fundació del Collegium Medicum, Estocolm.

Música:

Mor el compositor italià Angelo Notari.

Mor el compositor d'orgue anglès John Oker.

Mor el compositor francès Jacques de Saint-Luc.

Mor el compositor germano-anglès Thomas Baltzar.

Mor el compositor alemany Heinrich Scheide-mann.

Naix el compositor alemany Friedrich Wilhelm Zachau.

Naix el compositor italià Giuseppe Maria Jacchini.

De Hooch: "Retrat d'una família tocant música".

Literatura:

Mor el novel·lista francès Gauthier de Costes de la Calprenède.

John Dryden es casa amb Lady Elizabeth Howard, el mateix any en què la seva obra "The Wild Gallant" apareix al públic.

Publicació de Hudibras part II, d'en Butler, i Verses upon Several Occasions / Els versos en diverses ocasions, d'Abraham Cowley. Publicació de "To My Honor'd Friend, Dr. Charleton...", de John Dryden.

Naix el poeta anglès William Walsh, mentor d'Alexander Pope.

Naix el poeta anglès William King.

Naix el poeta satíric anglès Thomas Brown.

Ca. 1663: Naix l'escriptora i bígama anglesa Mary Delarivière Manley.

Teatre:

El Teatre Real s'obre a Drury Lane, a Londres.

Molière parodia els seus crítics a La crítica de "École des femmes".

Killigrew mou la seva companyia del Teatre de Vere Street al Teatre Reial a Bridges Street.

Nous drames:

"Absurda Comica, oder Herr Peter Squentz" d'Andreas Gryphius.

Obres publicades:

Pierre Corneille: "Obres"

Edward Lord Herbert de Cherbury: "De Religione gentium / Sobre la Religió dels Gentils"

Marchamont Nedham: "A Discourse concerning Schools / Discurs en relació a les escoles".

Nomenament de Sir Roger l'Estrange com a "Supervisor de la Impressió", donant-li el poder més destacat sobre la concessió de llicències d'obres per a ser publicades.

Nous llibres:

"Horribilicribrifax" d'Andreas Gryphius

"Principis de la Filosofia Cartesiana", de Baruch Spinoza

Algú fa passar una obra biogràfica sobre Thomas Cromwell, Comte d'Essex, dins un full de les obres de William Shakespeare.

Arts:

El Ministre de Finances de França, Jean-Baptiste Colbert, nomena el pintor Charles Le Brun com a director dels Gobelins, que progressen sota la direcció de Le Brun des d'una petita fàbrica de tapissos fins a una vasta empresa que subministra a totes les cases reials. L'Acadèmia de Pintura i Escultura es reorganitza, amb Le Brun, com al seu director.

"Scala Regia" del Vaticà, per Gian Lorenzo Bernini.

Estableixen el Gran Premi de Roma, de beques, per als estudiants d'Arts.

Naix l'artista ceràmic japonès Ogata Kenzan.

De Hooch: "Binnenhuis met vrouwen bij een linnenkast" ("A l'armari de la roba").

Pintura:

Pintures de Nicolas Poussin: "Les Quatre Estacions".

Rembrandt es representa a si mateix com a actor secundari en el seu quadre "L'alçament de la Creu".

Jan Steen pinta "La lliçó de dibuix".

Pieter de Hooch o de Hooghe: "A l'armari de la roba" o "Dues dones costat de l'armari de la roba, amb un nen" (tela) ("Binnenhuis met vrouwen bij een linnenkast" en original neerlandès), on 2 dones -una dona i la seva serventa, o mare i filla- desen la roba blanca dins l'armari, en l'interior d'una casa rica: fustes luxoses de l'armari, roure i banús treballats en marqueteria. Uns altres signes de riquesa són els objectes, com un bol de ceràmica de Delft a la part de dalt de l'armari, l'escultura a sobre de la llinda de la porta en una postura clàssica semblant al Perseu amb el cap de Medusa de Benvenuto Cellini i els quadros que adornen les parets. És un exemple de l'estil de Pieter de Hooch: nítid, net. Aquesta senzilla escena domèstica pot encobrir una intenció moralitzant. La petita figura que està en la llinda de la porta, tot i que porta faldilles és en realitat un nin que està jugant amb un bastó de Kolf, una mena d'hoquei. El seu sexe queda posat en evidència pel coll blanc de forma quadrada.

"Retrat d'una família tocant música" (tela)

"Dona pelant pomes, amb un nen" ca. 1663 (tela), a la Wallace Collection, Londres

"Dona preparant pa i mantega per a un noi" ca. 1660-1663, al Getty Center, Los Angeles

Adriaen van de Velde pinta "Bestiar aprop d'un edifici"

Naix el pintor italià Luca Carlevaris.

Mor el pintor francès Lubin Baugin.

Mor el pintor neerlandès Jan Mel.

De Hooch: "Els jugadors de cartes" (Louvre).

8-7-1663: El rei Charles II d'Anglaterra concedeix a John Clarke una Carta Reial per a Rhode Island.

27-7-1663: El Parlament Anglès aprova la **Llei de Navegació**, que prohibeix els colons anglo-americans el comerç amb uns altres països europeus. Per a importar mercaderies procedents d'Europa continental, els **productes europeus amb destinació a les colònies anglo-americanes hauran de ser descarregats en ports anglesos i reembarcats - malgrat que els drets d'exportació anglesos i els beneficis dels intermediaris poden tornar els preus prohibitius per als colons.**

28-8-1663: Forta gelada a Anglaterra. Gran part del mes d'agost havia estat hivernal.

13-9-1663: Primera conspiració d'esclaus enregistrada a l'Amèrica colonial, duta a terme a Virgínia. Un funcionari traeix la conxorxa de criats blancs i esclaus negres al comtat de Gloucester, Virgínia.

6-11-1663: Promulgació de la 1ª Llei de la bandera sueca, que autoritza els vaixells comercials suecs a enarborar banderes grogues i blaves.

5-12-1663: Mor Severo Bonini, compositor de música italiana.

1663-1673: Francesc Fontanella exerceix com a professor de Dret canònic a la Universitat de Perpinyà.

1663-1728: Construcció del castell de Nymphenburg, prop de Munic, Baviera.

1663-1737: A València Manuel Martí -nat a Orpesa, Plana Alta- estudia Arts i Teologia a l'Estudi General, però no s'hi volgué graduar. Manté relacions epistolars amb Mondéjar i prepara l'edició de la *Biblioteca Hispana Vetus*.

"La tardor", de Nicolas Poussin.

JOAN LLADONET

Resguardau-vos, cercau l'aixopluc, que farà una calabruixada. Serà una calamarsada d'aquelles que fan matx per allà on passen. D'aquelles que fan època, ara s'usa dir que fan història. El PP, de tant en tant, intenta fer algun cop d'efecte per augmentar l'avantatge que li marquen les enquestes sobre el seu germà més bon al·lot, però igual d'inútil, que és el PSOE. Utilitza qualsevol excusa, pot ser el terrorisme, la crisi, l'atur, els immigrants, o qualsevol cosa que se'ls ocorri en el laboratori de la saviesa, la FAES aznariana. Ara li ha tocat el torn a l'educació.

Surt el cap visible Rajoy, que ja es veu amb els dos peus a la Moncloa i desempolsa les velles i usades tesis per fer les seves propostes. Diuen que el govern actual amb el seu model educatiu ha provocat el fracàs i l'abandonament escolar. Que ells amb les seves propostes aconseguirien combatre'ls i vèncer-los. No diuen però, que governaren 8 anys i els resultats educatius eren més o manco els mateixos que ara, i amb la Llei de Qualitat que volien posar en marxa, el fracàs escolar hagués augmentat. El fracàs escolar no és el resultat d'un mal sistema educatiu. De fet, la LOGSE és la millor Llei d'educació que ha existit, i la LOE, que ha perdut pistonada, també és millor que qualsevol que ha ideat el Partit Popular. Senzillament, les lleis del partit conservador no fan més que reivindicar el sistema rígid conceptual tradicional del temps de la dictadura: professor o professora que explica, alumne o alumna que escolta; després demostra que va

Que ve el PP amb la seva proposta educativa, posau-vos a cobro!

escoltar perquè és capaç de repetir més o manco el que li havien explicat, paraula per paraula. Aquest sistema d'ensenyar, que encara perdura a massa centres, juntament amb la profunda crisi social que ha perdut els papers a l'hora d'educar, és el principal causant del fracàs escolar, fracàs que en certa mesura, sempre existirà.

S'ha de dir que aquest sistema perdura perquè és el més fàcil de dur a terme. S'utilitza un llibre de text, s'explica el tema, així com es va explicar l'any passat, i l'altre, i l'altre..., després es posen exercicis abundants, perquè l'alumnat estigui entretingut, i després es corregeixen entre tots i es comprova si s'ha après el concepte després d'haver donat un cert temps perquè es memoritzàs. Avui hem acabat la pàgina 45, el proper dia toca començar a la pàgina 46. Això és un mètode que no requereix ni tan sols fer una diplomatura. Em refereixo a la manera de dur la classe. En canvi si has de coordinar els aprenentatges, si has de preparar el terreny perquè tothom pugui fer feina o pugui seguir el seu ritme, perquè puguin vèncer els obstacles que sorgeixen a cada moment, si has d'ajudar a aprendre a estudiar, a aprendre a aprendre, a aprendre a investigar, a aprendre a resoldre problemes, etc., la cosa es complica. Per tant, lluitarem contra aquest mètode, al·legarem que s'ha abandonat la memòria, que no s'exigeix esforç, que els alumnes en lloc d'estudiar, juguen; que passen de curs amb massa suspeses, que les notes ja no exerceixen de fuet per demostrar la superioritat d'uns per damunt dels altres, etc., i així ens va. Per tant, si el PP ha de rein-

staurar el sistema de l'ensenyament de l'obediència cega, que els fets ens agafin ben preparats.

L'abandonament escolar és fruit d'una societat capitalista i consumista per excel·lència que ha fet que l'alumnat preferís treballar i guanyar 4 euros abans que seguir estudiant coses que no els interessaven. Els efectes de la crisi segur que reduiran l'abandonament escolar i això quedarà resolt.

La darrera que tornen treure a la llum és allò que no es cansen de repetir, que no s'ensenyava el castellà ni en castellà (aquí sempre es refereixen a Catalunya, la Catalunya gran) i volen que la llengua castellana sigui vehicular a tot l'Estat, encara que només tenen la intenció de tombar el sistema que usa el Principat, la immersió lingüística, que no ha estat capaç d'aconseguir l'ús de la llengua catalana de la majoria d'estudiants de secundària.

Per tant, queda clar que el PP sempre que actua intenta destralejar contra el Principat, és com Azaña que deia que s'havia de bombardejar Catalunya cada 50 anys per tenir-los domesticats. En conseqüència, els catalans del Principat han de contestar deixant encara més aquest partit en una pura minoria. És un partit que no mereix tenir gaires diputats, que sempre han d'anar contracorrent i contra el poble català. S'acosten les eleccions, aquesta gent contrària al poble ja és ben coneguda, és hora que es noti encara més, especialment si volem que el sistema educatiu tenguí cara i ulls. I aquí, a les Illes, ens haurem d'espavilar.

Monsenyor Rouco Varela te la solució

Atenció mileuristes, aturats i aturades, prejubilats i prejubilades, immigrants amb i sense papers, acomiadats i acomiadades per baix rendiment, per aplicació d'un ERE o per tancament de l'empresa, estudiants sense feina en perspectiva, taxistes, treballadors i treballadores, autònoms, empresaris i empresàries amb problemes de finançament, pensionistes... ja sabem que la causa de la crisi, no és culpa dels bancs, de les hipoteques, dels especuladors, de les males previsions dels

governos de tots colors, de la poca planificació, del capitalisme salvatge...

Avui, per inspiració divina, monsenyor Rouco Varela ha fet unes declaracions que ens ha fet sortir a tots de qualsevol dubte. Les causes espirituals són les culpables finals de la crisi, el que motiva la situació va més enllà de l'economia. Són temes ètics i morals. La situació necessita, per tant, una conversió de les consciències.

Els del PP després de sentir les paraules de Rouco s'estiren els pels. Rajoy, Aguirre i companyia s'enfronten a gran un dilema: si fan cas al cardenal ja no poden acusar a Zapatero de tots els mals del país, al menys de la crisi. Què faran?

Mentrestant els humans i les humanes ja sabem que hem de fer: a portar-nos bé -segons la fe catòlica- per foragitar la crisi.

Enric Llorenç

Tremosa: «Espanya no vol saber que està malalta»

L'eurodiputat de CiU al Parlament europeu fa a Centelles un repàs àcid de la situació econòmica.

“Grècia ja està al quiròfan però espanya no vol saber que està malalta”

Centelles - Ahir dijous a la sala d'actes de La Violeta de Centelles la secció local de CiU va organitzar una trobada empresarial i una conferència de Ramon Tremosa, actual eurodiputat de CiU al Parlament europeu.

A la primera part i durant unes dues hores una quinzena d'empresaris de Centelles i el seu entorn van fer un Speed-networking, xarxa de contactes empresarials. Hi havia representants de sectors tan dispars com el vènding, energies renovables, restauració, transport de mercaderies, domòtica, serveis d'impremta, etc.

En una segona part i que també es va allargar durant més de dues hores, seguida per més de setanta persones, l'economista Ramon Tremosa va fer un repàs àcid, divertit, actual, rigorós i molt entenedor de les seves experiències a Brussel·les, justament el dia en que la Borsa va fer una altra baixada important de prop de sis punts, arran dels rumors i de les comparatives de malaltia

econòmica de Espanya i en la línia de Grècia i Portugal. Grècia ja està a la UVI però segons Tremosa “Espanya continua sense prendre encara mesures laborals davant la crisi i que li faran perllongar l'agonia sense pronòstic mèdic i sense anar de moment al quiròfan com ja fan els hel·lènics”.

Concretament a Grècia “els sous dels funcionaris ja estan baixant un 10%”

Tremosa va fer un repàs de la situació econòmica destacant els papers dels bancs i de que encara no han aflorat el seus problemes reals. “M'alegro de que la setmana passada algun banc ja va treure a la llum part del deute de 3.500 milions, però cal tenir present que en total la banca espanyola té problema de prop de 325.000 milions i això no es pot anar solucionant anualment en petites quantitats perquè ens passarem vint anys en aquesta situació; ens està passant com al Japó que amb aquesta alegria dels bancs s'han passat 20 anys amb creixement negatiu i ara els pisos estan un 50% més

barats que fa vint anys; la fórmula és treure a la venda i al preu que es pugui tot el totxo acumulat per anar eliminant deutes”.

Com a exemple de la situació va dir que “els primers que sortiran de la crisi seran les zones i països més industrials com Catalunya ja que un 30% de les exportacions d'Espanya són catalanes i és aquí on es concentra bona part de la indústria de la península; de sempre el nostre país, Catalunya, ha estat molt europeu i s'ha mirallat a Europa on les coses es fan bé i de forma seriosa sense voler anar a donar lliçons de europeisme a països nòrdics com intenta fer Zapatero amb la seva flamant presidència europea”. En aquesta línia, l'eurodiputat va destacar que “els catalans tenen molt sentit del ridícul i els espanyols cap, segons una frase feta de Josep Pla”.

Va esmentar també que les reformes laborals a Espanya poden copiar propostes com les d'Alemanya o Dinamarca on l'atur actual és de 8% i 4% respecti-

vament i està baixant. “És insostenible tenir un atur juvenil del 43%, això no va enlloc”, van sentenciar.

En quan al famós Plan Zapatero va ser molt dur en dir que “en comptes de fomentar la investigació i la educació inverteix els diners en arranjar voreres i res més, sense valor afegit i sense capacitat de futur formatiu i professional pels treballadors”.

A una pregunta del públic sobre la independència de Catalunya, Tremosa, va ser molt lapidari “el dia que convoquem un referèndum oficial sobre la nostra independència, cal estar molt segurs perquè un cop el guanyem ningú ens recolzarà a Europa ni enlloc, i segurament quan passi una setmana països com Islàndia ens recolzarà, i després vindran els països nòrdics com Dinamarca, Finlàndia, Suècia, etc; estarem molt de sort, perquè ara no es porta, de que no ens entrin tancs d'algun exèrcit”.

Crònica: Toni Carrasco

Andorra estudia oferir classes de portuguès a l'ensenyament secundari

Seria com a llengua curricular, i s'introduiria gradualment als instituts

Andorra estudia la possibilitat d'ampliar l'oferta d'idiomes a les seves escoles. Si bé fins ara els alumnes estudien català, castellà, anglès i francès, el proper mes d'abril es crearà una comissió encarregada d'estudiar la possibilitat que les escoles ensenyin el portuguès com a llengua curricular, segons ha informat el digital Nationalia. El ministeri d'educació, després de la reunió entre la seva titular, Susanna Vela i el secretari d'Estat de les comunitats portugueses, Antonio Fernandes da Silva Braga, va anunciar la proposta d'anar introduint gradualment la llengua portuguesa a l'ensenyament secundari (que ara existeix com a assignatura opta-

tiva al batxillerat).

A més a més, la futura comissió estudiarà la idea de convalidar estudis superiors portuguesos, la formació de professorat andorrà per a l'ensenyament de portuguès i la possibilitat de crear un institut Camoes a Andorra. Dels 84.000 habitants que té Andorra, 13.362 persones tenen la nacionalitat portuguesa, segons el cens de 2009.

El català és la llengua més desprotegida de la UE en relació al nombre de parlants

Així ho assegura un informe que la Plataforma per la Llengua presentarà el proper dimecres al Col·legi d'Advocats de Barcelona

La Plataforma per la Llengua presentarà dimecres a l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona tres informes que constaten que “el català és la llengua més desprotegida de la Unió Europea (UE) en relació al nombre de parlants”. Aquest informe, que consta de tres grans parts, compara el reconeixement legal que té el català a l'Estat espanyol amb la situació que experimenten altres llengües amb un nombre similar de parlants en el context europeu i en d'altres països plurilingües. Així doncs, ‘Presència de les llengües pròpies en webs oficials de països multilingües’, ‘Comparació dels casos espanyol, suís, finès, belga i canadenc’, ‘Tractament oficial de les llengües en els països de la Unió Europea i de l'Espai Schengen’, ‘Comparativa en el reconeixement de l'oficialitat de les llengües en relació a les llengües

pròpies més parlades de cada país’ i ‘500 disposicions impositives del castellà a casa nostra’ demostren que el català és una de les llengües més desprotegides de la UE.

Per a l'elaboració d'aquests estudis s'analitzen les normatives que imposen el castellà a casa nostra, així com webs d'organismes de l'Administració de l'Estat. La presentació de l'estudi ha estat, com ja hem apuntat, dimecres dia 17 de febrer, a partir de les 12 del migdia a l'Il·lustre Col·legi Oficial d'Advocats de Barcelona, situat al carrer Mallorca, número 283, de Barcelona.

El KKK / CCC espanyol derrotat als tribunals — CatNord i TV en català — En català: més ingressos — Queixa't al gremi d'empresaris de cinema!

<http://utopiapossible.blogspot.com/2010/01/83-tres-bones-noticies-temporals-per-la.html>

Derrota dels supremacistes castellans als tribunals. Els supremacistes castellans són aquells que consideren el castellà una llengua superior, suprema, respecte a les altres i la volen imposar arreu. Aquells que no tenen prou amb la supremacia social, econòmica, numèrica...encara graten allà on creuen que la llengua superior no ho és. De fet **els qui van posar la demanda ja han adoptat el mateix nom que els supremacistes blancs dels EUA del Ku Klux Klan (KKK). Astuts ells, però, han preferit canviar la K per la "C" castellana i es fan dir CCC.** Doncs bé, com ja havia passat a Galícia, han perdut als tribunals i el TSJC (13.01.2010) ha avalat el model escolar català i ha refusat el recurs. La batalla, però, no s'acaba aquí doncs els supremacistes ja han anunciat un recurs al suprem.

- Catalunya Nord continuarà rebent la TV en català. Malgrat que el dia 12 de gener es va produir l'apagada analògica a la zona gironina, i per defecte a la nord-catalana, Catalunya Nord podrà continuar rebent el senyal analògic. La Generalitat finalment ha evitat que es perdés el senyal en una acció ràpida i eficient. I el mateix ha aconseguit per a la Franja de Ponent!. La batalla, però, no s'acaba aquí doncs ara han començat les negociacions per a aconseguir que l'estat francès permeti l'arribada de la TDT en català.

Notícia publicada en el diari AVUI, pàgina 31, dilluns 1 de febrer del 2010

<http://paper.avui.cat/article/cultura/183656/lexcusa/catala.html>

Un estudi encarregat a la Pompeu Fabra per la mateixa entitat que convoca el tancament de cines revela que la llei del cinema fins i tot pot fer pujar els ingressos

L'excusa del català

Bernat Salvà

El 96,5% dels espectadors anirien igualment al cinema, o més sovint, si augmenta l'oferta de films doblats o subtitulats en català. Si només es pogués veure cinema exclusivament en català (i no el 50% de còpies, com preveu la nova llei), el 88,75% dels espectadors anirien igualment a veure una pel·lícula si els interessa. Són dades d'un estudi elaborat pel catedràtic d'Economia Financera i Comptabilitat Oriol Amat, al qual ha tingut accés l'AVUI. Aquest estudi va ser encarregat a la Universitat Pompeu Fabra per Fedicine, la federació de distribuïdors que aplega les *majors*, i pel Gremi d'Empresaris de Cinema de Catalunya, l'entitat que ha convocat per avui el tancament de 575 sales de cinema com a protesta per la Llei del Cinema de Catalunya.

Les dades d'aquest estudi posen en entredit les previsions catastrofistes del Gremi d'Empresaris de Cinema, que dimarts passat va parlar d'"apocalipsi" invocant un altre estudi econòmic, elaborat en aquest cas pel Dr. José M. Gay de Liébana, de la Universitat de Barcelona. A diferència de l'estudi d'Amat, aquest segon estudi posa l'accent en la situació del sector: en concret, en els balanços de situació de les empreses, afectades per una crisi que s'està covant des de fa anys i que afecta tot l'Estat. El principal argument esgrimit dimarts passat pels convocants de la vaga és que l'alteració de les regles del joc, combinada amb la difícil situació econòmica per la qual passa el sector, tindrà efectes catastròfics.

L'estudi d'Oriol Amat, presentat un mes i mig abans, igualment retrata la difícil situació de l'exhibició cinematogràfica (fortes pèrdues d'espectadors des del 2003, tancament de sales, percentatge molt baix d'ocupació...), i apunta a la pirateria com a principal causa de la baixada de les recaptacions. Un problema que, a diferència de la llei catalana del cinema, no ha provocat cap mena de protesta de distribuïdors i exhibidors.

Possibles beneficis

L'estudi d'Oriol Amat fa un càlcul de l'impacte que pot tenir la llei en la venda d'entrades. Partint de la versió anterior, que només obligava a doblar el 50% en català a partir de les 16 còpies, tindria uns efectes que poden anar de la pèrdua de 5,82 milions d'euros de taquilla (això seria l'escenari més pessimista), fins a un augment de 4,62 milions d'euros (escenari més optimista).

L'impacte de les quotes d'exhibició s'ha calculat a partir d'enquestes a 400 persones realitzades el mes de novembre del 2009, en el moment d'entrar als cinemes Cinesa Diagonal, Aribau, Heron City i Mataró Parc. A aquesta enquesta pertanyen les dades citades a l'inici d'aquest reportatge.

L'altre impacte econòmic important que destaca l'estudi d'Oriol Amat és el preu de doblar al català totes les pel·lícules que igualin o superin les 16 còpies (és a dir, que s'estrenin en 16 o més sales de cinema simultàniament). Això podria costar entre 5,72 i 7,36 milions d'euros, quantitats que podrien augmentar considerablement, ja que segons la versió de la llei aprovada pel govern, el cinema nord-americà s'haurà de doblar a partir de les dues còpies (pràcticament tot). L'estudi diu que "és altament recomanable que el cost del doblatge sigui assumit per l'administració".

El 78% o el 4%?

El Gremi d'Empresaris de Cinema de Catalunya va argumentar, per justificar la protesta d'avui, que la baixada de la taquilla si s'obliga a doblar al català tot el cinema nord-americà seria del 78,7%. L'altre estudi, en canvi, oscil·la entre pèrdues del 4,47% de taquilla o augment del 3,55%. Aquesta diferència tan espectacular s'explica perquè en el primer cas es pressuposa que les *majors* no doblaran cap pel·lícula al català. Com que controlen el 71,57% del mercat (dades del 2009 ofertes pel Gremi), el resultat serà

catastròfic.

Serà aquesta la posició de les *majors*? Els grans estudis de Hollywood, representats per Fedicine, no s'han pronunciat gaire en aquest tema. El passat mes de desembre, Luis Hernández, màxim representant de Fedicine, va deixar entreveure que el problema no són els diners que puguin perdre: "Des del punt de vista de la distribució -va afirmar-, la llei suposa un problema molt greu. Si els distribuïdors admeten les quotes, estarem perduts: les haurem d'admetre amb les altres llengües oficials d'Espanya, i a tot Europa s'obrirà la caps de Pandora".

Aquest argument és qüestionat per la Plataforma per la Llengua, que també ha mogut peça en un camp que considera clau per a la normalització: segons un estudi que va presentar el mes passat, el català és a la cua d'Occident pel que fa a presència als cinemes i legislació que la garanteixi, i hi ha tota mena de normatives, des de Finlàndia fins al Quebec, passant per Bèlgica o els països bàltics, que protegeixen llengües minoritàries amb molts menys parlants que el català.

El Baròmetre de la Comunicació va divulgar divendres passat una altra dada relacionada directament amb aquest tema: el 82% dels catalans estan d'acord que les pel·lícules estiguin disponibles en català i castellà, segons informa l'agència Europa Press. Un 9,9% hi està més aviat en desacord, i un 2,2% hi està totalment en desacord.

La llei del cinema de Catalunya va ser aprovada pel govern el 12 de gener passat i actualment està en fase de tramitació parlamentària. La conselleria de Cultura espera que s'aprovi pel tràmit d'urgència el mes de juliol. Si Convergència i Unió, que ja va intentar aprovar una llei semblant fa onze anys, hi vota finalment a favor, la llei podria comptar amb un suport parlamentari del 87,4%.

La cosa s'està movent ...

Els EEUU posen la bandera catalana..., i a la ciutat del President Obama, a un centre del Govern apareix el català com a idioma oficial...

1.- Els EEUU col·loquen la bandera catalana al costat de la d'Estats independents en una web del Dpt. d'Estat

2.- A la ciutat on va néixer el president Obama, a un centre governamental dependent del U.S. Department of Interior, apareix el català com a idioma Oficial d'informació. (Vegeu fotografia adjunta)

<http://www.america.gov/un-declaration.html>

El Departament d'Estat dels Estats Units d'Amèrica ha col·locat en la seva web una imatge amb la bandera catalana al costat de les banderes d'Estats independents de països com ara França, Alemanya, Suïssa, Romania, així com la de la Unió Europea.

Sembla que els nord-americans reconeixen, ni que sigui extraoficialment, el caràcter nacional de Catalunya. Moltes gràcies, amics

Algunes pregàries curtes

“Beneeix-me i eixampla el meu territori,

ajuda'm i deslliura'm del mal perquè no patisca violència” (Pregària de Jabés a 1ª Cròniques 4:10).

“...quan vim nostra senyera dalt en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos cap a Orient e ploram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercè que Déu nos havia feta” (Jaume I *el Conqueridor*, 1208-1276, rei català, després de la rendició de la ciutat de València, 9 d'octubre de 1238, a la *Crònica*).

“Tot ho vas fer, Senyor, amb saviesa. Tu és tot: ho vas crear Tu. Gràcies, Senyor.

Per damunt encara ens creares a nosaltres. Gràcies, Senyor.

Que som imatge i semblança teva. Mercès a Tu.

Pecàrem i Tu ens busques. Mercès.

Vam ser negligents, no vam ser negligits: gràcies!.

Et menyspreàrem, no vam ser menyspreats. Per tal que no perdèrem la teua Divinitat enmig el nostre enorme oblit, vas prendre la nostra humanitat. Gràcies siguen a Tu donades!” (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“El que Tu vulgues, quan Tu vulgues, com Tu vulgues”. Prefereix dir estes tres frases des del meu cor en la meua llengua materna que ser professor de totes les llengües d'Europa” (John Newton, 1725-1807, escriptor anglès).

PER CATALUNYA GRAN

“Jo tancaré la teva ferida, et guariré de les teves nafres. T'ho dic jo, el Senyor. Car “Bandejada” van dir de tu, Tot dient: aquella és Sió de qui ningú no se'n recorda”.

De dins en sortiran accions de gràcies

i cànics de gent que fa festa. Els multiplicaré i no minvaran, els enfortiré i no s'afebliran; els seus fills seran fermes com abans, es reuniran en assemblea davant meu,

i demanaré comptes als qui els havien oprimits » (Jeremies 30:17, 19-20).

La Pregària de Petició

(del llibre *Oración: liberación y compromiso de fe*, de **José Antonio Estrada, Sal Terrae – Presencia Teológica**)

Aquesta petició constant, que sorgeix de la necessitat i de la impotència, té a veure amb l'experiència de sentit que és la pregària. L'home pren consciència de la seva limitació en la història: davant les catàstrofes naturals, simbolitzades en la mort individual i col·lectiva, que ell pot mitigar però no pas eliminar, que amenacen la significació que dona a la seva existència. I, sobretot, davant la injustícia que travessa la història i que mostra el triomf del mal, la victòria de l'opressió, i el cinisme dels vencedors a costa dels vençuts. La història, activament i passiva, ens repeteix sempre la mateixa lliçó: la injustícia triomfa sobre la justícia; el peix gros es menja el petit; els opressors legitimen llurs conquestes en nom de la raó, de la seguretat nacional o del hegonia de la potència de torn. Resulta impossible no fer-se ressò d'aquesta gran pregunta que recorre la història: on és Déu? Es una pregunta que es concreta en la sang vessada per tants conqueridors, en els Auschwitz i els Gulag, en els “desapareguts” d'avui i les mil formes de tortura i d'injustícia que es donen en el món. Mirant el món fredament, ens resulta més evident l'absència de Déu que no pas la seva presència, tant és el dolor que ens envolta. Hi ha molt de patiment sense sentit en ell mateix, que no serveix de res, que sorgeix de la crueltat i de l'excés més irracional. La història és plena d'una injustícia que clama el cel.

Ací sorgeix una petició inevitable: Que Déu faci justícia allí on l'home obra injustament! O bé el sofriment de tantes generacions obté una resposta, o bé la història no té sentit. Si no existeix una justícia última que s'imposa a la injustícia immanent a la vida aquesta queda radicalment qüestionada en el seu significat. Heus ací l'experiència de la qual brolla una de les formes més pures i més nobles de la pregària de petició, a saber, la petició de justícia, insistent, com un clamor que puja fins el cel.

Després d'haver fet tot el possible en el nostre compromís davant la injustícia, només resta el recurs de la pregària. Sorgeix la petició cristiana que recorda que la història de Jesús pertany a la història dels vençuts, i que troba Déu al costat de les víctimes, tot cridant els botxins a la conversió. Déu mai no beneeix el botxí que oprimeix els homes; no ho fa, ni que ho facin els cristians, i fins i tot els eclesiàstics, amb mil formes de col·laboració i de legitimació culpable, o bé amb el silenci i l'omissió. Davant la injustícia i l'opressió, Déu no és ni pot ésser neutral. I un cristià digne d'aquest nom, tampoc. Aquí no hi ha “obediència deguda” que eximeixi de la pròpia responsabilitat davant Déu. No hi ha autoritat humana o eclesiàstica que pugui carregar amb la nostra pròpia càrrega històrica d'éssers lliures i responsables, davant Déu i davant la nostra consciència, de la sort dels altres. No hi ha neutralitat possible: o bé ens posem al costat de les víctimes, i des d'allí apel·lem a la conversió del botxí, o bé (a vegades amb l'excusa de la prudència o perquè no ens sentim afectats. ¿Qui m'ha fet guardià del meu germà?) legitimem la injustícia i les diverses formes d'explotació i de dominació de l'home.

És aquí on ha de sorgir la petició. Pregària alhora d'impotència i d'esperança, de protesta i de confiança, de solidaritat i de compromís. Tot i així, l'ambigüetat continua essent-hi: davant la injustícia, la pregària de petició pot ésser la millor expressió d'una actitud compromesa, però també el signe més evident del no-compromís, de l'omissió, de la fugida davant una situació que ens interpel·la i ens responsabilitza, de l'espiritualisme intimista.

En aquestes situacions límit ha de sorgir una petició inevitable: no permeteu que caiguem en la temptació. Enfrontat amb la inhumanitat i la injustícia l'home se sent temptat: la raó ens diu que el mal és inevitable. Es tracta de la injustícia dels sistemes, de les estructures, de les exigències de la col·lectivitat. No hi ha res a fer, ens diu la raó. Som impotents per a canviar la nostra societat irracional, en la qual els uns con-

sumim desenfrenadament coses innecessàries i, a vegades nocives, mentre d'altres estan mancats del més elemental. La insolidaritat i l'individualisme són distintius de la nostra societat liberal i competitiva. La injustícia predomina a nivell nacional i internacional, i cada regió, estat o nació defensa el seu interès egoista a costa dels altres. El cristià és temptat no hi ha res a fer, som massa dèbils i impotents per a actuar; cal contemporitzar amb el sistema o, pel cap alt, intentar de mitigar-lo, de dialogar amb els qui tenen el poder i de minimitzar els efectes de la injustícia no m'empresoni a mi ni als meus. Convé contemporitzar amb el mal i buscar un espai en el seu interior per tal de sobreviure personalment i col·lectivament. És la temptació del “realisme”, de la prudència, del diàleg. Una temptació freqüent en molts cristians i també en els eclesiàstics.

El que cal fer aleshores és pregar i demanar el do del discerniment i, sobretot, demanar que no caiguem en la temptació. Jesús va ésser imprudent: va denunciar massa coses, en

comptes de callar com “li hauria convingut”. Va vèncer la temptació de la por que bloqueja i porta cap al pacte i l'omissió. Preferí d'estar-se al costat de les víctimes, i des d'allà mateix (i no des d'un altre lloc) apel·lar a la conversió dels botxins i a la solidaritat de tots. Si cal elegir entre ésser víctima o botxí, Jesús opta per les víctimes. Ací, la petició constant i reiterativa no infantilitza, ni dona peu a l'acusació de màgia: és l'expressió més noble del compromís del qui prega. Fonamentat en el realisme del qui no es fa il·lusions: “Va morir per culpa seva; no hi ha cap motiu per a creure que hagués mort per culpa d'uns altres, si bé així s'ha afirmat amb excessiva facilitat”, deia Nietzsche respecte a Jesús. I té raó. “Morí perquè es matà”, afirma una vella litúrgia. Jesús no fou ni un ingenu ni un il·lús. Sabia prou on el portarien la seva vida i la seva actitud conseqüent; pregà per tal de no caure en la temptació, i així va assumir el seu paper històric.

Mossèn Armengou:

<http://www.racocatala.com/~cat1714/armengou.htm>

La feina, els diners i el poder

Aquests tres conceptes són gairebé inseparables, perquè quan se n'anomena un, els altres dos quasi sempre hi són presents tàcitament perquè, de manera recíproca, els uns són conseqüència dels altres.

El refranyer català sovint fa referència a normes de conducta en els tractes comercials i qüestions laborals, critica durament el malfeiner i els abusos del diner i el poder.

A bon mercat ixen diners i a bon lloguer, feiners.

A bon mercat vendràs doblat.

A bons ocis, mals negocis.

A cadascú el que sia seu i l'encens per Déu.

A cadascú el que sigui seu... i robar el que es pugui.

A casa del paleta mai la feina no està feta.

A casa del paleta, cent goteres a la teulada.

A casa no hi porten res.

A comptes vells, fulles noves.

A darrera del taulell val més el jove que el vell.

A diners pagats, braços cansats.

A diners pagats, braços trencats.

A fira, qui res no porta, res no tira.

A gran senyor, doble honor.

A l'església per resar, a la plaça per tractar.

El batle de Solsona és mort

14/01/2010 Solsona

Aquestes són les darreres paraules que el batlle va voler adreçar a la família, companys i conciutadans, i que ha pronunciat Aleix Albareda aquesta tarda en el seu funeral

Déu ho ha volgut i jo ho accepto. Sempre he estat a disponibilitat seva i no puc tirar-me pas enrere ara, tot i que em costi entendre-ho.

Vivim tan intensament, que sembla que no pugui ser que, de cop i volta, d'avui per demà, et pugui atrapar una malaltia com la que s'ha enamorat de mi i paraitzar-ho tot. Però la realitat ha estat aquesta, i és aquesta la que hem hagut d'acceptar i d'encarar, malgrat costí.

Marxo conformat, tranquil i serè, però amb l'ànima sorpresa per totes les persones estimades que deixo. La meva esposa Isabel i les nostres filles, Laura i Rut. Els meus pares, germanes, tiets i tietes, sogra, cunyats, nebots, que s'han desviscut per mi i m'han abocat més amor del que em podia arribar a imaginar! I també el de tants amics i amigues i coneguts que he sentit tan a prop durant tot aquest procés que em duu aquí! No sabeu el bé i l'escalf humà que he arribat a experimentar ben endins del cor, i com m'ha ajudat a lluitar fins on he pogut en sentir el vostre alè afectuós a prop tothora.

Sé que avui també marxa un alcalde de Solsona. No ha estat mai per a mi un objectiu ser-ho, era més aviat com una disponibilitat que sentia. I us puc dir que bé ha valgut la pena, que he sentit moltes

coses fent-ne, que he pogut compartir hores de treball, de preocupacions, però també d'anhels i moltes il·lusions i moments preciosos, tant amb la totalitat dels regidors com amb l'ampli ventall de treballadors municipals. I he pogut parlar amb tanta gent i conèixer-ne tanta de nova... He procurat tenir un marcat sentit institucional del càrrec, i ser l'alcalde de tots els solsonins i solsonines; alhora que he procurat ser just i atendre tothom per igual. De tota manera, em dec haver pogut equivocar a voltes, i és per això, que voldria demanar disculpes si algú en algun moment s'ha trobat desatès o decebut.

En fi, m'he sentit molt orgullós de poder ser alcalde de la ciutat que tant estimo, i ho he intentat fer tan bé com he sabut. Sempre m'he sentit, malgrat les normals discrepàncies, apreciat i respectat, fet que valoro molt. Us demano, si us plau, consideració i comprensió pel govern municipal; no ha estat fàcil tot aquest temps per a ells en aquest meu estat. Jo hi poso tota la confiança. De la mateixa manera que diposito tota la meva confiança i aboco tota la meva estima personal en el nou alcalde. És una bellíssima persona, honrada i ferma, que hi posarà tota la dedicació i estima que requereix el càrrec i la ciutat.

Ser i fer de pagès ha estat la meva vida. I vull reivindicar la necessitat que té al societat de demostrar, amb fets més que amb paraules, que la nostra activitat és imprescindible, però que, a l'ensem, la gent que vivim al camp no podem ser uns ploramiques eterns, sinó uns innovadors i renovadors constants.

Ser cristià i ser català són dos fets que m'han marcat profundament en la vida.

Us encoratjo a seguir treballant per tal de poder arribar a la plena sobirania nacional, fruit d'una majoria democràtica que l'avalí. Una Catalunya on hi càpi-ga tothom qui hi vulgui ser. I, en aquests moments, gosaria demanar a la societat una mica més de confiança i de comprensió en la classe política catalana. Ja sé que passa el que passa, però també és cert que hi ha molta gent que s'hi dedica de manera correctíssima i pensant només en el bé de tots. No siguem injustos posant tothom al mateix sac. I a la classe política li demanaria més generositat i molta obertura de mires. No hi ha ningú en possessió de la veritat ni de res que sigui de tots, ni ningú sol pot atribuir-se ser Catalunya. Si us plau, parem un moment, recapacitem i adonem-nos que la nostra desunió és, alhora, la nostra més gran feblesa. I que, sobretot, no podem exercir la política des de la rancúnia, des del recel constant, ni des de les batalletes entre els partits i dins seu. No ens duu enlloc que no sigui a l'embadaliment, tot sovint babau, de la militància de torn de cada partit. Però això també és eixorc.

I la meva pobra i estimada Església! Tan còmoda a Roma i tan desubicada a la cova de Betlem! Aquesta jerarquia tan allunyada del Concili Vaticà II, i alhora tan recelosament garant d'allò que hauria de ser secundari. Tan satisfeta fent celebracions amb reminiscències del passat dins engalanats temples, i tan absent en la seva principal missió

evangèlica, la de pedres enfora, allà on aplicar i viure-hi la fe i la donació agafa tot el seu sentit de ser cristià. Com me n'he sentit de prop sempre de la gent senzilla que treballa per les seves par-ròquies, de la gent que per amor a Crist es dona de manera humil i gens sorollosa. Com em recordo en aquests moments del bisbe Pere, allà a l'Araguaia, o de les monges de l'Hospital i de tantes i tantes altres vides, creients i no creients, lliurades de ple a abocar amor sobre qui més ho necessita, ja sia per fidelitat a l'Evangeli, ja sia per estimació a la dignitat humana. I no és prou vergonyós que els cristians, a hores d'ara, encara visquem dividits.

Tot anirà a millor, ja ho veureu. El mal sempre fa molt soroll, al contrari del bé, que és silenciós. Però hi ha molta bondat encara en molta gent per capgirar moltes coses i poders. Segur. El món ha d'anar a millor. Treballem-hi per fer-ho realitat!

Bé, me'n vaig, si m'hi vol, amb el Fill del fuster de Natzaret, el meu guia en aquesta vida terrenal.

Aquí, a prop de la Mare de Déu del Claustre, us dic adéu.

Déu ho ha volgut i jo ho accepto, i li demano que us ajudi a acceptar-ho a vosaltres.

Al cel ens puguem retrobar tots ple-gats. M'enduc tot el vostre amor i tot el vostre afecte dins el calaixet del meu cor!

Xavier Jounou i Bajo

Font: Ajuntament de Solsona

Alfred Bosch: Free José Montilla

Què faria el MH president Montilla si Catalunya fos una república independent? Doncs confesso que no en tinc ni idea. És possible que es retirés a la vida contemplativa, o que continués liderant el PSC sense immutar-se, o que s'apuntés a classes de macramé. La veritat és que m'interessa més aviat poc. En canvi, el que trobo estimulante és la possibilitat de convèncer el president Montilla que a ell li convé, des d'ara mateix, el procés cap a la plena sobirania de Catalunya. Som-hi, doncs, intentem-ho.

Mireu, president, si us convertís en l'heroi de les llibertats catalanes, us ficaríeu a la butxaca molta gent que ara no us pot ni pair. De la nit al dia, esdevindríeu una espècie de president redimit, una figura guanyada a la causa patriòtica, com fou el màrtir Lluís

Companys però a la inversa, o sigui en clau de victòria, i no necessàriament en format de difunt -que posats a pensar, també té una lectura positiva.

D'altra banda, tindríeu la possibilitat d'executar una preciosa botifarra en direcció a Madrid, la qual potser seria la part més glamurosa i elegant que es derivaria de totes aquestes

cabòries. Perdríeu de vista l'inefable Zapatero (au vinga, reconeixeu que això tot sol valdria el seu pes en or), i deixaríeu la crisi espanyola per patir-ne una d'exclusivament catalana, que a la força seria més menuda, mesurada i plena de seny. Tot semblen avantatges, oi?

Doncs la cosa no s'acaba aquí, no, perquè amb la independència liquidaríeu d'un cop de ploma les sectes i bandositats que teniu dins del partit. Ni catalanistes, ni federalistes, ni espanyolistes. Tots socialistes catalans i punt, com els francesos o italians o espanyols. Fora debat identitari; tots a defensar l'Estat-nació sense fissures, i a combinar la retòrica d'esquerres amb unes pràctiques

de dretes. Temptador, no us sembla?

Per acabar-ho d'arrodonir, diguem que assoliríeu el sostre màxim de competència. Difícilment sereu mai president d'Espanya, perquè a l'altiplà sou l'andalús passat a català, el pitjor traïdor i el convers més detestable. D'altra banda, no crec que volguéssiu tornar a un ministeri, i la jubilació europea no crec que us vingui de gust. Per tant, a l'hora de coronar una carrera fulgurant com la vostra, només us queda assolir la presidència de la República Catalana. El detall és que abans caldria proclamar-la, aquesta república, però no crec que una minúcia semblant pugui frenar un home de la vostra ambició i habilitat. O sigui que endavant, allibereu-vos sense complexos. I un consell: no us deixeu temptar per la presidència del Barça, que no us escauen les copes de més. L'únic futur viable de José Montilla passa per la independència. De res.

Reproduït de www.avui.cat

Aprendre a desaprendre

http://www.elsingulardigital.cat/cat/notices/2010/01/aprendre_a_desaprendre_47326.php

“Els analfabets del s. XXI no seran pas els qui no saben llegir ni escriure, sinó els qui no saben aprendre, desaprendre i re-aprendre” (Alvin Toffler, assagista científic de Prospectiva, autor d’“El xoc del futur”).

L'esquerra en formol

L'esquerra occidental no és ja més l'avantguarda de la classe treballadora, sinó sovint la rereguarda. Molts treballadors tenen menys prejudicis i més sentit comú i de la realitat que no els dirigents esquerrans. L'esquerra no sap representar-los perquè no se'ls escolta, els “reinterpreta” segons criteris de “tot per al poble però sense el poble”, viu de slogans caducats de revolucions que ja passaren sense que ells se'n adonaren (sovint massa a dins dels buros). L'esquerreta decadent viu de tòpics irreals, per això camina cap al no-res. I de fet, la capa dirigent o pensant de l'esquerra, és una titella de la dreta perquè cau en tots els paranyes que els astuts “think tanks” dretans que han treballat de valent durant dècades per a disgregar esquerra de classe treballadora, i que han assolit que la mateixa esquerra es lligui de mans i peus a força de tòpics fòssils i sense revisió racional. L'esquerra hauria de llegir temes sobre estratègia, marketing i lideratge empresarial i polític i deixar-se de tanta especulació ideològica (metafísica, escolàstica) que no entén gairebé ningú, senzillament perquè no es correspon gaire a les realitats socials actuals. Simplement perquè és pura ideologia.

Ariadna Jové, Campiona en Pihoprogressisme

L'esquerra més reaccionària de tota Europa pellfineja per les meves indicacions al portantveu de l'Exèrcit d'Israel mitjançant la xarxa social Twitter. Ai les! si veiessin les comunicacions regulars que mantenim sobre tota aquesta colla de pijoprogress que des de Catalunya van a Israel a col·laborar en actes de ‘resistència popular’ que és la moralment inacceptable manera que té l'esquerra de definir la seva actuació criminal.

Ariadna Jové és catalana i ha estat detinguda per l'Exèrcit d'Israel. Quina pena! Quin escàndol que servidor demani que no ens la empaquetin de tornada! Ara resultarà que no hi ha catalans empresonats en penitenciaris inhumanes al continent sud-americà acusats de tràfic de drogues, per exemple. D'aquests no en parlen aquells qui es fan passar per periodistes. Entenc que segurament no compten amb cap a la seva família política.

Com diu un bon amic que treballa a l'Organització Sionista Mundial detenir tots els estrangers que amb visats de turista es dediquen a delinquir a Israel amb el pretext d'un pacifisme que simplement encobreix i recolza el terrorisme islamo-palestí és la conseqüència lògica d'un Estat de dret. Cal denunciar d'una per totes aquest pijoprogressisme que impera a casa nostra fruit d'una propaganda barata i assumida sense ells ni utes per la majoria de mitjans de comunicació d'una Komintern que ja no existeix físicament però sí mentalment a les tronades esquerres europees, especialment a la d'aquest país. No es pot acceptar que la senyoreta Ariadna Jové, provinent d'una família molt benestant taragonina vagi a delinquir impunement a un altre país i a sobre l'haguem d'o-

vacionar com si fos la salvadora del món. No senyor.

Ariadna Jové s'aprofita del seu pasaport comunitari per entrar a Samària i Judea des d'Israel. Sap que això li dóna certa cobertura jurídica que no tindria si entrés per Jordània o Egipte i amb visat d'aquests països. És d'una misèria moral absoluta usar el sistema jurídic d'Israel per a anar contra Israel i negar-ne la seva mateixa existència.

Avui he parlat a bastament amb el gabinet de l'Ambaixador israelià a Espanya. Evidentment que l'Ariadna no és una cooperant. Per això té un judici. I per això està en llibertat amb càrrecs i mesures cautelars. I per això ha hagut de pagar una fiança i la fotran fora del país. Ariadna Jové, és col·laboradora de Rebellion.org un melting pot del bo i millor de cada casa: comunistes, neonazis, judeòfobs, negacionistes del l'Holocaust, islamistes... És una de les seves contribucions a un món millor es clar. Com la d'organitzar manifestacions il·legals com la del proppassat divendres a Ramallah on es posa en perill la població palestina i els soldats israelians en una Zona de Guerra. Els violents aldarulls van provocar més de 100 ferits. Ariadna hi va ajudar amb l'operativa. Aquest és el seu repugnant concepte de ‘cooperar’ a una entesa definitiva entre àrabs i israelians: amb el roc a la mà. Realment vomitiu. Tot i així Israel li aplica la Convenció de Ginebra i li garanteix un judici just, tal i com obliga l'article 5 de la mateixa amb els mercenaris com ella. I aquí se'ns demana solidaritat amb aquesta patrocinadora d'activitats terroristes i que posa en perill el procés de pau que en els propers mesos s'iniciarà. No m'hi trobaran pas.

Parlem ara de la seva suposada ONG, l'International Solidarity Movement (ISM). No són ni Càritas ni Intermon-Oxfam. A aquestes alçades suposo que ja ho heu intuït. Està provat que l'organització a la qual pertany Ariadna Jové ha col·laborat en l'execució d'atemptats suïcides a Israel com el de “Mike's Place”. En aquest cas eren dos ‘pacifistes’ britànics qui van donar cobertura als suïcides. D'això se'n diu col·laboració amb actes terroristes a tot Occident pesi a qui pesi. Dir el contrari és miserable i repugnant. Que quedi clar per a tothom: l'ISM no és una organització internacional o una organització de pau. És una organització pro-palestina, creada pels palestins, finançada pels palestins i vinculada al terrorisme islàmic.

Potser sí que fora bo que ens la tornin a l'Ariadna en lloc d'enviar-la al Golan com vaig dir. No voldria per a ella un trist final a un centre comercial israelià cinturó d'explosius en mà. Poder li trobem un llogarret a Catalunya on s'hi pugui sentir còmoda. Per exemple Cunit.

Rubèn Novoa i Arranz

<http://www.cat-israel.org/>

Les feministes “de gènere” occidentals (Stablistment Feminism) callen sobre l'opressió de la dona a l'Islam amb pretextos com que “és la seva cultura”. Amb això demostren que el que realment els interessa no són els drets de la dona sinó els privilegis, les subvencions i el poder polític particular a Occident.

Alfred Bosch: Menys Espanya, menys crisi

Si Catalunya fos independent, la situació econòmica seria tan greu? En contra del que diuen les autoritats, juraria que ara mateix no estem emergint del pou, sinó que tot just ens hi estem ficant. La borsa s'ensorra, l'atur assolix cotes històriques, i estem ben penjats a la cua d'Europa en índexs de tota mena i color. Ho tindríem igual de negre si no forméssim part de l'Estat espanyol?

Tot indica que ens en sortiríem amb més bona nota. Per començar, ja ens han clavats un suspens d'antologia, i es fa difícil pensar que encara podríem caure més baix. Si fóssim sobirans, és molt probable que Zapatero no fos el nostre president (malgrat no descartar-ho del tot, coneixent els dots de pres-tidigitació del personatge i les adhesions

patològiques que desperta en aquesta latitud). Segurament en tindríem un altre, el qual per inepte que fos en política econòmica, mai no podria igualar la frivolitat manifesta de l'amic d'Obama.

La confiança que tinc en la condició humana em porta a pensar que qual-sevol altre estadista hauria estat incapaç de fabricar tantes calaverades encadenades (ajut de 400 euros, pla E,

prediccions fantasioses, elogis encesos a un sistema fallit), i de portar-nos a semblants rècords de piromania política i de ridícul internacional.

D'altra banda, hem de sospitar que si tot el devessall de taxes i capitals que marxen de Catalunya es quedessin a casa, tindríem més recursos per combatre la crisi. O bé l'administració invertiria més en foment de la producció, o gastaria més en productes i serveis de casa, o fins i tot, no perdem la presumpció d'intel·ligència per al nostre govern, tal vegada retallaria els impostos, permetent que fossin les empreses les que respiressin i tibessin la remuntada.

Amb una economia petita, tot i que eixerida, seria més senzill

detectar els problemes i buscar solucions a escala més modesta, que avui sol ser la bona. Ja ho diuen els economistes, que l'èxit d'una nació no està a tenir-la més grossa que ningú, sinó a tenir-la més àgil i dúctil, que vindria a ser el cas de Dinamarca, o Finlàndia o, en condicions sobiranes, de Catalunya. O sigui que em veig amb cor de defensar un país de mides més discretes, primer per fer cas dels experts, però sobretot per facilitar la feina als nostres estimats dirigents, ja que, vejam, tampoc no es tracta de complicar-los la vida en excés, i si de retruc la nostra butxaca es veu alleugerida, doncs carambola.

La seqüència és clara per a qui tingui ulls a la cara. Com menys Espanya, menys complicacions, menys ineptitud, menys saqueig, menys peatges, menys atur, menys crisi. I que cadascú en tregui les pròpies conclusions. A disposar.

Reproduït de www.avui.cat

Una Catalunya independent podria seguir sent membre de la UE

El Cercle d'Estudis Sobiranistes presenta oficialment l'informe 'Catalunya independent en el si de la Unió Europea'

Catalunya, en el cas que assoleixi l'Estat propi, podria continuar dins la Unió Europea. Així ho marca l'estudi 'Catalunya independent en el si de la Unió Europea' realitzat pel Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES) amb la col·laboració de l'Horitzó Europa que s'ha presentat aquest matí a l'Aula Europa de Barcelona. L'informe, que vam avançar fa uns dies, analitza com es desenvoluparà l'ampliació interna i el procés de successió en els tractats de la Unió en el supòsit que Catalunya esdevingui un Estat propi. La conclusió bàsica, però, és que ni Catalunya ni la resta de territoris que succeeixen l'actual Estat espanyol haurien de sol·licitar l'admissió com a nous membres. Això passa perquè no hi ha cap norma que reguli la possible successió interna als Tractats de la UE i, per tant, ens trobem amb una situació de buit jurídic en què s'han d'aplicar les normes de dret internacional consuetudinari.

Per aquestes raons i davant del buit legal a la Unió, l'informe planteja com a canals legals l'aplicació dels articles 34 i 35 del Conveni de Viena de 1978, que, en el cas de la secessió de Catalunya, determinaria que els dos o més nous

Estats resultants de l'actual Regne d'Espanya, ocuparien de manera automàtica el lloc del predecessor.

L'informe conclou amb unes consideracions sobre com preparar la successió interna. Aquests passos passen sotmetre's a la Cort d'arbitratge europea per tal que aquesta determini deutes, drets, i repartiment de la proporcionalitat entre les diferents entitats territorials que succeeixen l'actual Regne d'Espanya i la seva consegüent representació en els òrgans de govern de la Unió (Consell de la UE, Comissió Europea i Parlament Europeu, bàsicament) i per promoure la no violència i la voluntat de complir les obligacions dels Tractats internacionals.

A la presentació de l'informe hi han assistit el president del Parlament, Ernest Benach, la ministra de Relacions Externes, Europa i Cultura del Govern d'Escòcia, Linda Fabiani, el notari i president de la Fundació Cercle d'Estudis Sobiranistes, Alfons López Tena i els membres del Parlament Europeu Izaskun Bilbao (PNB), Oriol Junqueras (ERC), Ramon Tremosa (CiU), i Raül Romeva (ICV). Tots 4 eurodiputats han dut a terme posteriorment la taula rodona "L'ampliació interna: prospectiva o il·lusió?".

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

ESTAT LLIURE D'ANDORRA

En Josè Manuel Mora regenta la carnisseria del seu nom a la Plaça de la Creu Blanca, 5d'Escaldes-Engordany. Telèfon (00376) 863 774. Mòbil (00376) 365 281. Les clientes d'aquest establiment situat en la històrica plaça valoren els productes que els ofereix en Josè i també el seu permanent somriure.

Anna Gómez és la gerent de la LLI-BRERIA PAPERERIA ELECTRO VIDEO a l'Avinguda Copríncep Joan Martí, 44-Bis d'Encamp. Telèfon (00 376) 831 508. Establiment dedicat a la venda i lloguer de vídeos i a la venda de llibres generalistes i material escolar.

És l'equip d'OPCIÓ CUINA, format per na Maite, en Carlos, en Jan Georges, n'Alexandra i el gerent, en Michel Baylocq. És el primer restaurant online d'Andorra: www.opciocuina.com. A través del web accediu a una ampla oferta culinària, el plats de la qual podeu encomanar al telèfon 329 093. Opcio Cuina també prepara banquets, comunions i noccs. Són a l'Avinguda Joan Martí 81 (Edifici Torbs) d'Encamp.

Fa dos anys que en Tiago José i na Susana Antunes obren el BAR VALIPAS, establiment situat a Encamp, al carrer Pas de la Casa, 5. Obert ben d'hora, tanquen passada la mitjanit. Podeu dinar o sopar un menú complet des de 7 i a la carta per uns 13. També hi trobareu entrepans, pizzes i l'especialitat de la casa: el bacallà.. Ofereixen tots els partits de la Champions i els de les lligues de l'estat espanyol i la portuguesa. Futbolí, dards i cartes. Telèfon 00 376 832 529. Els parroquians d'aquest bar contenen històries

Na Mariqui i na Noe són dues amables i simpàtiques cambreres del Bar Restaurant LA PALMERA de Soldeu, un lloc sempre animat on podeu menjar a bon preu i també encomanar menjar per a emportar. Les trobareu als baixos de l'Edifici Els Arcs de Soldeu. Pocs metres més amunt l'altre restaurant de la mateixa empresa. LA PALERA DE NEU, ofereix productes de qualitat en especial carns a la brasa i també manides, sopes, postres i creps. En Juan Morón és el gerent d'ambdós establiments. Tel (00 376) 852 340 i (00 376) 851 183.

CAMPOS

Na Patrícia na Marga i na Vanessa venen bisuteria al mercat dels dissabtes de Campos, que fabriquen elles mateixes a sa Ràpita de Campos. 616 425 706

VALLDE-MOSSA

En Salvador Palenzuela amb la seva ajudant Iolanda Portillo venen embotits al mercat dominical de Valldemossa, que fabriquen a la matança Son Dalabau al passatge Privat, 17 del Polígon de Son Noguera de Lluçmajor. 971 664 666

CAN PASTILLA

Fa un any que en Pere Bezares va obrir com a director l'oficina del BBVA al carrer de La Fotja, 6 de La Ribera a Can Pastilla. En Pere, fill del primer carter de s'Arenal és casat amb na Maria Planells, senyora de l'Hostal Planells i altres establiments hotelers de s'Arenal. 971 745 079

Enquesta Viuriem millor independents d'Espanya?

Ismael Peco. Pont d'Inca. Els castellans ens espolien. La nostra economia millorarà molt. I la nostra dignitat. 667 515 618

Pere Barceló. Campos. Si que viurem millor. Amb més dignitat, millor economia, més llibertat. 652 467 931

S'ARENAL DE MALLORCA

En Joan Tur i en Ferràn Toro són constructors. Abans tenien 50 treballadors, ara en tenen 6 però poden invertir allà on sigui. 690 081 069

ALGAIDA

Fa un any i mig que en Miquel Rigo i el seu fill Jaume regenten el Restaurant Sa Talaïeta a la carretera de Manacor Km 20 d'Algaida. Despatxen menús a 8 euróns, dissabtes a 10 i diumenges a 12. 971 665 894

Volker Nanen, Jorgina Ramirez i fills. Valldemossa. En ser independents manejarem els nostres doblers. Els castellans no ens comandaran. 667 192 548

Són en Miquel Clar i la seva filla Joana Maria. En Miquel va regentar durant 40 anys l'Armeria Clar al carrer dels trencadors al costat del Torrent dels Jueus de s'Arenal. Ara fa de mariner al Club Nàutic s'Arenal. Na Joana Maria és la cap d'administració de la Instal·ladora Can Cabot de Sóller: electricitat, fontaneria, climatització. 971 630 796

Acudits

Diu que un autobús ple de gent s'atura a una parada on hi ha una noia amb una faldilla molt estreta. Quan la noia és a punt de pujar s'adona que no pot aixecar prou la cama per arribar-hi, així que decideix apujar-se una mica la faldilla. Malgrat tot li costa arribar a l'esgraó, així que, dissimuladament, s'apuja una mica més la faldilla fins al punt que se li veu la lligacama. Però encara no n'hi ha prou i perquè no se li escapi l'autobús, decideix aixecar-se una mica més la faldilla.

Una dona que és asseguda davant la porta i presencial'escena li comenta al seu marit:

-No et sembla desagradable la cara que estan posant tots els homes de l'autobús davant d'aquesta escena lasciva i provocadora?

-Quin autobús?

Un guàrdia civil atura un cotxe

-Ja sap que anava a més de 120 km per hora!!! N'hi caurà una de grossa per això. A veure, nom?

-Joan-Josep-Lluís Torredembarradalt Tirabuixó del ser-rat i Cantallopsalaserà

-Ah... bé, per aquest cop pot continuar, però vigili a córrer tant, eh!

Llorenç Català (Molondro) Vilafranca. És clar que si. Els espanyols se'n duen les nostres contribucions i no tornen quasi res. Volen destruir la nostra llengua. 670 214 590

L'ESTEL

No publica ofertes
de comerç sexual

Missa en valencià sí, Monsenyor!

La Quarta Torre

30/01/10 07:00 - Pep Ferrer -

Els cristians valencians som menystinguts. O pot ser mancats d'algun membre que ens cal i com si haguérem vingut al món sense ell. No podem fer el que fan els creients d'arreu de la terra; adreçar-se a Déu Pare amb la llengua pròpia. Aquella en la qual sempre parlem, a casa, a l'escola, al casal, a l'Ajuntament. Amb els amics i al treball. La que la nostra mare en tindre'n cura i bressolar-nos ens deia «fill, t'estim!».

Nosaltres als temples valencians encara no podem dir-li a Déu «Pare Nostre». Hem de fer servir altra llengua, amb la qual traduir el sentiment esdevé, en alguns casos, un conflicte que ens fa aliè allò que hauria de ser propi pel que té d'intim, personal i també comunitari.

Així doncs el culte, la celebració, esdevé un acte postús perquè la majoria dels creients, som i sentim d'una determinada manera fins la porta de l'Església; i en creuar aquesta porta, esdevenim persones sotmeses per una llengua oficial però impròpia. I això no és just.

Hi ha algunes experiències, iniciatives de parròquies i rectors que celebren alguna missa a la setmana, o es dona part de la catequesi en valencià. Són casos aïllats que formen l'excepció, però es tracta de restar-li aquest caràcter d'excepcionalitat, perquè ho esdevinga de normalitat i a tot arreu es faça el culte amb el *nihil obstat* de la jerarquia diocesana i de la que correspongui.

Quan resulta que a la societat valenciana l'ús del valencià és oficial i abasta pràcticament tots els àmbits de la vida pública, a l'Església també valenciana continuem amb una situació anacrònica, arcaica en aquest terreny, tot i les moltes peticions que des de fa anys vénen registrant-se al departament que correspon de l'Arquebisbat

Ja és hora que es posi remei aquest desfici històric i d'una pertotes s'autoritzin els textos litúrgics oficials per a tot tipus de celebracions, culte i sagraments; no tant sols la missa.

La Comissió de Textos Religiosos del l'AVL féu arribar als bisbes, l'any 2002 la versió íntegra i consensuada del Missal. O siga que per mitjans materials o tècnics no s'ha de parar el procés.

Diversos col·lectius de pre-

veres, religiosos, rectors i vicaris de parròquies ja es van adreçar a Monsenyor Carlos Osoro demanant-li que solucionara aquesta situació d'injustícia.

Ara jo afig al clam dels col·lectius abans esmentats també el del món seclar. Crec no exagerar si manifeste ara i ací, el desig de milers i milers de valencians i valencianes creients, dels qui em considere un més, aconseguir el més prompte que és puga la reivindicació manifestada.

El Concili Vaticà II, fa quaranta anys, ens va atorgar un dret, que els valencianoparlants encara no sabem quin gust fa i açò no es pot ajornar més. A més d'aquest dret conciliar, altres drets i raons, fins i tot de caràcter antropològic ens emparen. Però aquests raonaments i exposicions ja han estat fetes en diverses ocasions per especialistes en les pròpies disciplines i ara és l'hora de passar a l'acció.

És veritat que el nou arquebisbe es troba amb una situació heretada que ha de conèixer i donar les passeres que cal. Però estaria molt bé que fóra de les primeres en les seues preferències.

Què bonic fóra, Monsenyor Carlos, que vosté passara a la història com l'Arquebisbe que, sota la seua prelatura, féu que el valencià entrara oficialment i solemne als temples i parròquies del País Valencià.

No tot fóra mèrit seu; donat que la llarga lluita per aconseguir-ho i el nostre dret ja hi eren. Tanmateix de bona gana ho festejaríem i moltes gràcies a Déu li donaríem, -ara sí en valencià- tots plegats com a germans i fills del Pare que som

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

Llista de correus cristiana, caracteriològica i catalanista: <http://uk.groups.yahoo.com/group/feifortesa/>

Bíblia en català: <http://www.ibecat.org/BIBLIA/index.htm>

Església Valenciana, Fòrum de Cristians: www.esglesiavalenciana.org/

Generositat, sacrifici i, evidentment, valors de resistència, que són valors que defugen l'hedonisme, valors cristians en general (que parlen de "portar la creu", d'arromangar-se, etc., aquesta mena de coses tan poc fashion) no cauen en gràcia al sibirisme d'una "esquerria" occidental molt peno-

sa i decadent. Gran part de l'obsessiva cristianofòbia existent a ca nostra és sols, simplement, una **excusa** de malpagadors per mantenir-se en el sibirisme, l'orgull vacu i la irresponsabilitat nacional. Quan voldrem canviar valors, podrem anar més enllà. Ara mateix nosaltres mateixos ens barrem el pas.

El món hipersecular de l'independentisme català ha caigut totalment, ingènuament, en el parany preparat des de fa segles per l'hispanopapisme, que consisteix sempre a imposar l'ortodòxia catòlica a sang i foc i sense respectar la diversitat cultural, a fi que: o es facin catòlicoespanyolistes o sien exterminats com a pagans-atheus.

"Als fets del món veig bé tothom encès,

però als de Déu, grossers, ben ignorants"

"Si el conseqüesc, mercè no em fallirà

car Pietat pau haurà fet ab Vós.

Preàreu mi Qui en temps antic preàveu

e confessant que us dolíeu de mi.

I ara que us am pus que jamás amí.

Tornau-vos llà on de primer estàveu".

(Ausiàs Marc, senyor de Beniarjó, la Safor, soldat i falconer reial i "*catalán, de amor maestro*", *1397 ó 1400- +1459, València).

"Qui les obres de Déu no ama, Déu no ama les obres d'aquell.

Tot home qui es baralla amb Déu acaba vençut"

(*Llibre dels 1000 Proverbis*, de Ramon Llull).

Gaudí, cristià i independentista: <http://www.e-cristians.net/gaudi/interactiva.htm>

<http://www.racocatala.com/cat1714/antonigaudi.htm>

La Sagrada Família d'en Gaudí, la seva obra cimera, en forma de les 4 barres de la senyera, símbol de les 4 lletres hebrees de J H W H (=Jahvè: Jo sóc el qui Existeix).

Carretero, Laporta i els assessors d'Obama

<http://www.directe.cat/punt-de-mira/carretero-laporta-i-els-assessors-dobama>

09.02.2010

Les eleccions al Parlament de Catalunya d'aquesta tardor seran les més interessants de les darreres legislatures. Hi veurem com afronten els partits tradicionals el clima d'extrema desafecció política que ells mateixos han provocat, i al mateix temps coneixem el comportament de les noves alternatives electorals impulsades per Nebrera, Laporta i Carretero, que ara per ara són un enigma.

És precisament l'aliança entre l'encara president del FC Barcelona i el recentment reforçat líder de Reagrupament la que acapara l'atenció mediàtica, ja que tots els indicis assenyalen que el projecte de Laporta és a punt per començar a caminar, sobretot després que en pocs dies el president blaugrana hagi renovat Guardiola i fixat la data de les eleccions al club.

Tal com informava diumenge Miquel Martín, el desembarcament de Laporta a la xarxa es farà a través del web Laporta2010.cat, registrat fa només 3 setmanes per la Consultora Güell, després que laporta.cat i joanlaporta.cat fossin segrestats per particulars des de fa mesos. Precisament la consultora Güell és la responsable del web alfonsgodall.cat, operatiu des de fa pocs dies, amb el qual el vicepresident primer del Barça optarà a substituir Laporta a la presidència del club.

Des de la premsa esportiva, s'especula que Laporta podria estar preparant una campanya a l'americana, on els simpatitzants poguessin fer aportacions monetàries a la campanya, i d'aquesta manera ultrapassar els recursos que aconsegueixen aplegar les candidatures tradicionals. En aquest sentit, El Mundo Deportivo assegurava que l'equip de Laporta ja s'hauria reunit diverses vegades amb el gabinet Segarra i Terés, els experts en comunicació andorrans que van col·laborar a la campanya de Barack Obama.

Des de la consultoria andorrana, Jordi Segarra han confirmat a directe.cat que treballen amb Laporta, però han assegurat que es tracta de contactes preliminars com els que han tingut amb la majoria de formacions polítiques catalanes. Precisament aquesta és una de les grans incògnites que es resoldrà quan s'acosti la campanya electoral: quina formació política s'endurà l'assessorament de Segarra i Terés per un cop arribin els mesos decisius.

Qui ja fa mesos que ha contractat aquests serveis dels assessors d'Obama és Joan Carretero, conscient que haurà de fer una campanya electoral històrica si vol esgarapar els vots suficients per tenir representació al Parlament. Vagi acompanyat de Laporta o no, des de Reagrupament també tenen a punt el domini que utilitzarà Joan Carretero en les eleccions al Parlament: Es tracta de joancarretero.cat, que els informàtics de Reagrupament van registrar el novembre passat. Caldrà veure si finalment es tanca una aliança Laporta-Carretero-Segarra i Terés o si, per contra, el president del Barça, el líder de Reagrupament i els mediàtics assessors d'Obama decideixen anar per separat.

De lleis i memòries històriques

Sobre l'acte feixista de Madrid en homenatge als morts per Hitler i altres històries

Un dimecres qualsevol a Madrid, al centre de les Espanyes. Un grup de familiars i simpatitzants de la "Divisió Blava" franquista "Die Blaue Division" (una unitat de voluntaris espanyols que va lluitar a la Segona Guerra Mundial al front rus, al costat de l'exèrcit nazi alemany), la "Fundación División Azul", ret homenatge als militars caiguts per Hitler. L'acte s'havia anunciat al diari ABC i va comptar amb excombatents franquistes, familiars dels militars morts, falangistes diversos i grups neonazis. Tots plegats van cantar els himnes "Cara al Sol" i "Yo tenía un camarada" en record de les tropes enviades "per alliberar Europa de la Rússia opressora", a més a més de fer la salutació nazi corresponent, amb la mà alçada, naturalment. Ho van fer sota l'atenta mirada la policia espanyola, que observava l'acte des de la distància, amb diverses unitats de la secció d'antidisturbis.

L'acte va ser la commemoració del 67è aniversari de la batalla de Krasny Bor, on hi van morir uns quants milers de militars d'aquesta divisió franquista. Ningú no ho va impedir, encara que l'acte estava anunciat, i que de fet, es celebra anualment. La policia era allà per observar l'acte, no pas per impedir-lo. I els antidisturbis, per evitar possibles incidents en cas que a "algú" li semblés malament que s'homenatgés el feixisme i es fes la salutació nazi. Ningú no ho va impedir malgrat que la Llei de la Memòria històrica espanyola, aprovada no fa tant, ha declarat il·legals "els actes d'enaltiment, personal o col·lectiu, de la sublevació militar, de la Guerra Civil, i de la repressió de la dictadura". De fet l'article 15 d'aquesta llei insta les administracions públiques "a prendre les mesures oportunes" per a evitar-ho.

I tampoc no cal recórrer a la Llei de la Memòria històrica. El propi codi penal espanyol assegura que l'enaltiment del terrorisme és un delictes. Un delictes pel qual en altres casos s'ha condemnat persones i partits a presó i a la il·legalització respectivament. És el cas d'Arnaldo Otegi, que resta a la presó (quants cops n'ha entrat i sortit?) acusat d'enaltir les accions d'ETA. O de Batasuna, partit il·legalitzat per no

tenir una opinió determinada (no condemnar els atemptats d'ETA), en base a la llei de partits espanyola, com ho han estat també molts altres partits de l'entorn abertzale ... EHAK, EH, ANV ...

Es pot recordar també el famós cas de la crema de fotografies del rei espanyol, que són motiu de multes, accions policials, investigacions judicials diverses ... O el cas de els consultes independentistes que centenars de municipis del Principat han fet i faran. La primera d'aquestes consultes, la d'Arenys de Munt, va ser un paradigma d'aquestes dues cares. Mentre la justícia espanyola perseguia i tractava d'impedir la consulta voluntària pacífica i democràtica, alhora autoritzava la manifestació feixista de Falange a la localitat, desautoritzant així la prohibició decretada pel Departament d'Interior de la Generalitat contra l'acte.

Així doncs, què ha de passar perquè la justícia i la policia espanyola persegueixi aquells qui enalteixen la dictadura i el terrorisme d'Estat, com els que han participat a l'homenatge de la "División Azul"? No és enaltiment del terrorisme i de la dictadura fer la salutació nazi i cantar el "Cara al Sol"? Res no ha de passar. La policia que assistia a l'acte no hi era per a evitar-lo. Hi era per escoltar-ne els protagonistes, per si de cas apareixia algun "indesitjable" contrari a l'homenatge.

El problema no és doncs l'enaltiment de determinades conductes o actes, com diu la llei. El que molesta a Espanya i a l'Estat espanyol no és aquest enaltiment, perquè quan s'exalta i es fomenta el nazisme o

el franquisme, no passa res. Ningú no persegueix els franquistes ni els falangistes mentre es passegen amb la mà alçada recordant Hitler i Franco. En canvi un pres d'ETA apareix en un cartell en un homenatge qualsevol, i s'obren diligències. I algú acaba a la presó. La diferència entre uns i altres és la ideologia, no l'exaltació de determinades conductes (a part que no s'aguanta per enlloc que portar fotografies d'un pres o un mort d'ETA sigui "promocionar el terrorisme"). En Xirinacs també va ser condemnat per haver-se declarat "amic d'ETA". Sublim.

La justícia espanyola està enfeïnada perseguint l'únic jutge que ha volgut investigar la repressió franquista, Baltasar Garzón (encara que ho hagi volgut fer de manera interessada, que a aquest ja el coneixem també).

Doncs ja que hi som, es podria prohibir la ideologia, donat que és precisament allò que finalment s'acaba perseguint a Espanya. No cal que Espanya ho camufla tot sota l'aparença de democràcia quan això no ho és. No és democràcia quan es pot anar tranquil·lament fent el nazi pel carrer amb la policia ben atenta, mentre persegueix gent que crema fotocòpies (o que porta fotocòpies en una pancarta). Mentre manté una constitució amb els símbols franquistes, exposada a Europa, com a model. Mentre persegueix votacions democràtiques i autoritza manifestacions feixistes. No cal, no cal cap Llei de la Memòria històrica espanyola que afegeixi un vernís de legitimitat a aquestes lleis, aquest poder judicial sotmès al polític. No cal, de debò. Que fa temps que se us ha vist el llautó.

Cruyff s'ha de convertir en violador

Aturau el carro. Posau-vos tranquils i tranquil·les, em referesc a violador de llengües, no de persones, ni de lleis, ni de cap altra cosa que se'ns pugui ocórrer. Cruyff s'ha de convertir en violador de la llengua catalana. Hem de permetre al seleccionador nacional de futbol que violi el català, perquè això voldrà dir que aquest es convertirà en la llengua de treball de la selecció, en la llengua vehicular tal i com pertoca a un país que té dret i vocació de decidir el seu destí, una nació que té dret i vocació de tenir una selecció nacional de futbol que es pugui enfrontar a qualsevol altra nació del món, encara que ara tenguim els seus millors jugadors formant part de la selecció estatal espanyola. Aquests mateixos jugadors estarien orgullosos de defensar la selecció nacional i estatal catalana.

Johan Cruyff ha estat nomenat entrenador de la selecció catalana de futbol i pel fet que l'holandès no parla català s'ha encetat una polèmica de no gaire abast. Ben prest hem comprovat que molts de tertulians i articulistes catalans defensaven el fet que Cruyff no parlés el català, argumentant que hi havia entrenadors de seleccions d'altres països que eren estrangers i tampoc no dominaven la llengua d'aquells països. L'argument principal era que valia més el prestigi i el saber de Cruyff que no la seva fidelitat a la llengua del país que li encomanava la seva selecció de futbol. Tothom té dret a usar l'argumentari que li vengui de gust, però Johan va aterrar a Barcelona fa 36 anys, el seu fill és català i ell es pot dir que també, ja que viu aquí. Per tant, no es pot argumentar allò de si l'entrenador "Luis Aragonés" entrenava la selecció nacional turca, sense conèixer el turc. No té res a veure un fet amb l'altre. Quan una persona s'apropa als 40 anys de viure en un territori i encara no parla la llengua, aquest fet es converteix en vergonyós.

El fet de voler que es converteixi en violador és perquè quan li varen demanar si parlaria el català, ara que seria entrenador de la selecció catalana, va manifestar que ell malparlava l'espanyol, l'anglès i l'alemany, que l'holandès no és que el parlés massa bé, però que no volia violar el català. Tenia la contestació ben preparada, ben meditada, intel·ligentment escollida, perquè ja no li varen insistir més; per tant, li hem de donar permís perquè violi el català i el converteixi en la llengua vehicular de la selecció nacional catalana, perquè si segueix violant el castellà, només arribarà a entrenador de la selecció autonòmica regional catalana. Defens que havia meditat la resposta, perquè l'any passat es va negar a parlar en català en una entrevista de Catalunya Ràdio, al·legant que calia ser més internacional. Allà va expressar el seu pensament, el que ha fet que no hagi volgut mai passar per l'etapa de violador de la llengua catalana. El que hem de fer nosaltres, per tant, és agafar-lo de la paraula i explicar-li que Catalunya no és només una regió, ni és només una autonomia, que Catalunya és una nació, i que això significa que si parla la llengua nacional de Catalunya, que està entre el 2,5% de les 5.000 llengües parlades al món i que ocupa el lloc número 84 del rànking, això el farà completament internacional.

Joan Lladonet

Tolerància judicial dels delictes financers

En aquest país nostre sembla talment que la delinqüència econòmica, tant la presumpta com la demostrada, tingui una butlla que pràcticament equival a la impunitat

27/01/10 02:00 - francesc sanuy

Les activitats abusives i fraudulentes dels poderosos han de ser objecte de sanció penal

En aquest país nostre sembla talment que la delinqüència econòmica, tant la presumpta com la demostrada, tingui una butlla que pràcticament equival a la impunitat. En efecte, vam assistir amb estupefacció a la primera compareixença dels imputats com a possibles autors de suborns (a canvi de no pagar impostos) als inspectors corruptes de l'Agència Tributaria Espanyola residents a Barcelona. I allò que ens va revoltar era la lentitud del procés, perquè la justícia lenta és per definició una iniquitat i un mecanisme que obre la porta a qualsevol argument de prescripció o una via d'immunitat per als privilegiats que poden acollir-se a la tècnica de diferir en el temps una eventual condemna. En realitat, des de la comissió dels fets que, amb tota la presumpció d'innocència que vulguin, existeixen com a base d'acusacions, havien passat nou anys i mig. Per tant, els Núñez i companyia, si fossin condemnats, podrien encara presentar un recurs al Suprem i guanyar quatre anys més de pau i tranquil·litat o arribar a la sentència definitiva amb més de 100 anys d'edat i *que me quiten lo bailao*.

No caldrà evocar el perdó que el Tribunal Constitucional de Jiménez de Parga va concedir als *Albertos*, amics de la més alta magistratura, en nom de la qual s'inaugura sempre l'Any Judicial. Ni tampoc que el president de Telefónica segueixi en el càrrec malgrat que un tribunal hagi declarat que va cometre un delictes d'informació privilegiada per lucrar-se en borsa. Ni tan sols el cas del jutge Garzón, tan elogiat com vilipendiat segons els casos, en relació al qual el Consell General del Poder Judicial ha demanat que el Tribunal Suprem reobri el cas de la denúncia per haver cobrat del Banc de Santander 302.000 euros i dues beques d'un any i mig per a ell i la seva filla en concepte de conferències al Centro Juan Carlos I i d'estada a Nova York, uns ajuts que havia demanat per carta al president de l'entitat, Emilio Botín. Resulta que, per casualitat, en tornar a Madrid, es va trobar una querella contra Botín i que la va arxivar. Realment, no hauria costat gaire haver-se abtingut de

decidir o inhibir-se en un cas que podria interpretar-se com un *quid pro quo* o un *do ut des* i que hauria pogut esquivar-se amb més elegància.

A banda, però, de totes aquestes anècdotes, potser convindrà remuntar-se a la categoria i, en aquest sentit, voldria referir-se a un estudi molt interessant que va publicar a la *Revista General de Derecho Penal* (11-2009) el fiscal de sala jubilat Carlos Jiménez Villarejo, amb l'il·lustratiu títol de *La tolerància judicial davant la delinqüència financera*. Segons afirma el fiscal, Espanya té un sistema judicial totalment mancat de severitat en relació als delictes financers que, de manera sistemàtica, indefectiblement arxiva, o absol tots els perseguits per aquesta mena de delictes que podríem anomenar de guant blanc o de coll blanc. Té raó el jurista quan diu que hem prescindit de preceptes constitucionals com ara, per exemple, la funció social de la propietat privada, la subordinació de tota la riquesa del país a l'interès general i la promoció d'una efectiva i real igualtat dels ciutadans i les seves llibertats. Per tant, les activitats abusives i fraudulentes dels poderosos, la competència deslleial, la maquinació per alterar el preu de les coses, la manipulació dels mercats i els perjudicis als consumidors indefensos, han de ser objecte de sanció penal.

Així, doncs, l'Audiencia Nacional i alts tribunals, en general, garanteixen una impunitat que té efectes demolitors del principi d'igualtat davant la llei. L'autor repassa el cas de les cessions de crèdits del Banc Santander (410.000 milions de pessetes de comercialització) i de productes similars com les primes úniques de «la Caixa» que van representar un cop històric contra la institució de l'acusació particular. També fa referència als comptes secrets i xifrats del BBV al paradís fiscal de Jersey situats al marge del control comptable del banc o del Banc d'Espanya. Esmenta, igualment, el cas *Ercros* en el qual el director Josep Piqué, per compte de Javier de la Rosa, va anar al notari a vendre la refinèria d'Ertoil a la General Mediterranean Holdings de Luxemburg amb la *distracció*—segons diu—de 18.300 i 9.970 milions de pessetes que no ingressaren a la caixa. Cita, és clar, la sentència irrevocable i ferma del Suprem contra els *Albertos* que després anul·la contra tota regla el Constitucional. I finalment, fa referència al professor Tiedemann, que afirma que la criminalitat econòmica és un problema polític. Doncs, això! I gràcies, senyor fiscal.

Risc país

Catalunya i les empreses catalanes tenen més capacitat de resistir el dejuni quaresmal perquè la base és sòlida

Quan et posen l'etiqueta de "risc país" ja estàs llest per a una temporada. No es fan distincions territorials i per tant no serveix de res esmentar la Constitució Espanyola i el seu article segon, que parla de l'autonomia de les nacionalitats i regions. Tots som dintre del cabàs de l'Estat. I és el que ha passat a Espanya aquesta setmana passada.

El mercat internacional i els mitjans de comunicació han penjat l'etiqueta de "risc país" a totes les empreses i a tots els valors espanyols, es tracti del Banco Santander, del Sabadell o del deute de la Generalitat de Catalunya. El risc país suposarà més dificultat a l'hora d'aconseguir recursos i, per descomptat, a un preu més car.

Per primera vegada, la Sra. Elena Salgado i el seu ministeri d'Economia s'han mobilitzat. El quarter general del *Financial Times* i del *The Economist*, a Londres, han tingut l'honor de rebre la seva visita i d'escotar les explicacions sobre la viabilitat del projecte de reducció del dèficit espanyol. Els britànics han estat educats i s'han mostrat escèptics sobre la capacitat del govern d'imposar els sacrificis que exigeix el pla. Ara que a Espanya ens han penjat l'etiqueta de "risc país", es tracta d'aconseguir que ens la despenegin. No serà fàcil i en tot cas molt dolorós.

Guanya't la fama i posa't a jeure, segons la dita catalana. És el que va fer el govern Aznar amb l'"*España va bien*" i el govern de Rodríguez Zapatero, quan deia que Espanya havia arribat al nivell d'Itàlia i aviat superaria el de França. Suposo que Solbes, l'anterior ministre d'Economia, que és un murri, deu dormir molt tranquil, ja que l'etiqueta l'han penjat a Espanya quan ell ja era fora del govern. La política econòmica dels darrers dos anys s'ha distingit per, en un temps rècord, fer passar Espanya d'una qualificació alta de

país -que tancava els exercicis amb superàvit-, a una qualificació que mereix el rètol de perill, com a conseqüència d'un dèficit públic, d'una taxa d'atur i d'un desori que ens situen a la zona de descens i no a la capçalera de la primera divisió europea.

En aquest context, les empreses catalanes i espanyoles que se'n surten més bé són aquelles que treballen en el mercat exterior, que són moltes.

A la Xina, a Alemanya, al Brasil o a Polònia es poden aconseguir beneficis que compensen les pèrdues o el no-benefici de l'explotació al mercat interior. Però la forta batzegada de les borses no ha fet distinció entre les unes i les altres. El mercat internacional de capitals no accepta matisos.

L'etiqueta de "risc país" la penja un món format per alguns mitjans de comunicació -mereixen el meu respecte-, les oficines de qualificació de riscos -no me'n mereixen tant- i els grans banquers internacionals -no me'n mereixen gens, amb excepcions-. El president Barack Obama ha declarat la guerra a la gran banca americana i ja veurem si guanya ell -el poder polític- o els poders fàctics -la banca-, però no veig el president Rodríguez Zapatero guanyant-la.

Aquesta situació pot acabar mitjanament bé o com el rosari de l'aurora per al govern espanyol i per a moltes de les empreses que tenen el domicili a la Pell de Brau, la vella Sepharad de Salvador Espriu, tan malmesa. Anant bé, s'imposa una quaresma de quaranta dies i quaranta nits, que es pot suportar quan la base econòmica és sòlida.

És aquí on crec que Catalunya i les empreses catalanes tenen més capacitat que altres de resistir el dejuni quaresmal. Sobretot si fan com deia l'altre dia un empresari català amb projecció internacional: "Per què parlem tant de Madrid? Jo hi vaig molt poc. Acostumo a viatjar a Frankfurt, a París o a Xangai".

Francesc Cabana

Poden volar els PIGS?

La premsa anglosaxona va inventar l'acrònim PIGS per referir-se als països llast per a la UE: Portugal, Irlanda, Grècia i Espanya. Darrerament, la I ha millorat. La G, en canvi, ha caigut en picat: dèficit astronòmic i solvència del seu deute en quarentena. I ahir, Joaquín Almunia alertava que Espanya i Portugal poden acabar patint problemes com el de Grècia. A Madrid, però, com si sentissin ploure. Almunia forma part

d'un sector del PSOE arrelat al món real. Zapatero, en canvi, forma part de la secta idealista: pensa que el món és de color rosa i que els porcs poden volar, com en aquella cançó de Pink Floyd titulada *Pigs on the wing*. És cert que el pig Espanya va volar uns anys, però tenia tant de totxo a les ales que la castanya ha estat de campionat. I ara potser no podrem salvar-ne ni els pernills.

Persecucions a països musulmans

Per què Anthony Flew va deixar de ser ateu?

Article d'El Temps sobre la persecució contra cristians a països musulmans:

http://www.eltemps.net/art2.php?sec_id=mon

El parlamentarisme medieval nasqué a Catalunya gràcies al cristianisme pacifista: <http://wave.prohosting.com/fortesa/Presentacio.html>

En comptes de plantar cara als feixistes espanyols, desvien pistes cap a falsos enemics com els cristians, els jueus, els ianquis, etc. (que en un moment donat podrien ser els nostres aliats i amics i gent que en general no ens fan mal com a poble). És a dir els usen de cap de turc o com diuen ells "para marear la perdiz" (la perdiu en aquest cas és l'esquerra valenciana).

És deixar la majoria de la població (que és cristiana) en les garres del PP: Irresponsabilitat, manca de lògica i de sentit comú i deliri sectari.

Mentrestant, el PP ens aïlla socialment, es forra, compra tota mena de gent i de mèdia i ens apallissa.

Aquest és l'invent de la provocació a la crua llum del dia

Els qui tant critiqueu l'"occident judeocristià", hauríeu de provar sort en una altra part

Però, clar, no ho fareu perquè allí la permissivitat és molt menor. Això us retrata en la vostra frivolitat, immaduresa, superficialitat i hipocresia untosa.

En un país islàmic no us tolerarien ni una centèsima part dels insults i difamacions contra el cristianisme que ací us toleren. Utilitzeu ací les males maneres i un orgull pudent i ofensiu tot just perquè l'esperit (no les manipulacions històriques del) cristianisme és pacient i essencialment noviolent.

Els qui clameu contra la "civilització occidental" sou occidentals que heu anat cap arrere com els crancs. Sou tan burros i tan màrfegues que ni enteneu la civilització on viviu.

I tan fanàtics i cecs que ni penseu que totes les llibertats (d'expressió, sexuals, etc.) no les tindríeu en la majoria dels règims i civilitzacions de les

quals feu apologia. Allí no duraríeu lliures o vius més que una setmana.

Això us retrata en la vostra burreria profunda i en el vostre coco obtús.

Només sou xiquets malcriats: progress amb empelt de piho (progrepihos).

"Si vols avançar un metre, has d'apuntar a l'infinit", (Joan Brossa, 1919-1998, innovador i imaginatiu poeta barceloní).

"Apunta al cel i tindràs la terra d'afegit. Apunta a la terra i no arribaràs enlloc" (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nordirlandès).

Per què Anthony Flew va deixar de ser ateu?

En català:

<http://www.jacolomes.com/2009/10/per-que-anthony-flew-va-deixar-de-ser.html>

En castellà:

http://www.santquirzeisantajuli-ta.org/BL_10_05.pdf

El moviment feminista començà als Estats Units de la mà de quàqueres des de principis del s. XIX.

Igualment el moviment anti-esclavitud també començà dels quàquers. I Greenpeace.

Els quàquers són un grup religiós pacifista que celebra reunions religioses molt silencioses i es dedica també al canvi social i als drets de la gent que pateix marginació o injustícia.

Durant la Guerra 1936-39 molts vingueren a la zona republicana a ajudar, per ex. obriren menjadors gratuïts a Barcelona i d'altres llocs.

I el Barça també fou fundat per protestants, liderats per Joan Gamper, suís protestant catalanista.

Molts avanços socials començaren amb el cristianisme. Així, per ex., l'abolició de la crucifixió (mètode de mort prou comú en el món antic) o del dret del "Pater Familias" a assassinar uns altres membres de la seva família.

Pel Canvi de xip: <http://wave.prohosting.com/Fortesa/>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/mrocar/>

No toqueu les pensions!

Ha començat el 2010 per la població treballadora en situació més difícil, per l'epidèmia de l'atur, i també pel deteriorament de la protecció social, per la privatització i desmantellament dels serveis públics.

En Zapatero proposa una reforma laboral inadmissible.

Quina reforma de les pensions proposa? Segons sembla, se pretén canviar el càlcul de la pensió i retardar l'edat de jubilació. Els anys computats per establir la base reguladora de la pensió de jubilació s'ampliaren des de 2 a 8 anys (reforma Almuina) i llavors amb el Pacte de Toledo a 15. Ara se pretén que se computi tota la vida laboral. El canvi se feria gradualment.

Quines conseqüències tendria? El canvi del còmput rebaixaria el muntant global de les pensions de jubilació fins un 30% o més segons diversos càlculs. Tenim l'experiència del retall que representaren les anteriors reformes.

Ara, milions de treballadors, després de treballar tota la vida, cobren 4000 500 euros al mes. Retallar un 30% seria una catàstrofe per a milions d'afectats i per a tota la classe treballadora, sobretot quan més d'un milió de famílies tenen tots els membres a l'atur, i un milió d'aturats no cobren prestació.

Ames, si els 8.775.603 treballadors que cobren una pensió contributiva disposen d'un 30% menys de diner, el seu consum baixaria un 30%, i per lotant la producció s'enfonsaria i l'atur se dispararia.

A això li diu el Govern recuperar l'economia? La proposta de modificar el càlcul de les pensions i retardar la jubilació no és nova. N'Aznar aprovà en el Consell europeu de Barcelona el 2002, retardar 5 anys la jubilació de tots els estats membres de la Unió Europea. I el comandament de n'Aznar acabà deixant una recomanació de la Comissió del Pacte de Toledo preparada a fi que el vinent govern allargués el còmput a tota la vida laboral. Però els treballadors feren fora al PP, i durant la primera legislatura d'en Zapatero aquesta recomanació quedà dins qualque caixó.

No obstant això, davant les insistents pressions de Brussel·les, el juny del 2008, el responsable de la Seguretat Social, Octavi Granado, pactà amb el PP reactivar aquest pla. I quan vingué l'enfonsament dels bancs nord-americans, en Zapatero i en Rajoy arribaren a un sol acord: rellançar la Comissió del pacte de Toledo, per tal

de reformar les pensions el 2010.

Quin seria l'objectiu d'aquesta reforma? Segons en Zapatero, "*assegurar la seva sostenibilitat i la seva suficiència (dels sistema de pensions) en un marc de llarg termini marcat per l'evolució de la nostra demografia*".

Allò que no se sosté és el conte de la por de la fallida de la Seguretat Social per l'envelliment, que els bancs repeteixen des de fa tants d'anys. Ja havia de fer fallida moltes vegades, i és al revés. Amb els doblers de les cotitzacions dels treballadors els governs estan finançant als empresaris. Avui, quan ningú sap que serà dels sistema capitalista dins de sis mesos, se necessita molt poca vergonya perquè els ministeris d'Economia i Treball vulguin fer-nos empassar previsions totalment arbitràries sobre la situació de les pensions en 2030 i 2050. No se sostén que Brussel·les amenaci amb que les pensions puguin costar el 15% del PIB el 2050. Perquè hi ha països que gasten en pensions aquesta quantitat i tenen una economia molt sanejada. Els pensionistes han de poder viure.

Hi ha una sola raó per reformar les pensions. Segons el Fons Monetari Internacional, falta per aflorar encara el 50% del forat dels bancs. Alguns bancs, els fons d'inversió nord-americans ambicionen els 97.315 milions anuals de les pensions contributives que formen part del salari diferit de la classe obrera de l'Estat espanyol (65.046 de jubilació, 18.478 de viduetat...)

Però els treballadors i les seves organitzacions no poden acceptar aquesta misèria i la degeneració de la població treballadora.

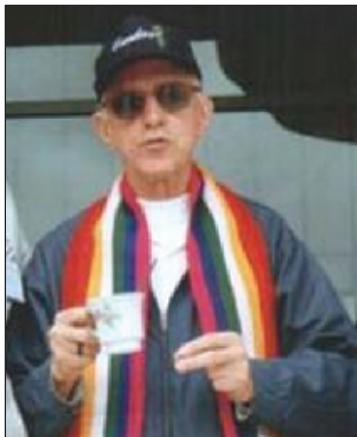
És impensable i urgent que els dirigents del moviment obrer (però posant el collons damunt la taula) facin balanç dels 12 anys de aplicació del Pacte de Toledo i l'abandonin. Seguir pels camí de la "*contributivitat*" o capitalització individual (computar tota la vida laboral) es liquidar el sistema de pensions de repartiment de la solidaritat. Fer-se a la finançació decidida en el Pacte i al topall del 9'74% de les pensions és una arbitrarietat que impedeix defensar la protecció social. Els partits i sindicats dels treballadors han de trencar el pacte de Toledo.

Pere Felip i Buades

Gloria nationis catalanae

L'escriptor i prelat català, Pere Casaldàliga, resident al Brasil des de fa molts anys, on exerceix una lloable labor humanitària, digué, en una entrevista que li feren fa algun temps, unes paraules ben reveladores: "Catalunya treballa molt. Prospera. És força endreçada. S'obre a tots els moviments de cultura, art, solidaritat i intercanvi. Viu al món universal. Les històriques i comercials sortides al mar l'han marcada. Fins i tot, quan és separatista, vol ser ben europea i mundial". Ací tenim, considero, el fil de la qüestió, car el fet d'aspirar a l'europeisme i a l'ens universal obliga a ser oberts i a parlar clar. En el nostre cas, parlar clar vol dir: o independència o el no-res, perquè tot això de l'autonomia és una forma legal més de domini d'un poble sobre un altre i, per tant, una qüestió interna de la nació dominant. En aquest sentit, algú ha afirmat, amb encert, que "el catalanisme s'està passant en massa a l'independentisme, cansat de jugar al narcòtic 'estratego' espanyol, perquè té ganes no només de ser al món, sinó de menjar-se'l". Deu ser per això que, cada vegada que una nació sense estat deixa de ser-ho, per esdevenir un estat-nació, sorgeixen a tot arreu polítics, opinadors i profetes de l'apocalipsi per recordar-nos immediatament que el cas de Catalunya no té res a veure amb el de la nació que s'acaba d'independitzar.

Qualque cosa, d'antuvi aparentment ignota, ha de tenir la nació catalana que, després de segles de repressió despietada per part dels seus poderosos enemics, espanyols i francesos, des-

Pere Casaldàliga

perta encara adhesions entusiastes, com la que manifestà el professor i gran lingüista Joan Coromines, quan rebutjà "la Gran Cruz de Alfonso X el Sabio" i el "Premio Nacional de las Letras Españolas", per la senzillera que "l'única llengua i l'única nació a les quals reto incondicional homenatge i pleitesia són la llengua i la nació catalanes (...)" (quanta coherència, quanta fidelitat i quanta saviesa es congruïen en aquest homenatge català!). No ens pot estranyar gens aquesta mena d'actituds, i més si tenim present que, com va dir el músic i compositor Pau Casals, en el seu famós discurs a la seu de la ONU, aquell que començà amb la famosa asseveració orgullosa "Jo sóc català", afirmà que "Catalunya va ser la nació més gran del món", perquè, com recordava el gran violoncel·lista, tingué el primer inici de parlament del món (segle XI), on els prohoms catalans de l'època (com l'abat Oliba) s'esforçaven a mantenir la pau i la justícia en el país, quelcom que en els altres països europeus era, aleshores, ben lluny de plantejar-se. Amés d'això, el codi civil, els Usatges, que es

va començar a crear al segle XII, va obrir el camí de les Corts Catalanes, que ja podem considerar un Parlament, en el qual totes les classes socials d'aquell temps eren incloses (la famosa Carta Magna anglesa, considerada successora històrica dels Usatges, no va aparèixer fins un segle més tard). Un país que, com va dir l'historiador francès Pierre Vilar, hom podria considerar el primer Estat-nació europeu, representat sempre per la mateixa bandera de les quatre barres (la bandera espanyola va ser inventada, per decret, molts segles més tard).

Bé és cert que l'esdevenidor de la història no ha estat benèvol amb la nació catalana, la qual cosa l'ha subordinada políticament, però el futur encara no està escrit i, val a dir-ho, de més verdes n'han madurades. En aquesta faïso, potser siguin ben il·lustratives unes reflexions sobre els catalans de l'escriptor nord-americà Waldo Frank, que l'eminent metge i erudit Josep Trueta cita en un preciós llibret que porta per títol L'esperit de Catalunya (amb el qual l'autor pretenia oferir "un lleuger inventari de la contribució catalana al progrés d'allò que en diem civilització occidental"). Les paraules són les següents: " (...) La flor que fou Grècia ha estat llançada sobre una costa d'Espanya i ha florit novament. La seva vida no resisteix: retorna. França dominà els catalans: ells tornaren. Aragó se serví d'ells cruelment en la guerra: ells tornaren. Castella els ofega i vexe: ells estan tornant. Perquè són com la Primavera, l'evanescent Primavera que sempre torna".

Andreu Salom i Mir

Gal·les avança cap a la independència amb un referèndum per aconseguir més autogovern

Crònica - Anàlisi Polític

Unanimitat a Gal·les per convocar el referèndum

Marc Santjaume - Dimecres, 10 de febrer

L'Assemblea de Gal·les (*Senedd*) ha votat gairebé per unanimitat i sense oposició, una resolució per celebrar un referèndum sobre l'increment de l'autogovern. Cinquanta-tres de la seixantena de diputats que formen la cambra hi ha donat suport tot i que liberaldemòcrates i conservadors hi han posat condicions.

Aquesta resolució ha estat impulsada pel govern de coalició, format per laboristes i nacionalistes del *Plaid Cymru*, i liderat pel Primer ministre Crawyn Jones; tot i així, el projecte d'incrementar la devolució havia estat endegat per l'anterior gabinet. El mateix Jones, durant la sessió parlamentària, ha declarat que "és un dia històric per la devolució de poders a Gal·les" i que "ara serà el poble gal·lès, si el Secretari d'Estat per Gal·les hi està d'acord, qui decidirà si es passa a una nova fase".

El referèndum sobre la devolució de més competències al *Senedd* haurà de ser aprovat pel Secretari d'Estat per Gal·les que depèn del Govern britànic. A més a més, malgrat el suport majoritari dels diputats, liberaldemòcrates i conservadors han condicionat el seu suport a que la data de celebració de la consulta no coincideixi amb les eleccions. El govern s'ha compromès a tenir en compte aquestes condicions i ja ha avisat que no hi haurà consulta fins passades les eleccions generals de la primavera.

Des que el 1997 en un referèndum ajustat (50,3% a favor) els gal·lesos van donar suport a la devolució, les institucions d'autogovern s'han consolidat. El mes d'octubre passat una enquesta feta per l'empresa YouGov va obtenir un suport ampli a l'increment de l'autogovern. Un 42% dels gal·lesos voldria que el govern gal·lès tingués més competències i, curiosament, un 62% voldria que s'equiparés al nivell d'autogovern escocès. La societat gal·lesa, però, també té un sector crític organitzat en la plataforma *True Wales* que té com a únic objectiu lluitar contra la devolució política al *Senedd*. Segons els membres d'aquesta associació les demandes d'autogovern són un invent de les elits polítiques locals per aconseguir més poder i no provenen del poble gal·lès. La portaveu de *True Wales*, Rachael Banner, comentà al show nocturn de la BBC que durant el procés participatiu per redactar la proposta parlamentària, la *All Wales Convention*, "no hi havia ningú tirant les portes a terra per poder participar". El cert és, però, que les enquestes i la unanimitat parlamentària assolida no semblen demostrar les tesis de Banner.

Reproduït de www.tribuna.cat

Prensa Forana firma un conveni amb Ràdio i Televisió de Mallorca

El passat dimecres dia 3 de febrer, l'Associació de Prensa Forana firmà un conveni de col·laboració amb la Ràdio i Televisió de Mallorca. Aquest acord permetrà a ambdues parts guanyar visibilitat als mitjans de proximitat i ens permetrà intercanviar continguts, aprofitant que arribem al mateix àmbit geogràfic i pràcticament a la mateixa gent.

El president de Prensa Forana, Gabriel Mercè i la directora de Ràdio i Televisió de Mallorca,

Marisa Goñi, firmaren dit conveni a la seu de RTVMallorca. Hi foren presents també el subdirector de la RTVMallorca, Rafel Maria Creus, i el vicepresident de Prensa Forana, Rafel Oliver.

La col·laboració començarà a partir del mes de març, i s'establirà un calendari ordenat per a que les nostres publicacions tinguin l'oportunitat de poder tenir uns espais tant a Ona Mallorca com a Televisió de Mallorca, sortint així totes les capçaleres de manera

rotatòria. Per altra banda, Ràdio i Televisió de Mallorca, també podrà disposar d'un espai promocional dels seus continguts a les nostres publicacions.

Un acudit de polítics. La Santa Mare Església i els partits polítics

Un acudit de polítics

°Undia, mentre caminava pel carrer, un dirigent d'un important partit polític és tràgicament atropellat per un camió i mor.

°La seva ànima arriba al paradís (es creu que per un error) i es troba a l'entrada a Sant Pere en persona.

°-Benvingut al paradís. -li diu Sant Pere

°-Abans que hi entris, sembla que hi ha un problema.

°- Veuràs, molt rarament un alt polític ha arribat aquí i no estem segurs del que cal fer amb tu. El que farem serà fer-te passar un dia a l'infern i un altre al paradís, i després podràs triar on passar la eternitat.

I amb això Sant Pere acompanya al polític a l'ascensor i baixa, baixa i baixa fins a l'infern.

Les portes s'obren i es troba enmig d'un verd camp de golf.

A la llunyania es veu un club i drets al seu davant són tots els seus amics polítics que havien treballat amb ell, tots vestits amb vestit de nit i molt contents.

Corren a saludar-lo, l'abracen i recorden els dies feliços quan s'enriquien a costa del poble.

Juguen un agradable partit de golf i després al vespre sopen plegats llagosta i caviar.

Comparteixen la nit amb guapíssimes i lliberals noietaes.

Es troba també amb el Diable, que de fet és un paio molt simpàtic i s'ho passa d'allò més bé amb els seus acudits i ballant cançons de moda.

S'està divertint tant que, abans que se n'adoni, ja és l'hora dels adéus.

Tots li donen una encaixada de mans i el saluden mentre puja a l'ascensor.

L'ascensor puja, puja, puja i es reobre la porta del Paradís on Sant Pere l'està esperant.

Ara és el moment de passar al paradís, - li diu. Així que el polític, passa les 24 hores successives passant de núvol en núvol, tocant l'arpa i cantant.

L'endemà Sant Pere el ve a buscar.

- Ja has passat un dia a l'in-

fern i un altre al paradís. Ara has de triar on vols passar l'eternitat. - Li diu Sant Pere.

El polític reflexiona un moment i després respon: - Bé, el paradís ha estat preciós, però crec que he estat millor a l'infern.

Així que Sant Pere l'acompanya fins a l'ascensor i una altra vegada baixa, baixa, baixa i baixa fins a l'infern.

Quan les portes del ascensor s'obren es troba enmig d'una terra deserta coberta de merda i deixalles.

Veu a tots els seus amics vestits amb draps, recollint deixalles i ficant-les dins bosses negres.

El Dimoni se li apropa i l'agafa del coll. -No ho entenc, protesta el polític-. Ahir vaig ser aquí i havia dones meravelloses, un camp de golf i un club, i vam menjar llagosta i caviar, i vam ballar tota la nit i ens ho vam passar molt bé i ... ara tot el que hi ha és un terreny desèrtic ple de porqueries ..., i els meus amics semblen uns miserables, afegeix.

El Dimoni el mira, somriu i diu: Ahir érem en campanya, avui ja tenim el teu vot!

La Santa Mare Església i els partits polítics

Conec capellans, a qui no només respecto, sinó que admiro, perquè viuen una vida cristiana, d'acord amb els seus principis. Però no hi confio massa, perquè la seva vinculació amb l'Església es sobreposa a tot. Lluiten no només per millorar el món que els envolta, sinó també l'Església a la que pertanyen, a la que no poden deixar de pertànyer. Els partits polítics de casa nostra són com la Santa Mare Església Catòlica. A dins hi ha grans persones. Però estan limitats pel seu vot d'obediència.

L'independència només arribarà quan aquests partits rebin tal sotregada (pèrdua de vots, i per tant poder i llocs de treball) que els obligui a deixar copiar el model catòlic, i siguin una mica més protestants (petites esglésies sense bisbes, sotmeses als vots dels feligresos). Vetaquí el perquè de la predicció del dia:

- Els bisbes dels partits són per essència conservadors. Què us he de dir de CiU, o bé de la decepció que ha estat per molts de nosaltres ERC? No és el poder en abstracte el que els torça, és el poder que els atorga la jerarquia el que els converteix en grans bisbes conservadors, amb ramats de fidels a qui donen feina. Tindran més o menys escons, més o menys conselleries o diputacions i consells comarcals, però hi ha sempre una jerarquia que distribueix, des de les llistes electorals fins al bidell d'aquí o allà.

- A l'oposició, o en actes fora de les institucions, els partits criden i reclamen. Els seus membres amb més criteri adquireixen un paper rellevant. Ho fan bé, han estat al seminari, i saben llatí. Qui pot dir que Lopez Tena no ha fet una feina extraordinària a Osona? Com l'Església en temps del franquisme, qui pot dir que no van ajudar a la resistència? Però en acabar-se el franquisme, l'església va anar tornant al conservadorisme de sempre, com ho faran CiU i ERC si el TC aprova l'estatutet, o els donen aquesta o aquella transferència.

- Fora de l'Església, hi ha tanta gent equivocada com a qual-sevol altre lloc. Però els que creiem en les persones sabem que tard o d'hora, aquest individu equivocament caurà, perquè depèn de nosaltres. No depèn de la jerarquia, que protegeix als seus fills que, bons o dolents, li són fidels. Potser en Mora s'ha equivocat demanant la ILP, potser en Laporta obre la boca en excés. Mentre no tinguin una jerarquia a darrera, no aniran lluny. Deu potser proveirà, però nosaltres votarem.

- En resum, tot plegat és una qüestió de democràcia, de participació. No només cal fer-ho bé, com a Osona, cal que els partits escoltin als seus militants, que estiguin disposats a arriscar, a equivocar-se. I sobretot, a deixar de banda l'hipocresia i la covardia de dir que donen suport a les consultes i repetir que ara no toca, que ara perdriem, que ells saben quin és el bé comú. Els hi ho diuen les enquestes. Però no els hi diem pas nosaltres.

Govern pasterada PSOE/PSM

El tàndem PSOE/PSM pren represàlies contra Sebastià Serra

L'IEB, reduït a estudis locals

L'Institut d'Estudis Baleàrics recuperarà l'estructura que tenia l'any 2004, abans que Matas dotàs l'ent de competències culturals arran de la desfeta de l'Institut Ramon Llull

Francesca Marí | 09/02/2010

Més de vint-i-quatre hores després de l'anunci oficial, el Govern comunicà ahir al president de l'Institut d'Estudis Balàrics, **Sebastià Serra**, que l'IEB deixarà de ser una entitat autònoma i que s'integrarà de ple dins la Direcció General de Cultura. Això significa que l'Institut tornarà als seus orígens, més o menys tal com s'estructurava l'any 2004, abans que l'expresident Jaume Matas sortís de l'**Institut Ramon Llull** i en transferís les competències culturals a un "refundat" IEB. Encara sense una figura jurídica concreta, l'Institut d'Estudis Baleàrics quedarà reduït als estudis locals, mentre que la direcció que encapçala Pere Joan Martorell serà qui n'assumirà la resta d'activitats. Així ho confirmà ahir l'encara president de l'IEB, Sebastià Serra, després de mantenir una conversa telefònica amb el conseller Bartomeu Llinàs.

"Diumenge em vaig assabentar pels periodistes que el Govern anunciava la dissolució de l'**IEB**. Fins avui a les tres del migdia, ningú no s'havia posat en contacte amb nosaltres", lamentava. "Tenc la impressió que tendiran a deixar l'IEB com una cosa totalment residual, amb un concepte de cultura totalment tancat", afegí el president, que també es mostrà "molt content" de la feina feta aquests dos anys i mig. "No defens la meua cadira, sinó la gestió i l'equip", sentencià.

Primerament, la reestructuració de l'**Institut d'Estudis Baleàrics** comportarà la destitució de Sebastià Serra, com també dels seus càrrecs de confiança. "En el Consell de Govern de divendres seran destituïts de manera oficial", apuntaven ahir des de la mateixa Conselleria. El director general de Cultura, Pere Joan Martorell, no garantirà la continuïtat dels projectes ja iniciats enguany. Martorell es limità a un "s'ha d'estudiar" per determinar quines àrees culturals poden que

Reproduït de www.dbalears.cat

Catalans amb criteri, autocentrats, contra la colonització mental:

<http://www.e-criteri.cat/>

D'on prové el dret d'Espanya per governar Catalunya? En què es basa? No pas en el desig del poble. Es tracta d'una vella conquesta, usurpació. Generalment no és pas acceptat que cap saltaparets que hagi furtat una propietat durant llarg temps sia el més indicat per continuar posseint-la. Segons la Convenció de Ginebra, el primer deure d'un presoner de guerra és fugir cap a la llibertat. I exactament això volem els catalanoparlants: complir amb la Convenció internacional de Ginebra.

Un violador no té dret a retenir la dona que ha segrestat ni a negociar un Estatut sempre a la baixa.

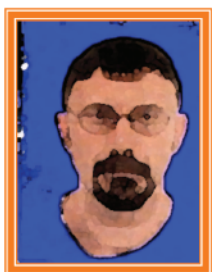
<http://www.novacatalunya.tk/>

DEL CORATGE

Recull a càrrec d'en

Ricard Colom

QUITÉ VALOR?

“La pena nodreix el coratge. No pots ser valent si sols t'han passat coses meravelloses” (Mary Tyler Moore, *1936, Brooklyn, New York, USA, actriu i cineasta).

“Una fe vertadera en la noviolència és impossible sense una real fe en Déu. Un noviolent no pot fer res sens el poder i la gràcia de Déu: no tindrà el lleu de morir sense ira, sense por, ni ànsia de venjança. Un tal coratge prové del convenciment que Déu sojorna al cor de tots nosaltres, i que no deu haver-hi por davant de Déu... El coneixement de l'omnipresència divina implica també respecte per

la vida de l'oponent... calmar al fúria de l'home quan la bèstia que té a dins s'empara de la seva persona” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

“El comandant ha de tenir com qualitats: saviesa, sinceritat, benevolència, coratge i disciplina” (Sun Tzu, general i estrateg xinès, ca. 500 a. C.).

“Se'm va lliurar amb tant menyspreu que, per primera volta en la vida quedí desconcertat davant la qualitat de la seva angoixa: era com si estigués desesperada, prenyada de desastres. I, malgrat tot, aquestes dones pertanyents a aquestes comunitats aïllades posseeixen un coratge desesperat ben distint del nostre. Han explorat la carn fins a tals extrems que se'ns converteixen en forasters” (Justine, 1957, del “Quartet d'Alexandria”, Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Un heroi és: un individu d'estatura moral elevada i habilitat superior que segueix els seus objectius infatigablement front a uns antagonistes potents. A causa de la seva dedicació fidel a la bondat, sense importar-li l'oposició, un heroi assoleix magnificència espiritual, fins i tot si fracassa a l'hora d'aconseguir la victòria pràctica. Adonem-nos, per tant, dels quatre components de l'heroisme: grandesa moral, habilitat o coratge, acció contra una força contrària, i triomf com a mínim espiritual, si no material” (Andrew Bernstein, *1949, filòsof objectivista estadounidense).

“Els gallecs sobresurten per llur parla, (...) «els catalans per llur joia (...) els navarresos tenen reputació per llur cant, la gent de Narbona per llur hospitalitat, els francesos per llur coratge, els anglesos per llur astúcia” (...) (del llibre *Planeta* de Diego García, canceller de Castella, 1180).

“ELS DE DALT DIUEN: A L'EXÈRCIT

tothom som iguals.

Pel menjar sabreu

Si és cert.

Als cors deu haver-hi

el mateix coratge. Però

Als plats hi ha

ranxo de dues classes” (“*Cató de guerra*”, Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

CONSEQÜÈNCIES DE
TENIR VALOR

“El món sencer s'aparta quan veu passar algú que sap on va” (No en consta l'autor).

“S'esdevé amb el valor dels homes com amb el dels diamants: que, per una certa mesura de grossor, de puresa, de perfecció, tenen un preu fix i marcat; però que, més enllà d'eixa mida, no tenen valor ni troben compradors” (Chamfort [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“La felicitat està en la llibertat, i la llibertat en el coratge” (Pericles, ca. 495-429 a. C., multifacètic

i genial líder polític-militar i artístic de la democràcia atenenca).

“Rhett Butler: Amb prou de coratge, podeu fer-ho tot prescindint de la reputació” (Del film “*Gone with the Wind / Endut amb el Vent*”, 1939).

“És bell de viure amb coratge i morir deixant darrere de si fama immortal” (Alexandre Magne, 356-323 a. de C., rei de Macedònia i conquistador del Gran Imperi Persa).

“Sia com sia, però, cal influir damunt la massa; cal violar l'opinió pública assabentant-la del que passa al món. Les actituds enèrgiques i transparents, la gosadia i l'ímpetu portaran el nacionalisme mallorquí a la victòria; no pas les precaucions tímides ni les tebiors irresolutes. Les poquíssimes vegades que ens posarem en contacte directe amb el poble, assolirem un èxit esclatant” (Joan Estelrich, *Anuari de Catalunya 1917*, crònica de Mallorca, extret del llibre *El mallorquinisme polític 1840-1936. Del regionalisme al nacionalisme*, Anselm Lull, Eds. Catalanes de París, 1975).

“Les grans ocasions no fan herois o covards, sinó que simplement els revelen als ulls dels homes. En silenci i de manera imperceptible, com ens despertem o dormim, creixem forts o febles, i finalment una crisi mostra en el que ens hem convertit” (Brooke Foss Westcott, 1825-1901, clergue i erudit anglès).

“Allò que puguis fer o somiar, posa't a fer-ho. La gosadia està plena de genialitat, poder i màgia” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

“Qui és atrevit i valent, s'arrisca, de vegades, a caure” (Tobias Smollett, 1721-1771, escriptor, traductor, historiador i periodista anglès).

“El dia que l'Índia renunciï a la por, podrem dir que té la força necessària per a lluitar. No cal usar armes...el guerrer de debò no és pas qui mor matant, sinó qui ha après a viure morint” (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

“Els gregaris són els qui volen ser normals a costa de tot. Els pretensiosos volen ser distints per força i superficialment, per egocentrisme. Però els genis i la gent èticament més enllà de la superficialitat ni pretenen ni defugen ser distints, simplement ho son com a resultat d'una aposta per la veritat i la justícia. Per això són estricta minoria” “Els genis i la gent no superficial solen ser solitaris entre altres raons perquè els interessa molt allò que no interessa (han fet els poders que no interressi) la majoria –per ex. la filosofia, les veritats incòmodes-, i els interessa poc allò que interessa la majoria (perquè els poders han fet que s'hi interressi) –per ex. el xafardeig o el futbol” (Autocitacions).

EL CORATGE
DUU A LA SORT I LA VICTÒRIA.

♥ “La sort va cap al coratge” (Quintus Ennius, 293-169 a. de C., poeta llatí).

♥ “La fortuna ajuda el valent” “La sort ajuda els valents” (*Phormio*, d’ Afre Publi Terenci, 194 ó 185-159 a. C., poeta llatí).

♥ “La fortuna afavoreix el valent” (*L’Eneida*, de Publi Vergili Maró, 70-19 a. C., poeta gal·lo-italià en llengua llatina).

♥ «Com més m’eforço, més sort tinc» (Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

♥ “Presència d’ànima i valor en l’adversitat, valen per a conquerir l’èxit més que un exèrcit” (John Dryden, 1631-1700, poeta, dramaturg i crític anglès).

♥ “Romperen llances i esventraren cavalls, i s’hi conduïen entre ells com si caminassen per un bell jardí” (Ramon Muntaner, gran cronista del Casal de Barcelona, en relatar com els almogàvers destrossen la rereguarda dels croats francesos en la victòria catalana del Coll de Panissars, 30-9 a 1-10-1285).

♥ “El coratge i la perseverança tenen un talismà màgic, davant del qual desapareixen les dificultats i els obstacles es fan fonedissos” (John Quincy Adams, 1767–1848, 6è President dels EUA, 1825-1829).

♥ “El món està en mans d’aquells que tenen el coratge de somiar i de córrer el risc de viure els propis somnis” (Paulo Coelho, *1947, escriptor brasiler).

♥ “No hi ha res de tan gran com la decisió i el coratge de la gent disposada a sofrir i sacrificar-se per llur dignitat i llibertat” (Martin Luther King, Jr., 1929-1968, líder negre pacifista i pastor evangèlic estatunidenc).

♥ “El qui perd el patrimoni perd molt; el qui perd un amic perd més; però el qui perd el seu coratge ho perd tot” (Miguel Sirvent i Saavedra, 1547-1616, escriptor hispànic, cim del Segle d’Or català).

♥ “Un home amb coratge fa una majoria” (Andrew Jackson, 1767-1845, 7è President dels Estats Units entre 1829-1837).

♥ “Qualsevol cosa que facis, necessites coratge. Qualsevol cosa que decidis, sempre algú dirà que aneu errat. Sempre hi ha entrebancs que sorgeixen i que us tempten a creure que els vostres crítics tenen raó. Planificar una decisió per actuar i seguir-la fins al final requereix un bocí del mateix coratge que un soldat ha de menester. La pau té les pròpies victòries, però pren d’entre els homes i dones valentes per guanyar-les” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

♥ “D’en Francesc Macià, el Dr. Reinald des d’ EEUU havia escrit que com que era tan valent i coratjós hi cabia la possibilitat que no fos català autèntic. Que probablement tenia el codi genètic dels Macías. Ostitú! No me lo puedo creer, Ruiz!

Pitjor encara el que figura en els llibres de text: “El mite Macià”. Quasi com si no hagués existit.

Costaria molt posar als llibres de text que Macià va anar ell solet (amb el seu fill) sense escorta ni res, a un cinema de Sant Andreu on hi havia cente-

nars de persones que cridaven: “Muerte a Macià!!”?

No seria pedagògic pels estudiants el saber que al cap de 10 minuts de parlar el nostre President des de dalt l’escenari, aquelles persones l’aclamaven cridant: “Visca Macià”? Un mite inexistent o tot un model de carn i óssos?

Als Il·lustrats; (Repetim...!)

Allò que valora un ésser humà, no està en el que sap sinó en què diu i fa amb el que sap. (C.M. i Espinalt)» (“*Ostitú, quin país!*”, Frank Dubé, artista, empresari i escriptor català).

♥ “La gent radical té un enregistrament social del que es diu “resignació cristiana”, que simplement sol ser callar i aguantar. Però la resignació cristiana original, que copsà en Gandhi perquè no tenia gaire clergues massa a prop, no és simplement això, és denunciar els mals. Jesús es passà els tres anys públics denunciant el clergat corromput i la casta *beata* i per això l’assassinaren, és clar. Quan Jesús diu que posem l’altra galta no ho fa en un sentit de resignació sinó de desafiament psicològic, de fortaleza mental i de coratge digne i plenament autocontrolat. Això, si som capaços de fer-ho, derrota molt més l’enemic perquè el fa frontollar, el fa dubtar, divideix la seva consciència i a ell mateix. És, de fet, la mateixa victòria. Dissortadament, els *beats* conxorxats amb el poder donen a entendre que es tracta de simple resignació per als oprimits, i els radicalismes socials no tenen capacitat per a copsar-ho i sempre estan relligats com a rucs al cercle viciós de les reaccions primàries, de l’odi autodestructiu i de la violència suïcida i contraproduent. Tot just el que li va bé al poder” (Autocitació).

♥ “Qualsevol cosa que facis, necessites coratge. Qualsevol cosa que decidis, sempre algú dirà que aneu errat. Sempre hi ha entrebancs que sorgeixen i que us tempten a creure que els vostres crítics tenen raó. Planificar una decisió per actuar i seguir-la fins al final requereix un bocí del mateix coratge que un soldat ha de menester. La pau té les pròpies victòries, però pren d’entre els homes i dones valentes per guanyar-les” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

♥ “Tanmateix, la combinació de la resistència civil, de les activitats de grans mobilitzacions de masses i de les vagues, amb un cert grau de violència revolucionària, podria provocar una crisi en el camp enemic que en última instància conduiria a canvis essencials” (Joe Slovo, lituà de família jueva, 1926-1995, polític sud-africà, cap del PC sud-africà).

CONTRARI AL CORATGE?

● “Me n’alluny de la gent que pensa que la insolència és coratge i la tendresa covardia. I me n’alluny també dels qui creuen que la xerrameca és saviesa i el silenci ignorància” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

● “No podeu avançar cap a la fraternitat humana si enzeu a l’odi de la classe. No podeu establir la seguretat sobre diners manllevats. No podeu construir el caràcter i el coratge per dur la iniciativa i independència humanes. No podeu ajudar homes permanentment fent per ells el que ells poden i deuen fer per si mateixos” (William John Henry Boetcker, 1873–1962, cap cristià nord-americà i influent orador públic).

● “Un dia, el Diable decidí abandonar el negoci. Les seves eines, per tant, ja en venda, es deixaren en exhibició; i la Malícia, la Gelosia, i l’Orgull eren reconeguts aviat per la majoria dels seus probables clients. N’hi havia una eina formada de falques minúscules que tenia el preu més alt, i que, tanmateix, semblava difícil d’identificar. *Què és allò?* -demanà algú- *No comprend gaire de què va això.* -Ah, allò!” contestà Satanàs- *Allò és el Descoratjament. És la meua eina més valuosa, amb la qual puc obrir molts cors, ja que tan poques persones saben que es tracta d’una eina meua*” (James Keller Dirigent religiós estatunidenc i escriptor de *Three Minutes* per James Keller, M M, 1950).

● “Caldria ser una mica més decidits i incisius, amb lleu i coratge, en temes com ara la política real o la sociolingüística (complementàriament als temes de “lupa paleogràfica”). La sociolingüística o és de xoc, de combat, pràctica, de denúncia i formació, o difícilment serveix de res pràctic (a part de vendre llibres, cobrar un sou i ensenyar les plomes de gall dindi a la galeria erasmista). És significatiu que famosos sociolingüistes i lingüistes catalans que he conegut parlen castellà a tort i a dret i que fins i tot llurs fills ni tan sols sapien parlar català: això els retrata com al que realment són, més enllà d’allò que escriuen i pel que de vegades es guanyen la vida, simplement” (Autocitació).

● “Demanar fiada una copa de rom quan hom no té el coratge de demanar pa perquè mengin els fills” (Carlos I / Karl V, 1500-1558, emperador-rei de gran part d’Europa, i de tots els països catalans inclosos).

Poesia

Noltros deim sa veritat

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Polítics, gent de carrera
I d'ordre espiritual,
També gent de tribunal
N'hi ha molt grossa filera.
Aquesta gent sempre espera
Amb sos filats preparats
A s'honra i ses dignitats,
Se la tiren per darrera.

Van cercant son benestar
Duent papers embullats
I als pobres enganyats
Amb el seu tan dolç parlar.
Sa varen acostumar
A dur sa arma amagada,
La tenen ben preparada
Per si la volen emprar.

El pobre sempre serà
El qui du el gros viatge,
Lo mateix que sa farratge,
Per mantenir el bestiar.
Així se'l considerarà
Bestia d'explotació
L'enganyen amb un sermó,
Si ell los vol escoltar.

Un món ben ple de bergants,
Que vigilen tota cosa
El seu pensament s'esforça
Per enganyar ignorants.

Ells fan memòries d'uns sants
Que visqueren l'antigüea,
Déu del Cel en bon concepte,
Los va regalar les claus.

Per la tant obriu els ulls,
Gent de la dreta i l'esquerra,
Oblideu sa gran guiteria,
De sa gent que viu d'enbulla.
N'hi ha uns bons caramulls,
Dins el món per tot rodó
Que sembla grossa temor,
A tots els pobres incults.

Menyspreem aquells traïdors
Que viuen de sa mentida,
Nostre pensament s'inclina
En Aquell tan gloriós.
Tan noble, tan piadós,
Que Jesús s'anomenà,
A la creu se'l va penjar,
Fou l'estament religiós.

Ha de pensar cada qual
Del mode que ha de viure,
Lo espiritual fa riure
Lluitem pel Déu natural.
Que ens allibera del mal,
Ell mos dona de menjar,
Bon aire per respirar,
Aigua bona de canal.

Qui bé s'està, no's moga... Adagis 270 anys després (V)

Continue una sèrie que tinc oberta des de fa ja dos anys i mig i que em servirà per a reiniciar esta interrupció temporal del blog: una selecció dels adagis i refranys valencians compilats per Carles Ros en l'any 1736. Ens apropem al final i ja toquen les lletres o, p i q:

Ovelles bobes, per on va una van totes.

Peixcador, ò caçador, ò fam, ò fret, ò calor.

Per molt que tu estès rich, no olvides al pobre amich.

Prop de un home descuidat, sempre trobaràs un gat.

Per no perdre los esplets, l'home assenyat no vol plets.

Per lo diner balla el goset.

Pera tot hi ha remei, sinó per la mort.

Primer son mos dents, que mos parents.

Peixcador de canya, mes pert que guanya.

Pensa el lladre, que tots són com ell.

Quant la puta fila; el rufià debana; y el notari pregunta: à quants estam del mes? mals estan los tres.

Quant voldràs dir mal d'algu, mira primer qui eres tu.

Qui no bat en juliol, no pot batre après quant vol.

Qui sembla en camí real, pert lo grà, y pert lo jornal.

Quant aniràs de camí, no vatjes sens pa ni vi.

Qui sopa molt à la nit, no dorm assossegat al llit.

Qui escudella d'altre espera, no la pot menjar sencera.

Qui tropeça en un lloch plà, en lloch aspre què farà?

Qui te cuchs, que peli fulla.

Qui no pot segar, espigola.

Qui no vol pols, no vatja à la era.

Qui primer va al moli, primer mol.

Qui be 'està nos moga.

Qui molt parla, molt erra.

Qui mal anda, mal acaba.

Qui calla, atorga.

Qui romp lo vidre, que el pagui.

Qui molt corre, prest para.

Qui no sembla, no cull.

Qui en nins se gita, cagat se lleva.

Qui mes te, mes vol.

Qui no sia pera casat, nonganye la dona.

Qui sen duu la carn, que semporte l'os.

Qui te llengua, a Roma va.

Quant mes moros, mes ganància.

Qui te la terra, te la guerra.

Qui juga en lo carbó, sa d'embrutar.

Qui escup al cel, en la cara li cau.

Qui te'l pare alcalde, segur va al juí.

Qui tot hi vol, tot ho perd.

Qui paga descansa.

Quan lo mal es de mort, sols lo morir es remei.

Qui per si no te cervell, com pot donar bon consell?

Qui no arrisca, no pisca.

Qui canta en la taula, i s'orina en lo llit, no tel seny complit.

Qui te diners, te tot adres, y la filla del rey si la volguès.

Qui canta, sos mals espanta.

Qui la pensa, la fa.

Qui fuig de Déu, corre debades.

Acudits

Un bonic dia, un fill li pregunta al seu pare informàtic de professió:

- Papa, com he nascut jo?

- Molt bé fill, algun dia havia de parlar d'això: Un dia, ta mare i jo ens vam connectar al Facebook. Jo li vaig enviar a ta mare un e-mail per veure'ns en un Cybercafe. Vam descobrir que teníem moltes coses en comú i ens enteníem molt bé, llavors vam decidir compartir els nostres arxius. Ens vam ficar dissimuladament al W.C i jo vaig posar el meu Pendrive al port USB de la mare. Quan van començar a descarregar-se els arxius ens vam adonar que no teníem

Firewall. Era ja molt tard per cancel·lar la descàrrega i impossible d'esborrar els arxius. Així és que als nou mesos... va aparèixer el VIRUS.

Era una noia que tenia un lloro i el va portar a batejar. Va agafar un taxi i el taxista era molt groller. Plovia i el taxista va dir: Ai cullons com plou, i la mestressa del lloro li va dir: no digui això que el meu lloro s'ho aprendrà. Llavors hi havia una vaca al mig de la carretera i el taxista va dir: com aquesta vaca no surti li fotré una potada als cullons que quedarà morta. la senyora li diu: no digui això que el lloro s'ho aprendrà. Llavors passen 3 oques per la carretera i el taxista diu: mira les tres putes com corren. i la senyora diu: no digui això que el lloro

s'ho aprendrà. En el moment del bateig tiren aigua a sobre del lloro i ell diu: ai collons com plou. el capella es desmaia en sentir-ho i el lloro diu: com no surti d'aquí li donaré una potada als collons que quedarà mort. Llavors venen tres monges a ajudar al capella i el lloro diu: mira les tres putes com corren

Hem que es rentin les dents els pingüins? amb licor del polo

Perquè els del poble de Lepe les ambulàncies porten una banyera al sostre? Perquè s'hi banyi la sirena

Artrosi

De Viquipèdia

L'artrosi és la malaltia reumàtica més freqüent. Se sap que a Espanya la pateix fins a un 16% de la població major de 20 anys i, d'ells, les tres quartes parts són dones. És una malaltia produïda pel desgast del cartílag, un teixit que fa d'amortidor protegint els extrems dels ossos i que afavoreix el moviment de la articulació. Quan el cartílag es desgasta, va perdent elasticitat i força, arribant a provocar un mal funcionament de l'articulació. Com a conseqüència, apareix el dolor i la dificultat per a moure's.

L'artrosi pot afectar qualsevol articulació del cos. No obstant això, la més freqüent són l'artrosi d'esquena que sol afectar el coll i la zona baixa de l'esquena (lumbar); l'artrosi de maluc i genoll, i l'artrosi de mans i peus que sol iniciar-se a partir dels 50 anys.

Tractament

Modificació de l'estil de vida i mesures físiques

No importa la gravetat o la ubicació de l'artrosi, les mesures conservadores, com ara el control de pes, un descans i exercici adequats, i l'ús de dispositius mecànics de suport pot ser beneficiós. Un bastó o un caminador pot reduir la pressió sobre les articulacions de la cama i pot ser útil per a la marxa i de suport. Són recomanables l'exercici regular, com caminar o nedar, o d'altres activitats de baix impacte articular. L'aplicació de calor local abans, i/o compreses fredes després de l'exercici, pot aju-

dar a alleujar el dolor, així com les tècniques de relaxació. La pèrdua de pes pot alleujar la tensió de les articulacions i pot retardar la progressió, encara que els estudis en aquest punt són equívocs.

Antiinflamatori i analgèsic

Tradicionalment el tractament **farmacològic** que s'ha empleat per a fer front a l'artrosi ha estat únicament **simp-tomàtic**. Pel fet que la possibilitat de curar la malaltia o de detenir-la era completament nul·la, l'objectiu dels tractaments s'ha centrat a eradicar en la mesura que es pugui el **dolor** i altres molèsties associades a aquesta patologia mitjançant l'administració de **analgèsics** i **AINEs**.

Cirurgia

Les més habituals són les pròtesis de maluc i de genoll, a aplicar quan l'artrosi d'aquestes articulacions és important i/o incapacitant, i en haver fracassat les mesures conservadores.

Condroprotectors

Hi ha diversos preparats: Sulfat de glucosamina. Sulfat de condroitina. Diacereïna. Àcid hialurònic. Hi ha seriosos dubtes sobre l'eficàcia d'aquests fàrmacs, més tenint en compte la relativa poca durada dels estudis davant d'una malaltia de molt llarga durada. El estudis independents no solen trobar avantatges. Hi ha controvèrsia sobre l'eficàcia de la glucosamina per a l'artrosi de genoll. Una revisió de 2005 va concloure que la glucosamina pot millorar els símptomes de l'artrosi i retardar la

seva progressió. No obstant això, un gran estudi posterior suggereix que la glucosamina no és eficaç en el tractament de l'artrosi del genoll, i el 2007 una metaanàlisi que inclou aquest estudi afirma que l'hidroclorur de glucosamina no és eficaç. A més, en l'anàlisi in vitro de la glucosamina ha demostrat que la glucosamina inhibeix característiques de les cèl·lules del cartílag.^[7] La *Osteoarthritis Research Society International* (OARSI) recomana la supressió de la glucosamina, si no s'observa efecte després de sis mesos de tractament. Hi ha la preocupació que el biaix de la indústria ha afectat els assaigs anteriors, encara que un examen de 2008 el consens OARSI va afirmar que es tractava d'"infundada". No s'han observat efectes adversos. Les guies de la *European League Against Rheumatism* recomanen la glucosamina.

El sulfat de condroitina s'ha convertit també en un suplement dietètic àmpliament utilitzat per al tractament de l'artrosi, en combinació amb la glucosamina o sola. Una metaanàlisi d'assaigs controlats aleatoris no van trobar beneficis de condroitina. Tot i que aquest meta-anàlisi va incloure només 3 assajos, en un hi havia "una resposta al

placebo excepcionalment alta" i en un que es va publicar només hi havia el resum.

Altres

L'implant autòleg de condrocits tampoc no ha demostrat encara la eficàcia

Encara que els resultats són provisionals i preliminars, hi ha proves que l'**acupuntura** pot ser útil en el tractament simptomàtic de l'artrosi. Tots els estudis suggereixen que els resultats foren ambigus i es necessiten estudis de més qualitat. Sobre la **infiltració d'ozó mèdic**, en una metaanàlisi dels estudis conclou que tots els estudis menys un són de baixa qualitat, i aquest un té molts de biaixos; i per tant no han demostrat la seva eficàcia.

Catalunya: ple dret

Un relat de Carme Cabús

Aquesta terra és la nostra terra. Aquest és el nostre espai per néixer i viure. Aquesta és la part de món on només haguéssim pogut existir, allà on es troba tot allò que va constituir-nos. Aquí és on ens seguim trobant després dels segles. On som i serem, perquè la nostra voluntat és un fletxa dirigida al futur. Propulsors de temps, parlem i escrivim la llengua de la nostra pàtria, i en deixem llavors en llibres i en tots els altres pen-saments.

Per seguir sent, ens cal una força extrahumana. Tenim damunt el pes d'una roca maligne, d'una urpa d'ungles ensangonades, d'un vampir que

pugna per enganxar-se al nostre coll. Però sabem crear bastions d'emancipació i país lliure, de lligams amb les altres civilitats i llengües, i posem damunt tota la nostra ferma bastida el botó d'or de nació catalana. I en fer-ho, el nostre ésser ens bull com cas-sola en forn.

Gent que es crema en el seu propi odi vol subjugar-nos, però la deixem enrere com deixalles i no ens pren ni una sola unça del nostre temps. Deixem que s'esgoti ella sola en el seu esgargamelleig ple de rancúnia. Crida a cada instant i mostra ensenyes de submissió i esclavatge. I és la seva pròpia saba emmetzinada allò que la destrueix.

Nosaltres caminen amb els llavis esbossant un somriure, un poema escrit a l'arpillera, un pom de flors a la cistella de la bicicleta, fent pàtria en tot l'aire que versem en respirar, profunds coneixedors dels indrets on nia la cultura, lliurada a les nostres mans com un objecte fràgil. Cultura que ens fa pertànyer al conjunt de la civilització humana, que en aquest racó de món porta el nom de catalana. Aquesta és la nostra terra. Aquest és el nostre temps de seguir construint pàtria. Aquest és el nostre moment d'aprendre la llibertat.

Catalunya, al món manca el reconeixement del teu ple dret.

Cuina

Tupí de porc

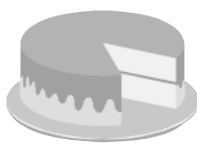
Per acompanyar la verdura bullida, etc.

Ingredients:

Cansalada viada, magre, costella i botifarra crua, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es pengen les botifarres en un lloc fresc i ventilat, durant dos o tres dies. Mentre, es té la cansalada, el magre i la costella adobats amb sal i pebre, a la nevera. Passat aquest temps, s'omple la fregidora d'oli i es fregeix tot, després de tallar-ho a daus grossos. Quan el tall és ros, s'apaga el foc i es deixa refredar. Després, es posa el tall en pots i es cobreix amb l'oli. Es tapen bé els pots i s'hi posa la data. Es pot encetar immediatament.

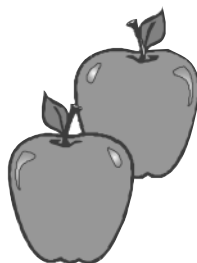
Codonyat

Ingredients:

Codonys, sucre i aigua.

Preparació:

Es pelen els codonys i es fan a trossos. Es posen a bullir en una olla tapada, amb aigua que els cobreixi just. Quan són ben cuits, s'escorren, es pesen i es passen pel passapurés. Es posen a l'olla, en sec, amb el mateix pes de sucre que de codony i es fa bullir, remenant-ho sovint, durant unes tres hores. Quan ja té prou consistència per a què es pugui tallar, s'apaga el foc i s'emmotlla. Un cop sigui ben fred, es desemmotlla i es guarda, tapat.

Perdiu a la caçadora

Ingredients:

Perdius, oli vinagre i sal.

Preparació:

S'enfanguen bé les perdius per sota la ploma, senceres, fins a fer una bola de fang de cada una. Es posen a terra i se'ls fa una bona foguera al damunt. Quan el foc s'apaga, es trenquen les pilotes de fang i les perdius sortiran cuites i plomades. S'obren, se'ls treu la moca i s'amaneixen amb una mica d'oli, unes gotes de vinagre i sal.

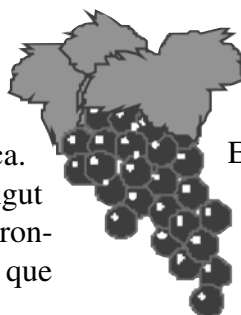
Conill amb ceba

Ingredients:

Conill i ceba, el mateix pes; sobrassada, llorer, canyella, sal, pebre negre, oli i aigua.

Preparació:

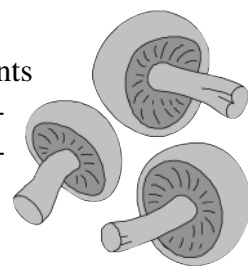
En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fregeix un tall de sobrassada, sense pell; quan s'esflori, s'hi tira el conill, net, salpebrat i fet a trossos, i es deixa fregir fins que sigui ben ros. Mentre, en una paella, es fregeix la ceba tallada pel llarg, ben fina, també fins que sigui ben fosca. Quan tot és ben daurat, es redueix el foc de la cassola i se li aboca el contingut de la paella. Després, s'hi afegeix un got d'aigua, una fulla de llorer, un tronquet de canyella, sal i pebre negre. Es deixa ofegar, tapat i a poc foc, fins que el conill sigui tou.

Xotet al forn amb sagí

Ingredients:

Quatre cuixetes de xotet d'uns tres-cents cinquanta gr. cadascuna (quilo i mig en conjunt). O quilo i mig d'espàtleta de xotet, partit en quatre o vuit trossos. (L'espàtleta és més recomanable perquè, tot i tindre més os, resulta més saborosa i menys eixuta la seua carn, que la de cuixa). Uns 25 gr. de sagí. Un gotet de vi blanc millor si es de Xerès. Un poc d'aigua si la cocció de la carn, per menys tendra, ho necessités. Julivert, tres o quatre alls i sal.

Preparació:

Hi ha dues maneres de guisar-ho:

a) S'untan els trossos de carn amb el sagí, després d'haver-los posat sal, i es deixen en la cassola d'obra plana uns deu o quinze minuts; se'ls afegeixen després dos o tres alls pelats i tallats, el vi, una fulla de llorer i un poquet d'aigua, i es fica tot al forn no massa fort. Prèviament s'hauran mig cuit al bull unes creïlles i cebetes menudes, que s'incorporaran a la carn quan siga a mitjan coure, és a dir, quan ja haurà estat dins del forn uns quaranta minuts, i continuarà encara uns trenta o quaranta minuts més.

b) La carn en la cassola plana d'obra, després d'escampar-li la sal per damunt, es decora amb bocins o mugronets de sagí. S'afegeixen unes creïlles menudes, redonetes, ficant-les entre els buits que deixen els trossos. Es banya tot amb el vi i es tiren uns grams de pebre-negre (menys d'una cullera sopera). En un morter es piquen els alls amb un pessic de sal, un manollet de julivert i uns pinyons, fins aconseguir un conjunt pastós, i se'ls tira un gotet d'aigua tot i remenant-ho tot bé; s'aboca a poc a poc per damunt de la carn i les creïlles, i es posa al forn. La cocció dura entre 60 i 90 minuts.

Peuets de porc o de vedella

Ingredients:

Un quilo de peuets o manetes de porc o de vedella, mig quilo de tanda, una tassa de cigrons remullats, 200 gr. de pernil, 400 gr de xorico, una cullerada de julivert picat, un pessiguet d'herba-sana, una ceba grossa, un quart de quilo de tomaques trossegades, mitja culleradeta de pebre-blanc molt, dos alls, sal, quatre pimentons secs, i remullats

Preparació:

Netejarem bé la tanda amb vinagre i sal, la ficarem després en aigua calenta unes quantes vegades fins que estiga ben neta i la trossegarem menuda. Les manetes o peuets de porc i de vedella; després de soflamats i ben raspats, els rentarem amb aigua calenta i els trossegarem.

En una olla o perol es posarà tot a bullir amb prou aigua. En bullir durant uns minuts, tirarem eixa aigua i n'afegirem de nova ben calenta, procurant cobrir tots els trossos a bastament. Ho deixarem coure

fins que estiga un poc tendre. Cal afegir-hi aigua fins a dos litres. Hi posarem els cigrons que tindrem a remulla des de la vespra, el pernil a trossets i el xorico, l'herba-sana, la ceba trossegada, les tomaques també trossegades i el pebre.

En un morter picarem molt finament els alls i els quatre pimentons que haurem tingut a remulla en aigua calenta, afegirem la sal, ho abocarem tot en l'olla i ho remenarem amb cullera de fusta. Cal deixar-ho bullir lentament fins que sols quede un suc espès i greixós.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTION CARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROCAUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/ des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de

grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Venc duplets adossat a Galatzó (Santa Ponça). 650 787 256

XALET a Los Damunt d'Alaró, venc per 749.000 euróns. Solar de 1.700 m2. garaix i piscina. 661 427 008

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals

Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir.es

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIARIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiliarbona.com.

IMMOBILIÀRIAMUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'inmobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I
MAGATZEMS

INFORMÀTICAMAGALLUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pel·lisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMACÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d' Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també tritursades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d' Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des

Port, 22. Manacor. www.pcbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

TM REFORMES. Falsos sòtils, trespols tècnics, alumini. 609 073 472- 871 938 706

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

BANYERES. Amida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMAAire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. belima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEPMASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es, kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals.

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llis-ton, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont d'Inca. 609 844 438

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat

en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

Gabinet d'Estètica Susana. Placeta des Tren s/n Sa Pobla. 971 542 695

PAZVENTURA SPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA.

Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ. Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitaques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UN ESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristel·lament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 Son'O-liva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGONETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cercol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles

singló
café restaurant

café restaurant
C/ Plaça església n° 5
Tlf: 971 870 599
Binissalem

a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conduïdes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ANIMA'T. Teràpia i Salut. Centre de Psicoteràpia i Gestalt Mallorca. Tractam allò que te limita en la vida: ansietat, pors, pànic, fòbies, depressió, estrès d'examen, compulsions, enuresis, problemes amb nins, etc. Primera entrevista gratis. www.animamate.com. Es Parc, 8, Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

AIMIA
TATUATGES I PIERCINGS
MICROPIGMENTACIÓ

Av. Tarragona 47 - AD500 Andorra la Vella
Telf.: +376 865550 + 376 623266
Principat d'Andorra

www.aimia-tattoo.blogspot.com - aimiatattoo@hotmail.com

REPARACION
DE
MECANICA
AUTOMOVIL

GARATGE
MOTOR LUXE

CARRER SANT ANNA
Nº 10

Escaldes Engordany

Teléfono: 869673 / 347838
Fax: 869673

ÒPTICASANTAPONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics – optometristres. Montis-sion,5 Pollença. 971 533 198. Ponent,2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco,10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

Home de 50 anys VIH + assintomàtic carga viral indetectable, cerc dona per refer la meua vida. M'agrada la música, llegir i els petits plaers quotidians. No tenc càrregues familiars, hipoteques pagades, pensionista de la SS. Activista d'ALAS www.alas-baleares.com 687 022 287

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

SA TENDA ECOLÒGICA. Blanquerna,6 Ciutat. www.saten-daecologica.com 971 200 720

CAN ROS. Agricultura ecològica. Can Ros,43 Calvià. 971 670 031

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell,30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a celiacs. Bernat Vidal i Tomàs,23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum respon-

sable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobiològics. www.lacasa-natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, aco-miadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Valldargent,29 Ciutat. 660 419 673

SATAVERNADENFERRÀ. De dia pa amb oli. Ala nit pub amb actuacions musicals. Plaça d'en Tomeu Penya, Vilafranca. 971 560 279. Dilluns tancat.

RESTAURANTXALOC. Menú a 12,50 euros. Peix i marisc. Les Estanques,23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LAPARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms,43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar,51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar,30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar,37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANTXALOC. Menú a 10 eurons, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem

Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ART CAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i noccs. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster,71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül,56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera,20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LATOSCANA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera,71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacan-pep.com Cases des Poble,7 Sant Marçal. Carrer Major,115 Porr-tol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch,45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó,34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega,26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SON TOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló,1 Sineu. 971 520 138

CELLER CAN NOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes,3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CA NA LLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Ca na Xisca, 5 local,4 Pont d'Inca. 971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València,37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT

VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners,28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi,26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom,5 Porto Colom. 971 825 323

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Dives i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital,46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra,14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló,59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noccs, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent,5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria,12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major,19 Sa Pobla. 971 540 005

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor,73. Pollença. 971 531 536

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noccs, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 eurons. Servei a la carta. Ciutat,18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme,4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere,3 Port de Pollença. Electrocorreu info@can-ferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch,1 Binisalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí,3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL.AVINGUDA de les Dàlies,31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar,2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats

Carta · Menú diari
Tapes i racions variades

Camí d'Ensucaranes · Tel.: (376) 823 390
AD700 ESCALDES-ENGORDANY
(Principat d'Andorra)

per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta,16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LAPOULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SA CREU. Restaurant & catering. Extensa carta. Menú a 8 euróns. Carretera Petra - Santa Margalida Km. 1 Tel. 971830246

RESTAURANT SES FORQUES. Menú dies feiners, 7 euróns, dissabtes 8, diumenges i festius, 13. Menjar per endur-se'n. Avinguda Nicolau Oliver Fullana,23 Campos. 971 651 080

SERVEIS PROFESSIONALS

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeseleccion.com 971 754 916

COPYDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell, 14 Ciutat. 971 462 900

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols col·leccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolal-luisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable,

C./ Sa Coma - Tel. 871 913 494 - Binissalem

laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POL-LÈNTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines...

Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONAMA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

MEDIFORT. Prepara't per ser funcionari. Bomber, policia local i nacional, guàrdia civil, auxiliar administratiu, celador... 971 456 272.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
Adreça.....
C.P..... Població.....
C.I.F..... Tel.....

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any
prorrogable si no hi ha ordre en contra
i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

TENDA DE PESCA ESPORTIVA

Rambla 36 Bajos
07630 CAMPOS
Tel. 871 85 90 20
Fax 871 85 90 44
sescandall@gmail.com